

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی



زنجیرەى رۆشنییری

*

خاوەنى ئیمتیاز: شەوگەت شیخ یەزدین

سەرئووسەر: بەدران ئەحمەد ھەیب

ناوونیشان:

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی ئاراس، گەرەکی راپەرین، ھەولیت

س. پ. ژمارە: ١ تەلەفۆن: ٢١-٢٢٣٢٠

شوتینی ئاراس لە تۆری ئینتەرنێتدا:

www.araspublisher.com

ئەفسانەکانی خۆرھەلات

یوری کراسنی

ئەفسانەکانی خۆرھەلات

وەرگیڕانی: غەریب پشدهری

ناوی کتیب: ئەفسانەکانی خۆرھەلات

گیڕانەوی: یوری کراسنی

گۆرینی بۆ فارسی: گل اقا دانشیان

گۆرینی بۆ کوردی: غەریب پشدهری

بلاوکراوەی ئاراس - ژمارە: ۱۰۵

پیت لیدان و دەرھینانی هونەری: دلاوەر صادق ئەمین

بەرگ: شکار عەفان نەقشبەندی

نووسینی سەر بەرگ: خۆشئووس محمەد زادە

ھەلەگری: شپرزاد فەقی ئیسماعیل

سەرپەرشتیی چاپ: ئاوپرەحمان مەحمود

چاپی بەکەم - چاپخانەیی وەزارەتی پەروەردە، ھەولێر - ۲۰۰۱

لە کتیبخانەیی بەریتۆپەراییە تیبی گشتییی رۆشنبیری و هونەر لە ھەولێر ژمارە (۴۳۵) ی سالی

۲۰۰۱ ی دراوەتی

کۆمهلايه تيبه كان و ژيانى ئاسووده و پر له خيتر و خوښى و كار و كرده ودى به تام و چيتر و جوانى و ناشتى و ئارامى گويى لى بووه و گيپراويانه ته وه. كه ئه مانه ش هه مووى ئه و رووه ديكه ديكه مه سه له كه دهرده خه ن كه ئه و يش ئازادى و سه ربه ستى و په هابوونه .

ئه فسانه جادوو ئامپزه كان زور به پرونى و ئاشكرايى پيشانده رى راسته و خوڻى تايبه تمه نديبه كانى خه لكى قه و قازن كه له باسكردنى سرووش و شيوهى جل و بهرگ و پوښاكيان و هه لسوكه وت و خده و نه ريت و شيوازي ژيانباندا په پره و بيان لى كردوون و ديسانه وهش به كيتيبه كى گشتى و تايبه تى و هاوبه شى و به رين و به رفراوان له هه ماسه خه ياليبه كانى ئه و خه لكانه دا هه يه وهك: به كيتى بيروباوه ر و مه وزوعاته كان و وپنه سازى و ته كنيكى شيعرى.

ئه فسانه جادوو ئامپزه كانى سى ميلله ت و نه ته وان كه ده وكتيبه يدا كوگراونه ته وه ته نيا به شيكى زور كه مى گه نجينه يه كى زور گه وره يه كه به ئيمه گه يشتووه. كه ئيستاش ئه وان وهك ميرات و كه له پوورتيكى زور به نرخ و گرانبه ها هه لده گيرى و ده پاريزى. گه نجينه ي هه ماسه و ئه فسانه كانى خه لكى قه و قاز، به شيكى گه وره ي ميراتى شارستانيبه تى جيهانن.

پرۆفيسۆر: پومرانت سبوا



لوقمانی حکیم

ئەفسانەییکی ئەرمەنییە

لە ولاتی ئادانی راوچییهک هه‌بوو ناوی پۆرتۆ بوو، تەمەنی پارزە سالان بوو، رۆژتیکى له راونی بارانێکی به‌کجار توندوتیژ و به‌خوڕی لێ داگرد، روى له ئەشکه‌وتیکی کرد، هەر که چووه ژووری پیره‌مێردێکی دیت سەری سەری ئاده‌مییان و لەشی لەشی ماران بوو و چوار ماری دیش خۆیان له تەنیشتییه‌وه له گەزدا‌بوو، تومەز ئەوه شای مارانه!

پۆرتۆ هەر خێرا ئاورێکی خو‌شی کردوه و جلەکانی وه‌بەردان تا وشک بوونه‌وه، ئەوجا هینای که‌با‌یێکی خو‌شی له‌و نیچیره‌ی راوی کردبوو دروست کرد، بۆ خو‌ی که‌مێکی لێ خوارد و ئەوی دیشی دایه مارەکان.

پیره‌مێرد گوتی: «ئەوه‌ی خواردنی‌ى بدا ده‌بی‌ى ناویشی هه‌بی‌ى.»

کوپه‌لاو راپه‌ری و چووه سەر چالاوی و کونده‌یه‌کی پر له‌ ناوی هینایه‌وه ئەشکه‌وتی. قولتیکى له بەردی هه‌لکه‌ند و هیندیکى ئاوتی کرد، مارەکان به‌ره‌و قولتیکه‌ ئاوه‌که‌ خزین، تا تیسر بوون ئاویان خواردوه و جا هاتنه‌وه جیتی خۆیان.

پیره‌مێرد گوتی: «کوپه‌که‌م ئەدی ناوی چۆن ده‌ده‌یه‌ من؟»

کوپه‌لاو هەر خێرا که‌وچکه‌ دارێکی دروست کرد و ناوی پیدایه‌ پیره‌مێرده‌که‌.

سێ شه‌و و سێ رۆژی ربه‌ق باران وه‌ک کونده‌ی سه‌ره‌ره‌وژێر برووکی نه‌دایه‌ و ئەو لاوه‌ش نه‌یتوانی پێ ده‌ده‌ری ئەشکه‌وتی نێ.

پیره‌مێرد پرسى: «ئەپێ کوپه‌که‌م ده‌توانی ناوی له‌ ناو ئەشکه‌وتی پەیدا که‌ی؟»

کوپه‌ به‌م لاو لایدا گه‌را و سه‌رچاوه‌یه‌کی ئاوی ده‌ ئەشکه‌وتیدا دیته‌وه، هات له‌ ته‌ختی ئەشکه‌وتی قولتیکى قولتی هه‌لکه‌ند و ئاوی وه‌سه‌ر گه‌را، دوايه‌ش چوو شوورێکی راوکرد و هینایه‌وه و کوته‌ گۆشتی به‌شیشیوه‌کردن و به‌پیره‌مێردی گوت: «ئەوه‌ تویشوی تۆیه‌، که‌ینێ برا ده‌توانی بیخۆی، ئیستا من ده‌رۆم و دوايه‌ش دیمه‌وه.»

شای ماران گوتی: «کوپه‌که‌م باوه‌ر ناکه‌م تۆ جارێکی دی بێیه‌وه.»

لاوه‌ رۆی، به‌لام زۆری پێ نه‌چوو دووباره‌ گه‌رايه‌وه، خواردنی بۆ پیره‌مێرد و مارەکان هینابۆوه. که‌ هه‌ستا برواته‌وه پیره‌مێرد به‌ردێکی هیناو دایه‌:

«کوپه‌که‌م، ئەم به‌رده‌ هه‌لگه‌ره‌، به‌ردێکی تايه‌تايه‌. شه‌وی وه‌ک ئاگری داییسێ. له‌ پارچه‌ په‌رۆیه‌کی شینی وه‌رپێچه‌.»

دوا‌ی پیره‌مێرد تکای له‌ کوپه‌ لاوه‌ کرد تاوێکی له‌ تەنیشتییه‌وه‌ دانیشی. کوپه‌ له‌ تەنیشتییه‌وه‌ رۆنیش و ئەو گوتی:

«تۆ وه‌کوو فرزه‌ندی خۆم نان و ئاوت بۆ هینام. به‌لام نه‌که‌ی هه‌رگیز له‌لای هه‌یج که‌س خۆت رووت

که‌یه‌ته‌وه، چونکه‌ نابی هه‌یج که‌سێک نیشانه‌ی منت به‌له‌شبییه‌وه‌ بێنی.»

شای ماران نیشانه‌ی خو‌ی به‌پشتی پۆرتۆوه‌ نا.

لاوه‌ لێیدا رۆنیش و له‌ ولاتی فه‌ره‌نگیان به‌ردی فرۆشت، خانووییکی بۆ خو‌ی دروست کرد و چل سه‌ر مه‌پیشی کری و به‌ره‌و ئەشکه‌وتی گۆرین وه‌پیش خو‌ی دان، هەر که‌ گه‌بشته‌وه‌ وێ مه‌ره‌کانی سه‌ر برین و هه‌موی دایه‌ مارەکان. به‌رخێکی ناسکیشی بۆ پیره‌مێردی کرده‌ که‌باب. پیره‌مێرد به‌ردێکی زۆر گرانبه‌ی دیکه‌ی دایه‌ لاوه‌که‌ و گوتی:

«له‌ باره‌ی منه‌وه‌ هه‌یج به‌که‌س مه‌لێ. من شای مارانم و ناویشم شا ماره‌.»

ده‌ ده‌می مالاواییبه‌دا شامار ئەنگوستی بلند کرد. چوار مار پەیدا بوون. دوو مار له‌ پیشه‌وه‌ و دووش له‌ دوايه‌ لاوه‌یان به‌رپێ کرد. لاوه‌ سوپاسی مارەکانی کرد و ئەوانیش له‌ وه‌لامی سوپاسه‌که‌یدا بنی پێیان لسته‌وه‌. ده‌و ده‌مه‌شدا پاشای ولاتی ئادانی تووشی نه‌خو‌شیه‌کی زۆر سه‌خت و گران ببوو و هه‌موو له‌شی به‌برینان داوه‌شابوو. پزیشک و چه‌کیمیان له‌سه‌ر وه‌کو‌کردن. پزیشکی فه‌ره‌نگستانێ ده‌ستووری دا‌بوو دوو په‌له‌وه‌ران چاکه‌ن و له‌سه‌ر برینه‌کانیان دانین، نازاری پاشای که‌مێک دامرکان و هینور بوونه‌وه، به‌لام دوا‌ی ماوه‌یه‌ک سه‌رله‌نوێ ئیش و نازار سه‌ریان هه‌لدايه‌وه‌ و وه‌ک جارن ده‌ستیان پێ کرده‌وه.

دوا‌ی ئەوه‌ی که‌ وریاترین پزیشک تیپروانی، گوتی:

«شاها ئەگه‌ر که‌سێک هه‌بێ بتوانێ ئەو ده‌رمانه‌ی ده‌یلتیم په‌یدای بکا و بیهینێ من به‌ماوه‌یه‌کی که‌م

چاره‌سه‌رتان ده‌که‌م و کو‌تایی به‌نازاره‌کانتان دینم.»

تومەز ئەو پزیشکه‌ جادووگه‌ریکی په‌تیاره‌ی به‌دغه‌سال بوو و خو‌ی کردبووه‌ پزیشکی چه‌کیمان،

دهیزانی که پورتو نیشانه‌ی شای مارانی به پشتیبیه‌وهیه. به شای گوت:

«پادشاه! تهنیا دهرمانی ئیوه شماره و ئه‌ویش به‌کوره لاوتیک که ناوی پورتوئه ده‌کری پیدایه بی. خو ئه‌گهر ناماده‌ی هینانی نه‌ب، ئه‌وه بی سئ و دوو به‌ریزتازان ده‌مرن.»

چوون پورتویان هینا و پاشا پیی گوت: «فریام که‌وه شاماری بیین.»

شاه ئه‌وه کاریکی به‌کجار سه‌خته. مارانگاز ده‌بم و پتمه‌وه ده‌دهن، گه‌وره‌ی حکیمان پورتوی هینا و له‌دارتی به‌ست و کویت دیشی، وه‌ریگه‌رایه، هاتوهاواری پورتوی ده‌چووه که‌شکه‌لانی فه‌له‌ک، به‌لام گه‌وره‌ی حکیمان تا ده‌هات ههر ده‌ستی لی توند ده‌کرد و لیی ده‌دا. تا وای لی هات نه‌یتوانی هیچی دیکه به‌رگه‌ی ئه‌و نازار و ئه‌شکه‌نجه‌یه بگری و به‌ناچاری ملی دا بچی و شای ماران بیینی.

له‌پرتوه (۱۰) ده‌سهر شوری راوکردن و هینانییه ئه‌شکه‌وتی.

له‌به‌رده‌می شاماریدا کرئوشی برد و چه‌مایه‌وه. به‌لام شامار زور زووتر ده‌یزانی پورتو بزچی هاتووه و چی ده‌وی و گوتی:

«زورت بۆ به‌داخه‌وه‌م، تو وه‌کوو جگه‌رگۆشه‌ی خۆمی و له‌گه‌لشست دیم.» بۆ سه‌به‌ی به‌یانی وه‌ری که‌وتن، پورتو له‌پیشه‌وه و شاماریش له‌دواوه رتی ده‌کرد. له‌شکری ماران ویستیان به‌رییان که‌ن و له‌گه‌لیان بچن به‌لام شامار ئاماژه‌یه‌کی کرد و گوتی:

«وه‌گه‌رین. ئه‌گه‌ر هات و ههر دیاربه‌کتان پی گه‌یی ئه‌وه بزنان که هیچ شتیکی روه‌ی نه‌داوه»

ماره‌کان راوه‌ستان و پورتو و شاماریش که‌وته ری. ههر رۆیشتن، ههر رۆیشتن تا گه‌ییینه ته‌په‌ی ناو‌رۆز که به‌گولی بۆن و به‌رامه خوش داپوشرابوو، شامار ده‌ستی کرد به‌غونچه چینه‌وی، داینه پورتوی و گوتی ئه‌وانه به‌بی جووین قوت ده. دواپی پینچ چه‌پکه گولیشی چنی و دایه پورتو و گوتی: «ئه‌و گولانه سین جارن له‌ناوی کولیو هه‌لکیشه و ئاوه‌که‌ی بخۆوه تا هیز و توانای شیفا به‌خشینی ههرچی گژ و گیا و گۆل هه‌یه بیزانی.»

پورتو چی پی گوترابوو وای کرد، شامار فه‌رمانی پی کرد بنوی و سه‌به‌ی به‌یانی لیی پرسی:

«باشه پورتو، ئیستا هه‌ست به‌چی ده‌که‌ی؟ داخوا هیچ توانای شیفا به‌خشینی له‌مندا هه‌به؟»

پورتو وه‌لامی دایه‌وه:

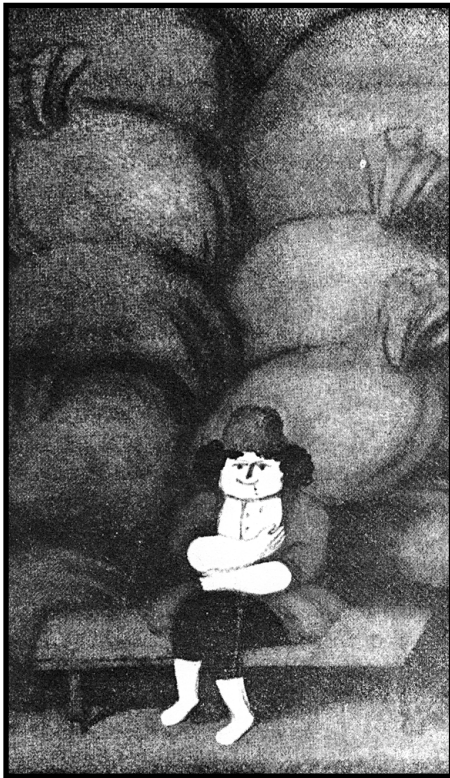
«شاه چوار میتشک له‌ناو کاسه‌ی سه‌ری تو‌دا هه‌ن، دوو میتشک له‌لای راست و دوو میتشکیش له‌لای چه‌پ، ئه‌وانه‌ی لای راست ژه‌هراوین و ئه‌وانه‌ی لای چه‌پیش شیفا به‌خشن.»

«بیاله‌یه‌کی پر شه‌رابی سه‌وت سانه‌ی کۆنم بده‌یه، دوایه بموینه ئینجا توند توند شه‌ته‌کم ده، سه‌رم بیبه و لاشه‌که‌م بنیژه، به‌لام له‌بیرت نه‌چی که هه‌میشه دیاری بۆ ماره‌کان بنیتری دنا ئه‌گه‌ر وانه‌که‌ی ته‌واوی ولاتی خاپوو و ویران ده‌که‌ن.»

پورتو ئه‌وه‌ی پیی گوترابوو به‌نه‌نجامی گه‌یاند، دوایه دوو جو‌ر دهرمانی له‌میتشکی شامار دروست کرد، دهرمانی‌کیان ژه‌هر و ئه‌وه‌ی دی شیفا به‌خش و چووه به‌رده‌می پاشا، پاشا فه‌رمانی به‌حه‌کیم باشی کرد دهرمانه‌که‌ی تا‌قی بکاته‌وه، پورتو دهرمانه ژه‌هره‌که‌ی دایه، ههر که له‌سه‌ر لیوی دانا به‌لادا هات و مرد. به‌لام پورتوی راوچی دوا ئه‌وه‌ی بۆ خۆی دهرمانه شیفا به‌خشه‌که‌ی تا‌قی کرده‌وه و دایه پاشاش. پاشا ههر که دهرمانه‌که‌ی خوارد شیفا‌ی هات و چاک بۆوه. له‌و رۆژه به‌دواوه پورتو بووه چه‌کیم باشی و به‌ناوی

لوقمانی چه‌کیم ناو و ناوبانگی رۆیی.

مارتیک له‌لاوه به‌مه‌رگی شاماری زانیبوو، به‌ماره‌کانی دیکه‌شی گوت، ماره‌کان لیک خریبونه‌وه و ده‌ستیان کرد به‌نه‌هیشتنی خه‌لکی ولاتی.



پاشا که به‌مه‌ی زانی ده‌ستبرد به‌دوا‌ی چه‌کیم باشیدا نارد و لیی پرسی چاره چیه و چ بکه‌ین؟ پورتو چل پارچه جهرگ و ته‌زییحی نو‌تری شاماری هه‌لگرت و چووه سه‌ردانی ماران، ههر که چاویان به‌ته‌زییحه‌که که‌وت هه‌موو دامرکان و هیتور بوونه‌وه و لوقمانیان کرده شای خۆیان. لوقمان به‌مارانی گوت: «مادامه‌کی جهرگستان به‌دیاری پینگه‌ییه‌وه، دلنپاش بن که شاتان ههر زیندووه.»

لوقمان ناوبانگی‌کی زۆری پیدایه کرد، ئه‌و دهرمانه‌ی له‌میتشکه سه‌ری شاماری دروست کردبوو مردووی پی زیندوو ده‌بۆوه و تا سه‌وت سالانیش که‌س نه‌مرد. ژنی‌ک که هه‌موو رۆژی ده‌هاته لای لوقمان و جلی بۆ ده‌شوشتن جاری‌کیان کوره لاوتیکی گه‌نج و شوخ و شه‌نگی ده‌گه‌ل خۆی هینا. ژنی لوقمان لیی پرسی:

«ئه‌و کوره لاوه کییه؟»

«ئه‌وه کورمه، که‌ر و لاله، زور مه‌منوون ده‌بم به‌حه‌کیم باشی بلتی بیکاته شاگردی خۆی.»

لوقمان قایل بوو.

رۆژی‌کی لوقمان به‌خیزانه‌که‌ی خۆی گوت: «ژنه‌که

وا پینده‌چن که ئه‌و کوره لاوه نه‌که‌ر بی و نه‌لال!»

لوقمان ده‌بویست نه‌پینیه‌کانی کاره‌که‌ی له‌و کوره لاوه وه‌شیری. هیچ گوتی نه‌ده‌دایه ههر بۆ ئه‌وه‌ی وازی لی بیینی و بره‌ا. به‌لام شاگرد تا ده‌هات زیاتر خۆی ماندوو ده‌کرد و شانی ده‌دایه به‌ر ماندوو‌بوون و ئه‌شکه‌نجه و ئیش و نازاری کاره‌که‌ی. ههر کاریکی چه‌کیم پیی بسپاردایه ئه‌و زور به‌ته‌واوی و وردی و پوخته‌بییه‌وه ئه‌نجامی ده‌دا. ئه‌و کوره جحیله‌ سه‌وت سالی ته‌واوی به‌رده‌ستی لوقمانی کرد.

رۆژی‌ک پیاوی‌کی ده‌وله‌م‌ند که له‌ولاتی‌کی زور دووره‌وه هاتبوو و دوو چاری سه‌ریشه‌یه‌کی به‌کجار زور سه‌بر بسوو هاته لای لوقمانی چه‌کیم. لوقمان برده‌ی ژووری نه‌شته‌رگه‌ری خۆی و به‌شه‌ره‌ت‌بکی بیته‌وشی کرد. دواپی به‌کیردیک کاسه‌ی سه‌ری هه‌لگرت. دیتی ئه‌وا جانانه‌وه‌ر‌بکی سه‌وت سه‌ری به‌میتشک‌یه‌وه نو‌ساره. زۆری هه‌ول دا و زۆری کرد و کۆشا و خۆی هینا و برد به‌لام بی سوود بوو، نه‌یتوانی هه‌لیقه‌نی. چه‌کیم له‌ماندوو‌یه‌تیان تک تک ئاره‌قه‌ی به‌نیو‌چاوانیدا ده‌هاته خواری. شاگردی

حهکیمیش که به دزیبوه چاوی له کاره بی نه نجامه که ی وهستای پریوو نارامی نه ما و خۆی پیرانه گیرا و هاواری کرد:

«وهستا مقهسته که هینده گهرم که تا سوور سوور ده بیته وه، نه ودهم ده توانی به ئاسانی نه و جانه وهره له میتشکی که یته وه و بهیتهیه ده ری.»

شاگرد که چۆنی گوت هه کیم وای کرد و نه شته رگه ریبه که ی نه نجام دا و نه خۆشه که ی چاک بۆوه، به لām شاگرد که هه لات و چۆوه مالتی. سێ کووپه ی یه کجار زۆر گه وری هینان: یه که می پر کرد له شیر و دووه میشی پر کرد له شه راب و بۆ خۆشی چوو نه و نه وری سیه مه مانه وه.

ئیسنا نه وری لیره به جی دیلین و ده چینه وه سه ر و سۆراغی لوقمانی هه کیم. لوقمان چ جیبه ک نه ما له شاگردی نه کا به لām نه یه دۆزیه وه. ده خه ویتیدا دیت که نه و کوپه لاره له نیوان دوو ده ریای سوور و سپیدا ده ژی، لوقمان هات و لۆتکه یه کی کړی و به نیو ده ریایاندا که و ته چارۆکه با هه لدان.

به لām چه ندی کردی و کړاندی پیتی نه دیترا یه وه، دوا یی هات چوو له لای دایکی و گوتی:

«من پیره میتردیکی ته مه ن سه د و چل سالم. پیتم خۆشه کوپه که تان ببینم. له غه یبه وه پیتیان گوتوم که کوپه که تان له نیوان دوو ده ریای سوور و سپیدا ده ژی. نه و بۆ بیته وه سویتدیشته بۆ ده خۆم هیچی لێ نه که م.»

دایکه کوپه که ی له کووپه ی ده ریانا و بر دیه پیتش لوقمانی هه کیم. هه کیم گوتی:

«پۆله وهره وه لای من، من نه وای پیر بووم و ده ردم کاریبه و ده رمانی نیبه و ده رپۆم و ده برپه مه وه و له بیر و خه یالان ده چمه وه.»

کوپرێگه که ده ستی وه ستای خۆی ماچ کرد و گه راپه وه لای.

لوقمان پریاری دا سه ر له نوێ جحیل بیته وه و به شاگرد که ی گوت:

«کووپه یکی گه وره وه سه ر ناگری نی و جامیک شه ره ته ی پریش بده به من.»

هه ر کاتێ ناوه که کوولی بمخه ره ناو کووپه ناوه کولاهه که، سه ری کووپه که ش دامه پۆشه، دوا ی چل سه عات بمه یته ده ری. له پارچه خوریه که م وه ریته جه و نه و قه تره به شم دلۆپ دلۆپ ده زاری که.»

کوپه هه موو شتیکی به ده ستووری وه ستای نه نجام دا. به لām ده و ده مه یدا که قه تره که ی ده زاری ده کرد ده ستی له رزی و ته نیا دلۆپه یکی گه ییبه زاری لوقمانی. نه و دلۆپه توانی ته نیا چه ند هه ناسه یه کی که م بیژنیته وه که هاواری لێ هه ستا:

«تییکه، تییکه، تییکه!» مرد.

شاگرد هینای وه ستای له ته نیشت شاماریه وه به خاک سپارد و له دوا ی نه و بۆ خۆی بوو به هه کیم باشی.

به سه رهاتی مانگا سووری

نه فسانه یه کی نه ره نه یه

هه بوو، نه بوو، پۆژیک بوو پۆژگارێک بوو، شوانیک هه بوو له گه ل ژنه که ی و دوو مندالی که یه کیکیان کوپ و نه و ی دیکه یان کچ بوو، زۆر به خۆشی و ئاسووده یی ده ژیان. له مالتی دنیا یه مانگا یه کی سووری په نگ تیریان شک ده برد. پۆژیک ژنه که ی مرد، شوانه دوا ی ماوه یه کی ژنیکی هینا یه وه. نه و زردایکه زۆری به رامبه ر نه و دوو منداله له دلیدا بوو و هه میشه ده یگوت:

«خۆ نه وانه مندالی من نین چۆن ده توانم خۆشم بویتن.» هه میشه هه ر کوتان و پیتدادان بوو و به رده وام نازار و نه شکه نه جی ده دان.

پۆژیک شوانه پریاری دا بیانیتیه ته به ر کار و به رخان تا له مالتی وه دوور که ون و له به ر چاوی نه و زردایکه ی نه میتن.

منداله کان که ده گینه ده شتن، ده ستیان ده کرد به گریان، له پر مانگا سووریکیان لێ نزیک بۆوه و گوتی:

«غه من مه خۆن، وردیله کانم، هه موو شتی چاک ده بی، من ناگام له کار و به ر خه کان ده بی.»

مانگا سوور به لیتنه که ی خۆی به جی هینا، به درتیزی پۆژی ناگای له کار و به ر خه کان ده بوو و ئیواران له گه ل زه رده ی خۆزاویه خری ده کرد نه وه سه ره که و منداله کانیش وه پیتش خۆیانیان ده دان و به ره و مالیان ده کرد نه وه.

هه موو سه یانیش زردایکه که هه ندیک نانی په قی وشکی بی پیتخۆر بۆ ده پیتچانه وه و ده بدانی، به لām له ده شتی مانگا سووربان ده گه یشتی و شیر ی ده دانی، تا به نانی بخۆن. نه وانیش مانگا سووربان ده دۆشی و تیریان نان و شیر ده خوارد. دوا ی ماوه یه ک زردایکه کچیک بوو، که کچه که فراژوو بوو ته و او له خه م په خسی په گه ل منداله کانی خست و نه ویشی نارده به ر په زی، به لām وه ک نه وانی دی هه ر ته نیا نانی په قی وشکی بۆ ده توریتنی نه ده نا. به لکه چه ند نانیک ناسک و تازه و نه رم و شلی بۆ ده پیتچا یه وه. له ده شتی مانگا سوور به منداله کانی گوت:

«قه ینا، لێ گه رین با نه و منداله ش له شیر که ی من بخواته وه، شیر که ی من به زاری ئیوه شیرینه و ده زاری ویدا وه ک ژه قنه مووتی تالی لێ دی!»

سه ره نجام تا ده هات نه و زرخوشکه یان پۆژ به پۆژ له پو لاوا تر ده بوو و ده بنیتسا. به لām منداله کانی شوانه ی تا ده هات هه لیان ده دا و پیتچکه ستور و مه ستور تر ده بوون. زردایکه که هیه چ سه ره ده ریک ی بی له وه نه ده کرا.

پۆژیک له کچه که ی خۆی پرسی:

«من هه موو پۆژی چوار پینج ناسکه نانی تازه و نه رم و شل بۆ تو ده پیتچمه وه و بۆ وانیش هه ر ته نیا نانه په قیک و شکه لاتو، که چی ده بینم تو پۆژ به پۆژ هه ر داده مالتیو و ده بنیتسی، که چی نه وانی دی تا

دئ سهر و مل زل و نه ستورتر دهبن... نهوه چييه؟»

کيژوله که گوتی:

«دایه شیري مانگا سووری بهدهمی وان شیرینه و بهدهمی من دهلیتی ژههری ماری تاله.»

زردایکه گوتی:

«ئاوا، زور چاکه بو خوم چاره دهکه.»

بو سبهینتی یه که مین شتیک که زردایکه بهمیرده که گوت نهوه بوو:

«نهوه نابیني کچه که مان چهند نه خوشه؟ دوی شهوئ له خه ویمدا دیت نه گهر بیت و مانگا سووری

وه کوژین کچه که مان چاک ده بیتنه وه.»

میرده له وهلامدا گوتی:

«نهمانی نهوه مانگایه زورم په ریشان دهکا.»

ژنه دهستورده گوتی:

«نهدی نهمانی کچه که پهریشان ناکا؟»

ژنه هیندهدی پی داگرت و هیندهدی خو هینا و برد تا سه ره نجام پیاوه ته سلیم بوو و پیریاری دا مانگا

سووری سهر بری.

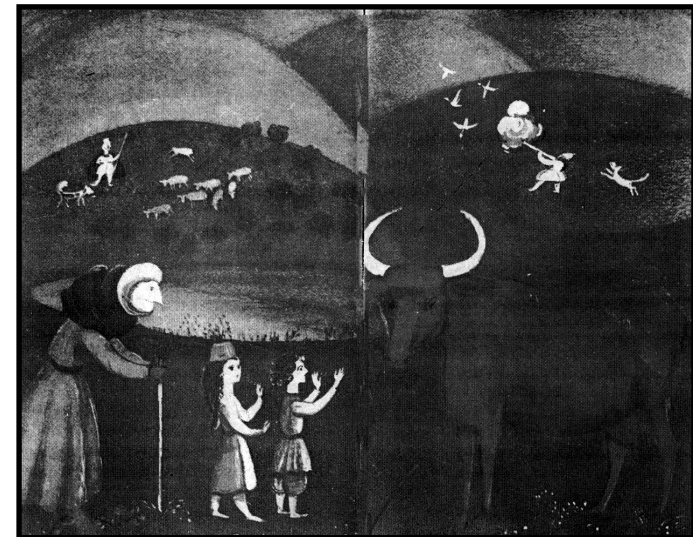
منداله کان ناگایان له هیچ نه بوو، که چونه دهشتی دیتیان مانگا سوور زور غه مبار و خه مۆک لووتی

داژنه نیوه.

منداله کان پرسیان: «مانگای دلوفان، نهوه بو وا غه مناک و خه مۆکی؟»

«منداله وردیله خوشه و بسته کانم، زردایکه که تان پیی ده که وشئ ناوه له بهر خاتری کچه که ی

وه مکوژن.»



«مانگای میهره بان، دهچینه لای زردایکه که مان و لیتی ده پارینه وه واژت لی بیینی، خو نه گهر نه وه مان له گهل بکا نهوا دهست و پیی ماچ دهکه بن.»

«نا، مندالینه وانکه کن، چونکه نهوه تنیا وهلامه که ی نهوه یه که لیتان ددا و بهوهش من زور نا راحت دهیم. نهوه ی که ده بی بیکن تنیا نهوه یه که قرتقرتو که یان هله بریم به دزیبه وه خوینه که م له دم و ناراحت دهیم. نهوه ی که ده بی بیکن تنیا نهوه یه که قرتقرتو که یان هله بریم به دزیبه وه خوینه که م له دم و چاوتان هله سوون چونکه دم و چاوتان وهک زتری ددره و شیتنه وه. قوچ و سمه کانیشم بهرن له ته ویله ی له چالینکی نین. روژتیک دیت نهوانه تان ده فریا دیت.»

منداله کان به کوژ دهگریان. مانگایه که لیتی پرسین: «نهوه بو دهگرین؟»

منداله کان گوتیان:

«نه گهر تو نه مینتی کی ناگای لیمان ده بی؟ کی خوار دمان دداتی و یارمه تیمان ددات؟»

مانگا وهلامی دایه وه: «مه گرین، له گهل من وهرن، پییرتو که یه هیه دهیناسم، نهوه ناگای لیتان ده بی.»

مانگا سوور منداله کانی برده لای پییرتو که ی و گوتی:

«دهزانی دهیان هوی بمکوژنه وه؟»

«به لئی دهزانه.»

«چاکه نهوا نهوه مندالانه ی که زورم خوش دهوین نهوا هینا و منته له لای تو، دوا تکاشم نهوه یه که تو ش

زورت خوش بوین.»

پییرتو که ی گوتی: «به چاوان، جا چون خوشم ناوین.»

دوای نهوه مانگا سوور به منداله کانی گوت که شاخه کانی بپرنه وه گوتی:

«ههر کاتی برسیتان بوو، بچن شاخه کانم بیین و بیانژن، تیر دهبن. ههر کاتی کیش له دهشتی بوون

نهوا پییرتو که ی ناگای لیتان ده بی و یارمه تیمان ددات.»

بو سبهینتی مانگا سووریان سه ریری منداله تیه که کان قاپیکیان خوینی مانگا سووری هینا و بردیانه

ژووری و دهسه ر و چاوی خوین سوی، تا بلتی جوان و بهرچا بوون.

زرخوشکه که یان یه که مین که سیک بوو که پشکه گوشتیکی مانگا سوور پیی دهزاری نا. بهلام گوشته که

دهزاری ویدا تامی کای ددا. دواپی هیندی کیشیان دایه منداله کانی دی، تامی گوشته که دهزاری واندا

تامی ههنگوینی ددا. دواپی منداله کان سه لک و پی و ئیسقانه کانیان کوژدنه وه و چون له ته ویله ی

دهچالینان ناوه هر کاتی برسیش ده بوون ده چون له ته ویله ی شاخی مانگا سوور تیمان ده مژی و تیر

ده بوون. هه میسه ش برسی بوون، زردایکه که شیان له نانی رهق و وشکه لاتو زیاتر هیچی دیکه ی

نه ده داتی و کچه که ی خوشی ده ماساند.

زستان بوو مالتی شوانه ی بانگه ی شتنتی زه ماوه ندی ماله بوو کیتک کران، زردایکه کچه که ی خو ی

رازنده وه و ره گهل خو ی دا، و منداله تیه که کانی دی له مالتی به جت هیشتن. دهنکی مانگا سووری له

ته ویله ی را بلند بوو. به دهنگی وی پییرتو که ی له شه که وتیرا پیدا بوو، که لیتینی ته ویله که ی دایه وه، دوو

دهسته جلی جوان و رازاوه ی دهرتینان و ده بهر منداله کانی کردن و وه دوو خو ی دان بو شاییه.

لهوئى بهرامسهر زردايكه كه يان دانيشتن. بهلام نهو نهيناسينهوه، زورى تيهه لرواين و زوريشيان لى وردبؤوه و دهبيره وهچوو:

«چ مندالتيكى جوانن! جل و بهرگه كانيان چ رازاوهن! نهو كوره لاهى لى دهگه رام بيسته زاوام نهوهيه.»

شهو درهنگانتيك كه ميوانه كان پهرته يان كرد، پيريزن بهسپايى منداله كانى هينانه درى و له تهويله ي جله كانى لى داكه نندن و شاردنيه وه و جل و بهرگه شى و وى و دراوه كونه كانى خوئيانى دهبر كردنه وه. منداله كان بهدلى شاد و روى گه شهوه بهره و مال دهستيان به غاردانى كرد و چوونه وه خويان له خو خست. هه كه زردايكه كه شيان هاته وه له خويى راستكرده وه و گوتى:

«تمبه لينه، نهوه بو نوستون؟ نهگه ده زانن چ مندالانتيكى جوانكيله و رازاوه له و شاييه ده ديتون، كچوله كى ژيكه له ي جوان به پاوپوچيكي سپى زويين و كورپيكي روى گهش و خوش روى جوان به پيتلاويكي زهردى زيرپيه وه، ناي چ جليكيان له بهر بو! ناي كه به نرخ و گرانبه ها بوون!»

«دايه، نهدى ئيمه تان بو له گه ل خو تاندا نه برد؟»

«نای لهو سه يره، پيتان وايه له سه ر ئيهه راوه ستا بوون! برزن بنون، پيسى خه ليسينه!»

بو به يانى زردايكه كه چنگيكي هه رزن ده له گه نيكي كرد و گوتى:

«وه رن دهسكه به گريانى تا به فرميسكان نهو هه رزنه ي داده پو شن.»

بو خوشى سه ره له نوئى كچه كه ي خوئى گورى و مى لى لى نايه وه بو شاييه و منداله كانى ديكه ي له مالى به و حاله ي به جيهيشتن بهلام سه ره له نوئى پيريزن پيدا بووه و وهك روژى پيشوو منداله كانى گورين و بو شاييه ي بردن. دواى نان خواردن چ كه ميوانه كان دهستيان كردوه به روژيشتن پيريزن دهستى منداله كانى گرته وه و بهره و مال بوونه وه. دهوده مه يدا كه به لاي حه و زى پاشا يدا ده روژيشتن تاكيكي پاوپوچى كچه كه ده ناوى حه و زه كه كهوت كچوله كه زور ناراحت و هه راسان بو له تاوان:

«دايه، دايه گيان، پاوپوچه كم كهوته ناوئ.»

«قهى ناكا كچى خو، خيراكه ن تا پيش نهوه ي زردايكه كه تان بگاته وه مالى ئيمه بچينه وه. نهگه نهو نهو جل و بهرگانه تان بيى لى تان دهستين. كه گه يشتنه وه مالى پيريزن جله كانى له بهر منداله كان دارنى و چو شاردنيه وه و جله كانى خوئيانى دهبر كردنه وه. منداله كان چوونه ناو جى و خوئيان له خه و خست. بهلام زردايكه كه هه كه گه بييه وه مالى، نهوانى له خه هه ستاندا:

«نهوه بو نوستون تمبه لينه، نهو مندالانه ي دوى شهوى هاتبون نهو روژ هاتبون وه، بهلام نه مجاره يان به جل و بهرگيكي زور جوانتره وه! بهلام وهك برووسكه له شاييه كه ون بوون.»

منداله كان و ايان پيشاندا نوستون و له سه ره خوش پينده كه نين.

بو سبه ي به يانى شازاده فه رمانى دا نه سپه كه ي به رنه تاوانى، مه يته ران نه سپيان راكيشايه سه ر حه و زى، بهلام هه رجيبان كرد و كړاند نه سپ له ناوئ نيزيك نه بووه و روى له حه و زى نه كرد و خوئى له قه رى حه و زى نه دا. هه و اليان دايه شازاده ي، شازاده بو خوئى هات ديتى نهوا شتيك به سه ر ناويوه ددره وشيته وه، دهستورى دا نهو شته ي بو بيتن، هينايان، هه مووى لى خوپونه وه و ديتيان لينگه پاوپوچيكيه. شازاده لينگه پاوپوچه كه ي برده لاي شاي و گوتى:

«گه ورم نهو كيژده ي پى پر به پرى نهو پاوپوچه يه ده مه وئى بو م بيى نه وه. نهگه نا به يى وى ناتوانم بريم.»

پاشا ته تهرى به هه ر چوار لاي ولا تيدا بلا و كردن و فه رمانى دا هه رچى كچ و كالى ولا تى هه ن هه مووان بيى نه ده ربارى شاي. هه رچى كچ و كالى ولا تى بوو خريان كرده وه، ته نيا كچه تيو مابو كه زردايكه كه ي نه يه يشتنوو بچيته كو شكى شاي:

«كچه تيوه جريپيكي وهك توچ كارى به كو شكى شايه؟ من كيژده كه ي خو م ده نيرم.» دهستى كچه كه ي گرت و له گه ل خوئى برد.

پاشا پاوپوچه كه ي به پى هه مووان تا قى كردوه به لام به پى كه سبان نه بوو. پرسى:

«چ كيژده كه نه ماوه، هه موو ليرن؟»

وه زيران ولا ميان دا يه وه:

«به لى هه موويان ليرن، ته نيا يهك كيژده لى په رپوتى شه پرتو نه بى.»

«هه ر ئيستا بيه يتن.»

هه ر خيرا چوون و كچه كه يان هينايه كو شكى و پاوپوچه يان به لاقى گرت، راست ژماره و نه ندازه ي خوئى بوو. شازاده زور دلى خوش بوو، دهستى كيژده كه ي گرت و گوتى:

«نهوه يه بووكى هه ليزارده ي من.»

پاشا و شازن و وه زير و ميوانه كان، هه موو تيكر له هه ولى نه وه دا بوون شازاده چاو لهو كچوله يه بيوشى و پيتان دهگوت:

«تو شازاده يه كى، چزن نهوه به راستته؟ دهته وئى نهو كچه هه ژاره شه پرتوه شى و شيتال دراوه بيتى؟!»

«به لى، ده يخوازم و ده يه يتم.»

له كچه يان پرسى و له كوئرا هاتوه. كچوله كه گوتى:

«بام پياويكي پيره، زردايكيك و زرخوشكيك و برايه كى خو م هه يه.»

«نهدى تاكه كه ي ترى پاوپوچه كه له كوئيه؟»

«نازانم، دايمك ده زانئ.»

كچوله كه هاته وه مالى و زردايكه كه هه ر له كو شكىن مايه وه تا به لكه ئى نهوه خوايه بتوانى شازاده ي لهو كارى وه گيرئ. بهلام شازاده نه يسه لماند و نه چووه گوتى.

سهلكى مانگا سوورئ بانگى كيژده خانىي كرد:

«برايه كهت بنيره لاي شازاده و پى رايگه يه نئى كه نه مشه و پيره دا يكت ديت و له شازاده ت ماره دهكا.»

كچوله كه چى بيى ستبوو نه نجامى دا.

شهو درهنگانتيك شازاده هاته لاي و پيريزن كچوله كه ي زور جوان رازانده بووه و پىي گوت ره گه ل شازاده ي كه وئى، شازاده ش نهوى له گه ل خوئى برد و ماره ي برى.

دواى هه فته يهك زردايكه كه هاته كو شكى شاي و تكاى لى كرد بووكه خان دوو روژان بيسته وه

باوه خوندى. كه بووكى بردهوه هيناي هه رچى جل و بهرگى بووكينيبه يه له بهرى داكهنه و له بهر كچه كهى خوى كرد و برديبه وه كوشكى شاي و تا ببينه هاوسه رى شازادهى و بو خوشى هاته وه مالى. كه شه و هات شازاده چوه ژوورى هاوسه ره كهى، ديتى فيليان لى كردوه، چوه لاي شا و هممو شتيكى ده بارهى دوو روويى و فيل و فه تهر و ته له كهى زردايكه كه پى گوت. پاشا زور تووره بوو و فه رمانى دا خوى و كچه كهى شاربه در كه ن. ده ستويته وند راپه رين، به فه رمانى شا زردايكه ئيروه يى و به دفه ساله كه و كچه كه يان له شارى وده رنان.

ئوخىك

ئەفسانەى ئەرمەنى

رۆژ و رۆژگارتيك بوو، ژن و ميترديك تاقه كورتيكيان هه بوو، رۆژتيكى بابكه دهستي كورهي گرت و وهدوو خويدا تا له شاگردييه كي دامه زريني و فيري كاريكي بي. له رتييه گهينه سه ر كاني و ناوتيكي و لاياندا، بابكه هينديكي ناو خوارده وه و گوتي:

«ئوخى.»

له پر ئوخيك (خپوي ناوي) له ناوي هاته دهري و پرسی:

«هه ر چى ده فه رمون سه رم له ريتانه؟ خه ريكى كوتين.»

كرمانجه وه لامي دايه وه:

«كوره كه م بو شاگرديه ده به مه لاي پيشه گه رتيكى.»

«ئهو ي به من بسپيره، من پيشه گه رتيكى چاكم.»

بابه كورهي كهى به وي سپارد. ئوخيك كورهي له گه ل خويدا برده وه بن مالى ناوي و كرمانجه گه رايه وه مالى. ماوه يه ك رابرد. ژباني مالى كرمانجه ي زور سه خت و ناخوش راده برد. رۆژتيكى بابكه هاته وه سه ر كاني و ناوي و هينديكي ناو خوارده وه و گوتي:

«ئوخى!»

«ئوه بو بانگم ده كهى؟»

بابه گوتي:

«ژبانمان زور ناخوشه، هاتووم كورهي كهى به رمه وه، به لكه ئى ئوه خوايه يارمه تيبه كمان بدات و به هانامان بي.»

ئوخيك گوتي:

«ئهو جارئ هيچ فير نه بووه.»

«جا باشه نه گه ر وايه هه ر نه بي شتيكمان بديه هه تا كوربه كه ديتته وه پيى بژين.»

ئوخيك چوه بن ناوي، سفره يه كي هينا و دايه ده ست كرمانجه كهى و گوتي:

«هه ر كاتي برسى بوويت، ئهو سفره ي راخه.»

كرمانجه سفره كهى هه لگرت و به ره و مال بووه، هه ر كه گه يشته وه سفره ي پان راكرد و كتوپر هه موو جو ره خوارديتيكى له سه ر ناماده بوو. ئيدي ژن و ميترده هيچ ته نگ و چه له مه يه كيان نه ما، رۆژتيكى ژنه گوتي:

«ئهرى بو ژنى سولتاني بو نيوه رويه كي بانگه يشتن نه كه ين؟»

ميترده گوتي:

«نا وا چاكه ليتي گه رتي، چونكه هه ر چاوي به و سفره يه بكه وي ده يه وه.»

ژنه هەر سوور بوو که: «هەر چی دهی با بی، من دهی هەر بانگه‌یشتنی که.»

«کچی نه‌کی، نه‌وه راست نییه، نه‌وه پیت دلیم دوايه په‌شیمان ده‌بیه‌وه.»

به‌لام ژنه هیچ گوتی نه‌دایه قسه‌ی می‌رده‌که‌ی و ژنی سولتانی و ژنانی دهر و دراوسپی هه‌موو بو نانخواردنی نیوه‌پویه بانگه‌یشتن کردن. که هه‌موو هاتن و خر بوونه‌وه و دیتیان هیچ شتیکی بو نیوه‌پویه نه‌کراوه، ته‌نا‌هت ته‌ندوو‌ریش دانه‌خرا‌بوو. میوانه‌کان تیکیان‌ه‌وه ه‌ا‌و‌یشت و لیکتریان ده‌پرسی:

«باشه ئیمه‌یان بو بانگه‌یشتن کردووه؟»

وه‌ختی نیوه‌پویه خانه‌خوئ هینای سفره‌ی راخست و ده‌سته‌جی هه‌رچی جو‌ره خواردنیک‌ی خو‌ش و به‌تامه له‌سه‌ر سفره‌ی قووت بو‌وه. ژنی سولتانی له‌ دل‌ی خو‌یدا گوتی:

«نه‌وه سفره‌یه بو من باشه.» و به‌گوتی کاره‌که‌ره‌که‌یدا چریاند و گوتی:

«له‌ مالتی سفره‌یه‌کی له‌و په‌نگه‌مان هیه، خیراکه زو برۆ بیه‌ینه.»

کاره‌که‌ره‌ده‌ست‌و‌رد چوو سفره‌یه‌ی هینا و هاته‌وه، ژنی سولتانی زۆر وه‌ستا‌یانه و به‌دزیبه‌وه چاپو‌و‌کانه سفره‌که‌ی گۆزی.

میوانه‌کان مالا‌و‌ایب‌یان کرد و پۆینه‌وه.

نه‌وه شه‌وه ده‌مه و ئیوار، ژنی کرمانجه‌ی وه‌ک جار‌ان سفره‌ی هینا و را‌یخست، به‌لام هیچی له‌سه‌ر په‌یدا نه‌بوو. پیتیان و ابوو ژنی سولتانی سفره‌که‌ی دزیبن.

بو سبه‌ینی ژن و می‌رده هه‌ر دوو پیکه‌وه چوونه‌وه سه‌ر کانی و ئاوئ، ئاویان خوارده‌وه و گوتیان:

«ئوخیک!»

ئوخیک ده‌ست‌و‌رد له‌ ئاوئ هاته‌ ده‌رئ:

«ها چتان ده‌وئ؟»



«برسیمانه!»

«نه‌دی سفره‌م نه‌دانئ!»

«ژنی سولتانی هاته‌ مالتی مه‌و سفره‌که‌ی دزی.»

ئوخیک چۆوه بن ئاوئ و کووله‌که زه‌ردکینکی هینا: «نه‌وه کووله‌که زه‌ردکه‌یه، هه‌ر کاتینکی رایته‌کینن یه‌ک ده‌سته‌ه سواری جه‌نگی لی دینه‌ ده‌رئ و به‌گژ سولتانی‌دا دین.»

ژن و می‌رده کووله‌که زه‌ردکه‌یان هینا‌یه‌وه، له‌ مالتی ده‌ستیان کرد به‌را‌ته‌کاندنی. سواری جه‌نگی به‌خۆ و به‌چه‌کی ته‌واو عه‌یاره‌وه هاتنه‌ ده‌رئ و تاویان‌دایه‌ مالتی سولتانی و دهر و دیوار و ده‌رکه و په‌نجه‌ره‌ی ماله‌که‌یان ورد و خاش کردن و ئاداریان به‌سه‌ر پاداریه‌وه نه‌هیشت. خه‌لکینکی زۆر خرپونه‌وه و پرسیان:

«نه‌وه بو هیرش ده‌به‌نه سه‌ر سولتانی؟»

سه‌ریازه‌کان وه‌لامیان دانه‌وه:

«ئیمه بو نه‌ستاندنه‌وه‌ی سفره‌به‌ک ده‌جه‌نگین که ژنی سولتانی دزیبه‌تی.»

ترسی له‌ ده‌ستدانی تاج و ته‌خت و به‌ختیان سه‌رتاپای سولتانی داگرت و چوو سفره‌که‌ی هینا‌یه‌وه و دایه‌وه ده‌ست جه‌نگا‌وه‌ره‌کان.

نه‌وانیش سفره‌که‌یان دایه‌وه کرمانجی و هه‌ر به‌فه‌رمانی وی هه‌موو چوونه‌وه ناو کووله‌که زه‌ردکه‌ی و نه‌ویش هینای کووله‌که‌ی به‌دیواریه‌وه هه‌لواسی. چه‌ند سالتیک تیبه‌ری. سه‌ره‌نجام رۆژینکی کرمانجه‌ به‌ژنه‌که‌ی گوت:

«ئیتستا پیم وایه کوره‌که‌مان شتیکی فیتر بووی، با بچین و بیه‌ینینه‌وه.»

چوونه‌وه سه‌ر کانی و ئاوئ و ئاوئینکی زۆریان خوارده‌وه و گوتیان:

«ئوخ!»

ئوخیک په‌یدا بوو و پرسى:

«بو بانگتان کردم؟»

«کوره‌که‌مان بده‌وه، نه‌وه ماوه‌به‌کی به‌کجار زۆره شاگرده.»

ئوخیک گوتی:

«با بچم تا‌قی بکه‌مه‌وه، نه‌گه‌ر زانیم بو‌ته وه‌ستا نه‌وه بو‌تان دینمه‌وه.»

ئوخیک چۆوه قوولایی ئاوئ تا بچیتنه‌وه مالتی. ئوخیک کچینکی هه‌بوو نه‌وه کچه‌ به‌کوره‌ی گوت:

«نه‌وه هه‌موو که‌لله سه‌رانه ده‌بینی؟ نه‌وه هه‌موو سه‌ری شاگرده‌کانی با‌من. نه‌گه‌ر با‌م پرسى داخوا هیچ فیتر بووی، وه‌لامی بده‌وه نه‌خیر. ده‌نا تو‌ش وه‌ک نه‌وانه بی سه‌ر ده‌بی.»

ئوخیک هاته‌وه مالتی و له‌ کوره‌ی پرسى:

«باشه، رۆله پیم بلتی بزائم داخوا هیچ فیتر بووی؟ نه‌وه دا‌ک و با‌بت هاتوون بته‌نه‌وه.»

کوره‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«نه‌خیر وه‌ستا.»

ئوخیک به‌مست و پتله‌قان وه‌ریگه‌رایه: «بلتی فیتر بووم! بلتی فیتر بووم!»

به‌لام کوره به‌رده‌وام ههر ده‌یگوت:

«نه‌خیر، نه‌خیر، نه‌خیر!»

تا سه‌ره‌نجام ئوخیک له پهل و پۆ بوو له ماندوو‌یه‌تیبیان و ئینجا کوره‌ی هینایه‌وه و دایه‌وه ده‌ست داک و بابی و گوتی:

«پۆ به‌لام ههر ده‌تگرمه‌وه.»

کوره لاوه خۆی هینایه‌ سه‌ر وینه‌ی ئه‌سپیتیکی ره‌ش و چوار ناڵه‌کی که‌وته‌ رتیه‌، که له داک و بابیشی نزیک بۆوه، ئه‌وانی ناسیه‌وه به‌لام ههر به‌غار له‌وان تیبه‌ری. نه‌ختییک له‌وان دوورتر خۆی کرده‌وه کورپتزه‌یه‌ک و هاته‌ دیدنه‌ی ئه‌وان. بابه‌که‌ گوتی:

«ئای رۆله له‌و به‌دیه‌ختیه‌، ههر ئیستا ئه‌سپتیک به‌لای ئیمه‌دا رابرد و که‌چی ئه‌وا تۆش به‌پیتی پیاده‌ ری ده‌که‌یت. ئه‌گه‌ر له‌گه‌لمان بای ئه‌سپه‌که‌مان بۆ ده‌گرتی.»

له‌ ریتی مالتی کوره‌ چهند جارتیکان خۆی له‌سه‌ر شتیه‌ی چن‌دین گیانله‌به‌ری جۆزاوجۆر نواند و به‌لای داک و بابیدا تیده‌په‌ری. له‌ مالتی به‌بابی گوت: «بابه‌! ئه‌و ناسک و شوور و گیانله‌به‌رانه‌ی که‌ به‌لای ئیوه‌دا رهدت ده‌بوون ئه‌وانه‌ هه‌موویان من بووم. ئیشی من خۆگۆرینه‌. من خۆم دینمه‌ سه‌ر شتیه‌ی بارگینتیکی و تۆ ده‌وانی له‌ بازاری بمفرۆشی. به‌لام هه‌رگیز نه‌که‌ی به‌هه‌وساره‌وه بمفرۆشی. ئه‌گه‌ر وا بکه‌ی هه‌رگیز ناگه‌رتیمه‌وه لاتان.» کوره‌ چهند جارانی خۆ کرده‌ بارگین و بابی له‌ بازاری فرۆشتی، به‌لام شه‌وی دووباره‌ ده‌هاته‌وه. رۆژیکی بابه‌که‌ خه‌ریک بوو کوره‌ی -که‌ خۆی کردبووه ئه‌سپ- بمفرۆشی، به‌رتیکه‌وت ئوخیک ئه‌وی رۆژی له‌ بازاری ده‌گه‌را، ههر زوو بابی شاگرد و ئه‌سپه‌که‌ی ناسینه‌وه و به‌ره‌و لای وان هات، به‌لام کرمانج ئوخیکی نه‌ناسیه‌وه.

ئوخیک پرسی:

«ئهو ئه‌سپه‌ی به‌چهند ده‌ده‌ی؟»

بابه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«سه‌د و په‌نجا ئه‌شره‌فی زتیر.»

«به‌لام من به‌هه‌وساره‌وه‌ی ده‌کرم.»

«نه‌خیر به‌هه‌وساره‌وه‌ی نافرۆشم.»

ئوخیک ههر پیتی داگرت:

«ئه‌گه‌ر به‌هه‌وساره‌وه‌م بده‌یه‌ی، دوو سه‌د ئه‌شره‌فی زتیرت ده‌ده‌می.»

کرمانج دلی گۆرا و قایل بوو.

ئوخیک ئه‌سپه‌که‌ی برده‌وه‌ مالتی و له‌ کۆله‌گه‌ی به‌سته‌وه و به‌کچه‌که‌ی گوت:

«تا ده‌چم تیر و که‌وانان دینم چاوتیکت لیتی بی.»

به‌لام کچه‌ ئه‌سپه‌که‌ی به‌ره‌ه‌لدا کرد. ئه‌سپه‌ خۆی هینایه‌ سه‌ر شتیه‌ی کۆتریک و له‌ شه‌ققه‌ی بالانی دا.

ئوخیکیش خۆی هینایه‌ سه‌ر شتیه‌ی بازتیکی شکاری و سه‌ری له‌ دوو نا.

کۆتره له‌ رتیه‌ چاوی به‌زه‌ماوه‌ندیکی بووک هینان که‌وت، خۆی کرده‌ سووره‌ گولتیک و که‌وته‌ نیتو

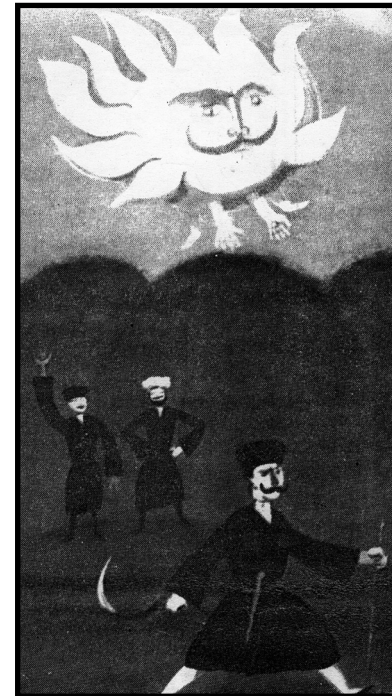
میوانه‌کان. بازی شکاری ده‌ستویرد خۆی کرده‌ شه‌یدا و ئه‌ویندارتیک و به‌خۆ و سازه‌وه‌ هاته‌ نیتو میوانان، میوانه‌کان سووره‌ گوله‌که‌یان بۆن ده‌کرد، کاتێ ئاوازی ئه‌و شه‌یدا ئه‌وینداره‌ ته‌واو بوو سووره‌ گوله‌که‌ی وه‌رگرت و له‌ نیتو ده‌ستیدا پرواندى و کاتێ هینده‌ی نه‌مابوو به‌یه‌کجاری پپروئ خۆی کرده‌ چه‌نگیک هه‌رز و به‌وناوه‌دا بلاو بۆوه. ده‌نکیک له‌وان که‌وته‌ ژتیر پاپوچی نه‌رمی یه‌ک له‌ میوانه‌کان. ئه‌ویندار به‌شتیه‌ی مریشکه‌ کورکیک ده‌ستی به‌خواردنی هه‌رزنه‌که‌ کرد. ده‌و ده‌مه‌یدا ده‌نکه‌ هه‌رزنی ژتیر پاپوچه‌که‌ به‌شتیه‌ی رتیه‌یه‌ک هاته‌ ده‌ری و پپری دایه‌ مریشکه‌که‌ و قرتیه‌ی لی پپری و کوشتی. دوابی رتیه‌یه‌که‌ هاته‌ سه‌ر شتیه‌ی لاوتیکی شوخ و له‌گه‌ل میوانان تیکه‌ل بوو.

سێ سیتو له‌ ئاسمانتیه‌ به‌ریونه‌وه: یه‌که‌م بۆ گۆزنده‌ و دووم بۆ گۆبگران و سێهه‌میش بۆ ته‌واوی خه‌لکی دنیا به‌.

کچی خۆر

ئەفسانەى گورجى

هەبوو نەبوو، لە سەردەمانىكى زۆر زووى پيش ئىستا، سى برا هەبوون پىكەو دەژيان، كىلگەيه كيان هەبوو بەهەرسىكيان كىلابيان و تۆويان پىتوەكرد و چاوەرپى بەرهمم بون. چۆنيان دەويست ئاوا شين بوو. كىلگەيه كه وهك دەريا دەهات و دەچوو و شەپۆلى دەدا. دللى بەرزگران لە خۆشيان هەروا تەپەي بوو. تا رۆژنيك لە پىر ئاسمان تاريك بوو و هەورەكان تىكيانەوه دا و چى بوونەوه تەرزە دايدا. زەوييه كاني ديكەي ئەو لاو لاي كىلگەيه كەي وان چ زبانيكى وای وئى نەكەوت، بەلام لە ناوەراستىرا وای کوتابوو ئادارى بەسەر پاداربهوه نەهيشت و هەمووى تەفر و توننا کرد. کاتى بەرزگرى چارەهش كىلگەيه كەي وا بەويرانى دئ، دللى سست بوو، هيچى نەگوت، هەناسىكى هەلكيشا و داسى تاو دايه و مللى لە رتيهنا، تا لە جتيهكى دى بەختى خۆى تاقي كاتەوه.

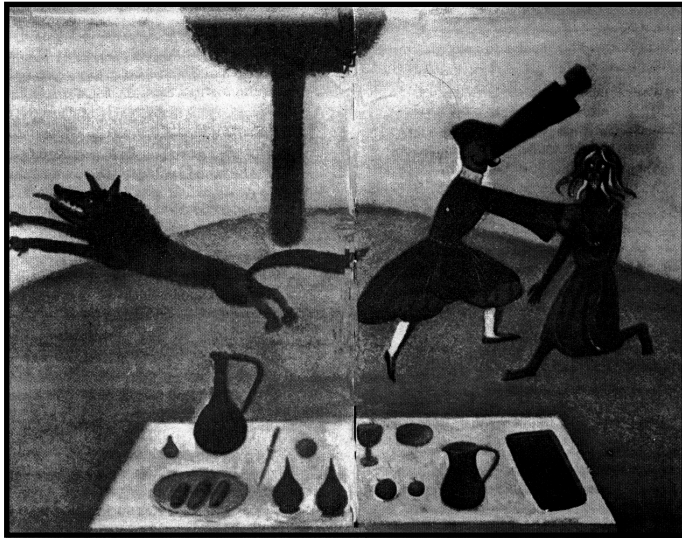


هەر رۆبى رۆبى تا گەيبه پىاوئىكى زۆر دەولەمەند. ئەو پىاوش كىلگەيه كەي هيندە بەرين و گەوره و فراوانى هەبوو، جتي سەد رۆژ دروينەي تەواو. بەرزگر بەپىاوه دەولەمەندەكەي گوت:

«ئەگەر هەموو كىلگەيه كەت بەرۆژنيكى بۆ دەدرووم چەم دەدەيهي؟»

وئلامى دايهوه: «نيوهى بەرهمەكه»
بەرزگر لە كاري راچوو. تا نىوه رۆبه باقه بيتنى بۆ سووالگەمان ريز كردن. دوايه داسى تاو دايه و دەستى بەدروينهى كرد. هەر دەيدرووه و باقهى دەكردن و لە پەنايه كى دەيكردنە گەلشە، ئەوى رۆژنى تا ئىوارى ئەوى هەبوو هەمووى دروهوه، كاتى خۆر خەرىكى ئاوابونى بوو تەنيا يەك سووالهى مابوو بيبهستى.
بەرزگر پشتى راست كردهوه و كلاوى لەسەرى هينايه خواری و كەوتە پارانهوه لە رۆژنى:
«ودە مەردى چا به، لەسەرخۆ، ئاوا مەبه، سەير كه تەنيا يەك سوواله ماوه بۆ بهستنى.»

بەلام خۆر هيچ گوتى نەدايه تەكا و پارانهوى بەرزگر و ئاوابوو. ئەويش كە خاوەن كىلگەيه كە هات دوايين سووالهى بەستبوو. كە ديتى ئەوا كىلگەيه كە سەر تا سەرى هەموو درواوه تەوه و سوواله كان بوونەتە گيشە و خەرمانىكى زۆر گەوره، واقى وەرما و گوتى:



«باشه، ئىستا هەر وهك بريارمان دابوو با بەرهمەكه بەش كەين.»

بەرزگر گوتى:

«نا، دياره خۆشى لە من زيزه، من نەمتوانى پەيمانهكەم بەجى بگەيهنم و دوايين سووالهەم دواى خۆراوايه بەست، تۆ بەخىر و ئيمه بەسەلامەت.»
لۆژە لۆژ و دەدوور كەوت.

هەر رۆبى رۆبى، تا گەيبه ولاتى پاشايه كى. لەوى بۆ ماوهى چوار سالان بووه شوان. بەو مەرجەي ئەگەر لە ماوهى ئەو چوار سالهيدا هيچ سەرىك نەمرد و گورگ نەبخوارد و لەنيسو نەچوو، بەكورتى ئەگەر پەزەكان هيچيان لى نەهات، ئەوا نىوهى تەواوى مەره كاني بدەنى، خۆ ئەگەر واش نەبوو ئەوه هيچى نەدەنى و بەدەستى بەتال و مايه پوچ و دەدووى كاري خۆى كەوت.

شوانه بەو قەرار و برهوه، مەرى و دەپيش خۆدان بۆ لەوه رۆى. ماوهى چوار سالى تەواو چاودىرپيه كى زۆر وردى لە مەره كان كرد، تەنانەت نەبهيشت بەلا بگاتە هيچ يەكيان، بەلام لە دوا ساتى بەرهو مال بوونەوه و دابەشكردنباندا، نازانم گورگىگ لە كوترا پەيدا بوو و پرى دايه بەرخۆلىكى و بەرهو دارستان فراندى. شوانه مەره كاني بەرهو ئاغەلى لىخووين. خاوەن مەره كه ديتى هيندە بەجوانى و وا بەوردى و رىكوپىكى چاودەيرى لە مەره كان كراوه، دەستى كرد بەژاردن و بەشكردنبا، شوانه بى ئەوهى ورتەيه كى لى بى گۆچانەكەي دانا و لەوى و دەدوور كەوت، ديسانەوه نەيتوانىبوو پەيمان و شەرتە شوانىيه كەي بەرپتە سەر و يەك لە بەرخۆله كان فريندرا و ئەويش پاداشتەكەي نەويست. رۆبى رۆبى تا گەيبه سەر رووبارىكى، لە قەراغ رووبارهى دانىشت تا وەحەسى. ديتى ئەوا سى كچه خۆر لە ئاسمانىوه هاتنە خواری لە رووباره كه خۆ بشۆن. يەكجار زۆر جوان بوون هيندە شوخ و شەنگ تا ئىستا كەس جوانى وای نەديبوون.

له جیبی خۆی ههستا و بهدزه دزه له کچه خۆزان نزیک بووه، یهکیکی لێ گرتن و ههلات. بهراکه پراکه تا گهیبیه کێلگهیهکی و لهوئ کۆخهیکه ههلتا. لهوئ له ناو کۆخهیدا ژبانیاان دهست پێ کرد، ئهو ژن و مێرده هینده همزار و نه دار بوون هیچ شتیکیان له داری دنیا بهدا شک نهدهبرد، پیاوه نهدهچوووه ئیشی و دهبگوت:

«رووم له ههر جیبیهک کرد و دهستم بۆ ههر چیههک برد بهخت به پیرمهوه نههات، ئیدی بۆ بهخۆراپی مل له کارێ نێم.»

کچی خۆر ئهنگوستیهلهیهکی ئهفسووناوی ههبوو دایه مێردهکهی و گوتی:

«ئوه جیازی بوو کینیمه، لهسه زهوی دانێ، مێزیک پهیدا دهبن، دوايه ئهنگوستیهلهکه له سه زهوی ههنگروه و بیخه سه مێزهکه، ههر چی خواردن و خواردنهوهی خۆش و بهتامه له سهری ریز دهبن، ئهگه له ئهنگوستیهلهکهت له سه مێزهکه لا برد ئهوه ههچی لهسه نامینێ و خۆ ئهگه له ئهنگوستیهلهکهشت شاردهوه ئهوه به کجاری مێزهکهش ون دهبیتهوه. ئهوهش هه موو سامانهکهی منه.»

مێردهکهی زۆر شادمان بوو. زۆر بهناسوودهیی و خۆشیهوه دهژیا و سهریان پیکهوه نابوو، تا پیاوه بریاری دا که فهرمانهوا بانگهێشتنی ماله خۆی کا. ژنه زۆری لهگهڵ کرد واز لهو کاره بیتی، گوتی:

«کوره داستێ، بانگهێشتنی فهرمانهواي گالتهی مندالان نییه، تو له داری دنیا به ئهنگوستیهلهیهکی چکۆله شک دههوی. دتهوئ بهوهش فهرمانهواي دهسته مو که؟ ئاگات له خو بێ ئهوهش له دهست نه دهی.»

پیاوه ههر پیتی دادهگرت و خیرا خیراش دهبگوت:

«نا، نا، دهبن فهرمانهواي ههر بانگهێشتن کهم، واز بینه با بیت و بهچاوی خۆی بیینی که ئیمه ی لادیی چۆن دهژین و با بشزانی که ئیمه لهو دنیا بهدا ههین و دهتوانین فهرمانهواي بانگهێشتنی ماله خۆمان کهین.»

سه ره نجام رۆژیکه ملی له دهاری ماله فهرمانهواي نا، تا بانگهێشتنی کاته ماله خۆی، شتیکیشی دهست و دیاری لهگهڵ خۆی هینابوو چوو له لای فهرمانهوا دواي ئیکلامیکی زۆر دیارییهکه ی پیتشکهش کرد و تکای لێ کرد:

«بێمان خۆشه به ته شریف هیناننان به خواردنی نانی نیوه رۆیهک و نمهک کردمان له ماله سه ره بر زمان کهن.»

فهرمانهوا پیکهنی و گوتی:

«تۆ کبیت و بۆ دهتهوئ ئیمه بانگهێشتن کهیت؟»

دوا بیس درێژهی به قسه کانی دا:

«من بۆ خۆم نایم، ئهگه ههر سووریشی لهسه هاتنیان ئهوا راولێکاره کانت لهگهڵ ده نێرم.»

فهرمانهوا راولێکاره کانی کۆکردهوه و گوتی:

«پۆن بزانی بۆ خه یالی داوت کردنی مهی چۆته مێشکی. داخوا به راستی شتیکی ههیه و دهیهوئ پیتانی مهی بدا، یان ههر دهیهوئ به نانهست گالته مان پێ بکات.»

کاکی کرمانج به پیتی پیاده وه پیتش راولێکاران کهوت و رینمایی دهکردن. له رتیه زۆر برسی بوون. قه ره قاو لیکیان راولکرد و دایانه دهست خزمه تکارێک تا بچی له جیبیه کی بۆیان بکاته که بابی بهرکولێ، خزمه تکاره چوو کۆخیکه دیتهوه که ریکهوت ههر هه مان کۆخ بوو که کابرای کرمانج و هاوسه ره که ی تیدا ده ژیا. چوو ژووری کۆخی و سه رقالی که باب کردنی بوو، که له پر کچی خۆری هاتهوه نیو کۆخی.

ههر که خزمه تکار چاوی پێ کهوت به نندی جگه ری پسا و پتیه وه ئه بله ق بوو و ئیدی نه ییتوانی رووی لێ وه رگپێ، هه موو شتیکی له بییر چۆه، نه یزانی بۆچی و له بهرچی هاتۆته وینده ری. که وه ناگا هاته وه قه ره قاو ل ببوو خه لئوز. په له وه ره سووتا وه ی هه لگرت و هینای له به رده مهی راولێکارانی دانا. راولێکاران هه موو تووره و ته نگاو بوون و گوتیان:

«ئهو په له وه رهت بۆ وا سووتاندوه؟»

خزمه تکاره وه لامی دانه وه:

«ژنیکی لهو کۆخه ی دابوو، هۆش و گۆشی پێ نه هیتشتم و ئاگام له خۆ نه ما. ئیدی نه هه یچم دیت و نه هه یچم بیست کاتیکی به خۆ هاته وه په له وه ره سووتا وه.»

راولێکاران و هاو رتیانیا ن بۆ دیتنی ئه وه ی خزمه تکار گوتبووی به سواری ئه سپه کانیان چوار نا له کی به ره و کۆخی ژنه ی وه ری کهوتن. ژنیکی که خزمه تکاره که هینده ی باسی جوانیه که ی کردبوو ده کرا له دیتنی راولهستی؟!

له نزیک کۆخی له ئه سپان دابه زین کابرای کرمانج که به راکه راکه خۆی گه یانده وه وان، ئه نگوستیه له که ی ده ری تا و به ره و لای ئه سپه کان چوو، ههر یه که ی تووره که کا و جۆیه کی چاکی به سه ره وه کردن و دوا ی تیر بوونی ئه سپه کان تووره گه به تاله کانی ون کردنه وه. له نیو کۆخه که یدا دوور له میوانان ئه نگوستیه له که ی ده ری نایه وه و له سه ره زهوی دانا، مێزیک هاته ده ری، ئه نگوستیه له که ی له سه ره زهوی هه لگرت و له سه ره مێزه که ی دانا، خواردن و خواردنه وه ی یه کجار زۆر به تام و چیت و به پای پیلان له سه ره مێزی په یدا بوو، سفره به شتیه به ک رازابۆه که ته نانهت دوو چیتستی وه ک یه کت له سه ره مێزه که ی نه ده دیت، ئه وه ی کرابوو نه کرابۆه.

راولێکارانی فه رمانه وا هه موو له حه ژمه تان ده میان به ش ببۆه. لهو کۆخه چکۆله و ته نگه به ره و لانه ریکه دا نه چیتستلینه ریک و نه مه ته به خیک نه بوو، ئه وه هه موو خواردنه جۆراو جۆر و ئه وه هه موو زه لاته و خواردنه وه نایابانه به و جۆره تاماده بکات. باشه ئه دی ئه وه هه موو خۆراکه له کوپرا هاتبوو؟.

هه موو یان تیکرا به و واقه ور و کاسه وه نانه که یان خوارد و دوا یی وشیا ری هاتنه ژووره وه ی کچی خۆر بوون، راولێکاران که تا ئیستا و هه رگیز کچیکه ی وه ک کچی خۆر جوانیا ن نه دیتبوو، به دوو دلایه وه لیکتریان ده روانی و به ده ردی ده لپن هینده ی نه ما بوو شاخ و بال ده رکه ن. ئیدی ههر چۆنیکی بوو زاوای خۆر میوانه کانی زۆر شاهانه پیتسوازی کرد و زۆر به روو خۆشیه وه ش به رتی کردنه وه. راولێکاران هاتنه وه خزمه ت فه رمانه وا، فه رمانه وا پرسی:

«باشه، لهوئ چتان دیت؟»

ئه وانیش هه رچی ده رباره ی پیتسوازی و چۆنیه تی ئاماده کردنی ئه وه هه موو خواردن و خواردنه وه جۆراو جۆرانه ی بێ کابان و مه ته به خ و ناگر و دوو و جوانی و شوخ و شه نگی ژنی ئه وه کرمانجه ی و ههر چی

دیوبیان بۆ فرمانرپه وایان گپراهه وه و گوتیان:

«ژنیک و هه شایستهی ههوسه ریتی فرمانرپه وایه و ده بی ئی وی بی.»

فرمانرپه وای پرسى: «چۆن ده توانم ئه وه و هه چنگ كه وئى؟ چ به لایه كى به سه ر مپرده كه ی بیتم له كوئل بیته وه و له ده ستانى رزگار بم؟»

پاویژكاران گوتیان:

«ده ستور به رموو كرمانجه ی بیته ئیره و داواى لى بكن په رى زپین كه به خۆره وه به نده بیه یئینى. ئه گه ر ئه و به داواى ئه و په رده دا پرا هه رگیز به زیندووی ناگه رپته وه و ئیه وش ده توانن ژنه كه ی بیئین.»

فرمانرپه وای ده ستور به رده ستیکى نارد كرمانجه یان هینا و ئه ویش پیتی گوت:

«تۆ ده بی زپین كه راسته وخۆ به خۆره وه به نده بچی و بۆمان بیئى.»

زاواى خۆر به دلئى پر غه م و كه سه ره وه، هاته وه مالتى لای هه وسه ره كه ی و گوتى:

«فرمانرپه وای فرمانى پى كردووم په رى زپینى خۆرى بۆ په یدا كه م و بۆ بیتمه وه.»

هه وسه ره كه ی گوتى:

«باشه تۆ ئه و به لایه ت بۆ به سه ر خۆت هینا؟ ده بایه له پیتشدا بیر بکه یته وه، به لام تازه غه مى ناوی، واچاتره هه ستى و به داواى ئه و شته یدا بگه رپى.»

كچی خۆر چه ند دیار بیه كى دایه بۆ خزمه كانى و خسته یه سه ر رپیه.

زاواى خۆر ملی رپگای گرت.

ماوه یه كى زۆر به رپیه دا رۆبى، به زۆر ولاتاندا و به زۆر سه رزه مینى وشك و برینگ و بى گیا و گوئلۆ زۆر بیابانى گه رمه سیردا تپیه رى. رۆبى رۆبى تا سه ره نجام گه ییبه مه نزلگای مانگ و خۆر.

خۆر پیتش كازیوه رۆبیبوو تا به گزنگى خۆى جیهان رووناك كاته وه، به لام مانگ له مالتى بوو، مانگ پیتشوازی تازه میوانى كرد و زۆرى به خیر هینا و به و دیار بیه ش كه هه وسه ره كه ی پیتیدا ناردبوو ناسیبیه وه، زۆر به شادمانى و خۆشى و گه رم و گورپیه وه وه رى گرت.

مانگ گوتى: «خۆر به و زوانه دپته وه، به لام تۆ به رگه ی تینى گه رمای وى ناگرى و ده سووتیتى.»

مانگ ئه وى كرده در زبیه ك و له كونه كوئل گه یه كى راكرد. ئیواره وه ختان كه خۆر هاته وه گوتى: «بۆن دى، بۆنى ئاده میبان دى.»

مانگ به ده نگی به رز گوتى: «گیتله، چۆن ئاده مى ده توانی بیته ئیره؟ ئه وه بۆ خۆتى هه موو دونیات لیکداوه و ئه گه ر بۆنى ئاده میبانیش بیت ئه وه هه ر بۆ خۆت له گه ل خۆندا هیناوه.»

دواى درپژه ی به قسه كانى دا: «باشه ئه گه ر به راستى زاواى كچه كه مان بۆ دیدهنى هاتبایه ئیره چت ده كرد؟ نه تده سووتاند؟»

خۆر سویتندى خوارد كه: «نا، نا، ئه وه نده م به سه چاویكم پیتی بکه وئى و بزائم ئه و زاوايه مان كپیه!».

مانگ دووباره كابرای كرمانجی كرده وه بنیاده م و له به رده مى خۆرى راگرت، خۆر به خپس هاتنى زاواكه یانى كرد و لیبى پرسى چۆنه هاتوته ئیره. ئه و وه لامى دایه وه:

«فرمانرپه وای ده یه وئى كچه كه تانم لى بستیتى. ئه و بیستویه تى كه ئیه وشا په رى زپینتان هیه و منى

بۆیه ناردووه تا ئه وى بۆ به رم، ئه گه ر نا هه وسه ره كه مم لى ده ستیتى بۆ خۆى.»

خۆر دلئى دایه وه و گوتى:

«مه ترسه، وهره با بچینه نیو باغى و له وئى تۆزیک وه حه سی.»

چوونه نیو باغى، باغیكى سه رسووپه یئین بوو، هه ندئى دره خت تازه به رى دده ا و هه ندیکیش له چرۆیاندا ون بسوون و هه ندیک تازه گولیان ده پشکووتن و گه لای هه ندیکانیش خه رىكى وه رینى بوون.

میوان باغى زۆر به جوانى و رازاوه یی هاته به ر چاوان و به ده مى پر ستایش و واقى و ره وه هه نگاوى ده نان و ده ویدا ده گه را. خۆر گوتى:

«لیره بیته وه و وه حه سی، گه وهره ی باوبۆرانان و شای گورگان پیتشوازیت لى ده كهن و ناگایان لیت

ده بی.»

زاواى خۆر برسى بوو دانیش و چاوه رپتى خواردن بوو.

شای گورگان په یدا بوو و میتزیکى هینا، دواى وى گه وهره ی باوبۆرانان و ده دره كوت و خواردن و خواردنه وه یه كى په كجار زۆرى له پیتش رۆنا. له و ماوه یه دا، زاواى خۆر هه ر خه رىكى یارى كردنى بوو به و گوپاله به رووه ی به ده ستیه وه بوو. بانگی شای گورگانى كرد و گوتى:

«له بیرته چۆن چوار سالى ته واوم شوانى مه ر و به رغه لان كرد و نه مه یشت ته نانه ت یه ك سه ریان لى زا به بى، تا تۆ هاتى و له پر له و رۆژه ی شه رته شوانیه كه م ته واو ده بوو و رۆژى به شكردنى بوو پرتدایه به رخۆلیكى و بردت؟ باشه ئه ورت بۆ كرد؟» و به و گوپاله ی به ده ستیه وه بوو وه رىگه رپیه، هینده ی لیدا تا دلئى داكه وت. دواى بانگی كرده گه وهره ی باوبۆرانان و گوتى:

«له بیرته ئه و كیتلگه یه ی له نیوان دوو كیتلگه ی دیدا دام چاندبوو له ده مه ده مى دروینى و هه لگرتنه وه ی به رووبو ماندا، داندایه ته رزه و هه رچی به رووبوم بوو بردت و ده نكیکت نه هیشته وه؟ باشه ئه وه چ شستیک ئه و كاره ی پیکردى؟» و دوايه سه رى له دوو گه وهره ی باوبۆرانان نا و وه رىگه رپیه و به كوته كان و كویت دیشى، هه موو له شى شین و مۆر كرده وه، دواكوته كیشى كه وه خراندى هه ر دوو چاوشى كویر كرد. كه له و كارانه ماندوو بوو دانیش و ده ستى به خواردنى كرد. كاتیکى تیر بوو، راست بۆوه و كه وته گه رانچ له باغیدا، هه رچی دار و بار هه بوو شكاندنیه وه و میوه ی به دارانه وه نه هیش و هه مووى له ره گه وه هه لکیشان و ته واوى ئه و باغ و باغاتى له نیو برد. دواى ئه وه ی كه دلئى داكه وت تۆخه ی كرد و لیبى پالدایه وه.

شای گورگان و گه وهره ی باوبۆرانان چوونه لای خۆر و شكایه تیان لى كرد. خۆر هات و دبیتى، ئه وه ی به سه ر ئه و باغى هاتبوو ته نانه ت دوزمیش دلئى پى ده سووتا.

خۆر پرسى:

«باشه ئه و كاره ت بۆ كردووه؟»

كرمانج وه لامى دایه وه:

«كیتلگه یه كم هه بوو گه وهره ی باوبۆرانى هات و به ته رزه ی هه مووى كوتا و راپمالئى. چوار سالان شوان بووم. زۆرم ره نج كیشا. تا رۆژیکى شای گورگان په یدا بوو. ته واوى ئه و ره نجى به با دام. په له گه نمیکى كه سه د رۆژى ره به قى دروینه ده ویست و به رۆژیکم دروه وه و ته نیا یه ك مه لۆى ما بوو

به باقه بینه بیسه ستم و ئاورت لهو هه مسوو پارانه وه یه مه نده ایه وه و که لیت پارامه وه تا ئه مه لویه یه ده به ستم ئاوانه بی، که چی هه ئاوا بووی و مایه پووچت کردم.»

خۆر نه یه توانی هه یه وه لامیکی بدانه وه، په ری ژیری دایه و ره انه ی کرده وه. هاته وه و په ری ژیری دایه فه رمانه وا. فه رمانه وا دهستی له بنی هه بنانه بۆرینه ی هاته ده ری و ده ستخه ره بۆ بوو. راویژکارانی بانگ کردن و گوتی:

«ئه دی ئیستا چ بکه م؟»

راویژکاران گوتیان: «بینیره دنیا ی دی و رایسپیرن ئه وه نه نگوستیله ی دایکی ره حه تیتان له گه ل خۆی بر دووه به یه تیتته وه.»

فه رمانه وا کرمانجه ی بانگ کرده پیش خۆی و گوتی:

«ده بی بچییه ئه وه دنیا ی دی و ئه وه نه نگوستیله ی دایکم له گه ل خۆی بر دووه، بۆم بینه وه.»

زاوای خۆر چوه لای هاوسه ره که ی و گوتی:

«فه رمانه وا ده یه وئ مینیریتته ئه وه دنیا ی دی و تۆ له من بستیتنی.»

هاوسه ره که ی سیوکی دایه و گوتی:

«ئه وه سیوه ی له سه ره زه ی خلۆر که وه، رووی له هه ره لایه کی کرد به داوا برۆ، ده تباته ئه وه جیه یه ده ته وئ.»

سیوه که ی وه رگرت و خلۆری کرده وه و سه ری ده دوونا. سیوه هه ره رۆبی هه ره رۆبی تا گه بییه مینرگیکی سه وز و پاراو له دارستانیکدا. له مینرگه یدا نیربه شوریک راوه ستا بوو که شاخه کانی تا بن لووتی ئاسمانی چوو بوون. ریتواره گوتی: «رۆژ باش!»

شور له وه لامدا گوتی: «رۆژ باش، ئه وه بۆ کوئ ده چی، چ شتیک تۆی گه یاندۆته نیره؟»

«من ده چمه ئه وه دنیا ی دی، ده بی بچم و نه نگوستیله ی دایکی فه رمانه وا ی بۆ فه رمانه وا ی بینه وه.» شور گوتی:

«به لکه له ویش بتوانی ده رمانیکیش بۆ من بیتی. سه بر که چۆن شاخه کانم هینده زل بوونه پیم هه لئاگیرین.»

زاوای خۆر گوتی: «باشه» و ملی له ریه نایه وه.

گه یشته گاشه به ردیکی زل و دیتی وا گایه کی بی نالیک و بی ناوی بیوه به ستراوه ته وه، به لام گای تاین هینده قه له و و خه پله و خه و و پر بوو هینده ی نه مابوو پیسته که ی به قن.

زاوای خۆر واقعی و پرم و پرسى:

«به بی ئاو و نالیک چۆن واهینده قه له و و خه په توره ی؟»

گا گوتی:

«زۆرم دیون بیره دا هاتوون و تیه ریون و هه رگیزیش نه گه راونه وه، به لام ئه گه ر هاتیه وه پیت ده لیم.»

زاوای خۆر که وه ری تا گه بییه مینرگ و شیناوه ردیکی به کجار زۆر زه نویر. دیتی ئه وه گای ره شی ته ر و تازه و بۆنخۆشی ئه وه شیناوه رده ی وه ک ده ریای شه پۆلان ده دا و که رویتشکه به تی. جۆگه له ئاوی روون و

سازگاری له هه مسوو لایه که وه هه لنده قولتی و ئه وا گایه کیشی له نیوه راستیدا به ستراوه ته وه. به لام چۆن گایه ک هینده له جه ر و کز و لاواز و داته پیو، که هه ر ئیسک و پیست بوو و هیه چی دی.

زاوای خۆر به حه په ساوییه وه پرسى:

«به وه هه مسوو گای و گۆل و ئاوه سازگاره ی ده ور به رته وه ئه دی بۆ هینده وا لاواز و کز و داته پیوی؟»

گا گوتی:

«زۆرم دیون به و ریه یدا تیه ریون و هه رگیزیش نه گه راونه وه، به لام ئه گه ر تۆ هاتیه ته وه، ئه وا پیت ده لیم.»

زاوای خۆر که وه ته وه ری، ژن و مینردیکی دیتن که له سه ره ده می تیه ری ته وریک راکشابوون. هه ره دووکیان زۆر ئاسووده بوون و ته نانه ت له سه ره ئه وه ده مه تیه ره شه وه هیشتا جیتی به تالی دیکه شیان هه بوو.

زاوای خۆر به حه په ساوییه وه پرسى:

«ئه وه چۆن له سه ره ئه وه ده مه تیه ری ئه وه ته وره وا راکشاون و ته نانه ت جیتی زیادیشان هه یه؟»

ژن و مینرده له وه لامدا گوتیان:

«زۆرمان دیون له و ریه یه را رۆبون و هه رگیزیش نه گه راونه وه، به ریتی خۆتدا برۆ، ئه گه ر له وسه ری هاتیه وه پیت ده لیم.»

زاوای خۆر به لایاندا رابرد و که وه ته وه ری.

رۆبی، رۆبی، نازانین چهند رۆبی، تا گه بییه ژن و مینردیکی دیکه له سه ره پیسته گایه کی پان و پۆر و به رین راکشابوون و هه ره پالیان ویکده دا و پالیان پیکتره وه ده نا:

«ده واوه برۆ، تۆزیکم جیکه وه.»

زاوای خۆر چوه لایان و رۆژ باشی لی کردن و پرسى:

«ئه ری ئه وه چیه؟ ئیه له سه ره پیسته گایه کی وا پان و پۆر و به رین راکشاون و که چی جیشتان نابیتته وه؟»

ژن و مینرده له وه لامدا گوتیان:

«زۆرمان دیون به و ریه یدا رابردوون و هه رگیزیش نه گه راونه وه، تۆش به ریتی خۆتدا برۆ، ئه گه ر له و سه ری هاتیه وه پیت ده لیم.»

زاوای خۆر ئه وانیشی به جیه یشت و به ریتی خۆیدا رۆبی، پیریتنیکى دیت ئه وا کیتوئیک هیلکه ی خه کردوونه وه و خه ریکه قولله به کیان پی هه لچنی. هه ره ئه وه ده یه تیان و له سه ره یه کی داده نان، زۆری پی نه ده چو قولله خه رمه ی ده کرد و هیلکه کان به قه رمه قه رمه خلۆر و بلاو ده بوونه وه. زۆریشیان ده شکان،

به حه په ساوییه وه به ره و لای ژنه چوو و گوتی:

«ئه ری دایکه ئه وه تۆ چ ده که ی، کئ بیستوویه تی قولله له هیلکان دروستکری و کئ توانیویه تی ئه و کاره ئه نجام دا؟»

پیریتن گوتی:

«جاری به ریتی خۆتدا برۆ، ئه گه ر هاتیه وه پیت ده لیم.»

زاوای خۆر لهویش ږهت بوو و به دواى سڼوى خۆى كهوت و ملى له ږټيپه نا.

هه ر به ږټيوه چاوى به پيرټڼيكي دى كهوت له به رده مى ته ندوورټكى به پټيوه راوه ستابوو نانى سڼى وهك كافوورى به ته ندوورټيوه ددها و نانى ږهشى وهك خه لوزى ږهشى لى ده كرده وه و ده رى دټينا. سه رى سورما و ږرسى:

«نه وه ماناى چيپه، هه و ږټكى وا سڼى و سۆل به ته ندوورټيوه ددهى و نه و نانه ږه شه ش لى ده كه يه وه؟!»

پيرټڼ گوتى:

«زۆرم ديون به و ږټيپه دا تټيپه ږيون و هه رگيز نه گه راونه ته وه، نه گه هاتيوه پټت ده لټيم.»

زاوای خۆر لهویش ږهت بوو و كهوته ږټى خۆى.

پياوټكى ديت نه و به سه ر خه رنه دټكدا چه ماوه ته وه و خه لكټكى زۆر ږيش به سه ر پشتيدا ده ږه ږه وه. لټى ږرسى:

«چ بووه، نه وه بۆ ده لټى ږدى و لټره چه ماويه وه؟»

ږرده پياو گوتى: «زۆرم ديون به و ږټيپه دا رابردوون و هه رگيز نه گه راونه وه، نه گه هاتيوه پټت ده لټيم.»

زاوای خۆر لهویش تټيپه ږى و ږټى دايه به ر.

تا سه ر نه چام گه ييپه داكى فه رمانه و اى و گوتى:

«كوږه كهت ده ستوورى فه رموه نه و نه گوستيله لى له گه ل خۆت بر دۆته قه برى بيده يه وه به من.»

داكه نه گوستيله كه لى دايه وه ده ستى و گوتى:

«بيگره، بيده وه به كوږه كه م و پټشى بلټى: "نه فره تى منى لى بى، ته نانه ت لټره ش و اى لى نه هټينام و نه يه ږيشت و ده حسيتم، ناوا ته خوازم هه ر به ده ستى راوټڙكاره كانى خۆى پارچه پارچه كړى.»

دوايى زاوای خۆر ږرسى:

«له ږټيپه كه ده هاتم شوو ږټكم ديت شاخه كانى تا بن لووتى ناسمانټ چو بوون، زۆر به گرانى ده يتوانين، ده كړى به رمون چۆن كۆمه گيكي پټ بكم؟»

داكه گوتى:

«بلټى له ناوى به خته بارانى مانگى جو زه ردانى بخواته وه، له و بارى ږهنج و نازاره لى ږزگار ده بيت.»

زاوای خۆر سوپاسى كرد، نه گوستيله لى ده گۆلمى نا و به ره و مال بۆوه. له ږټيپه دوو باره گه ييپه وه نه و پياو و وهك ږد چه ميبووه. پياو وه كه پټى گوت:

«له دنياى ږوون من پاسه وانى ږردان بووم، نه مده هټيشت كه س به بى خۆ خوراندن ده رچى. ږاره له هه مو كه سيك و رده گرت، ته نانه ت به زه ييپم به سه واكله رانېشدا نه ده هاته وه. نه وه بۆيه لټره وا به م جو زه ږهنج ده كيشم.»

زاوای خۆر له وى تټيپه ږى و گه ييپه وه نه و پيرټڼه لى نانى پټو ده ده ا، پيرټڼ پټى گوت:

«له و دنياى يه كجار زۆر قه لب و چرووك و چاوچنوك و چاو برسى و ږژد و قږچوك بووم، كه نام ده كرد

نه گه ر برسويهك يا سه واكله رټيك يا ږټيوارټيكم ديبايه به ره و لاي من دى، به نانه سه ت سه رم ده ته ندوورټى ده نا و ده هات هه ر دوو چاوم ده رټوږقن و بټينه ده رټى و سه ر و ږووم هه مو هه لكوږووزى و داږلوڅخى، كه چى نه وه م پټ چاتر بوو له وه لى سه ر بلټد كه م و ناچار بم نانيكيان ده مټى. نه و ا ئيستا سزاي خۆم و رده گرم.

هه ر من نانى سڼى به ته ندوورټيوه ددهم و هه ر نانى ږهشى لى دټيپه ده رټى.»

زاوای خۆر نه و ييشى به جټى هټيشت. گه ييپه وه نه و پيرټڼه لى قولله لى به هټيلكان هه لده نا.

نه و گوتى:

«له و دنياى هټيلكه م ده دزين و ئيستا ش لټره به م جو زه ناوا سزا ده كيشم.»

زاوای خۆر لهویش ږهت بوو و ملى له ږټيپه نا، هه ر ږټيپى و ږټيپى، نازانين چه ند ږټيپى تا گه ييپه وه نه و ژن و ميترده لى كه له سه ر پټسته گايه كه لى راكشابوون و جټيان نه ده بووه.

پټيان گوت:

«له و دنيا ئيمه هيچمان يه كتريمان خۆش نه ده ويست و سه رانه رى دنيا مان پټ ته سك بوو و جټيان تيدا نه ده بووه. ئيستا ش هه رچه نده لټيك بټزارين ناتوانين لټيك جودا يينه وه.»

زاوای خۆر له و انيش تټيپه ږى و ږټيپى تا گه ييپه وه لاي نه و ژن و ميترده لى له سه ر ده مى تټيږى ته و ږټيك دټيږ بيوون. گوتيان:

«ئيمه نه وينداری يه كترى بوو، لټره ش هه ر وهك نه و لا به دللى يهك گونجاو، هه مو شوټنيك بۆ ژن و ميتردى نه ويندار به تام و چټږ و خۆشه و ته نانه ت له سه ر ده مى تټيږى ته و ږټيكيش جټيان ده بټيسته وه، به و مه رجه لى لټيك دانه ږټيږين و هه رگيز يه كترى له ده ست نه ده بين.»

زاوای خۆر گه ييپه وه لاي گاي برسى و له ږ و لاوازي نټو شينا وه ردى زه نوټر و ږږ ناو و گيا و گۆل، گايه كه گوتى:

«من خزمه تكارټكى زۆر خراپى خاوه نه كه م بووم و هيچ سوو ديكم پټ نه ده گه ياند، هه ر بۆيه شه نه و ا ئيستا ناوا سزا ده كيشم.»

زاوای خۆر له و يش رابورد و گه ييپه وه لاي گايه قه لوه كه لى به گاشه به رده كه وه به سترابووه، گايه كه پټى گوت:

«من به راستى و دروستى و راستگوږيانه فه رمانبه ردارى خاوه نه كه م بووم، له زه وى كټيلا تيدا له گه ل گايه كانى دى هيچ دهغه لټيپه كم نه ده كرد و زۆر به چاكي نه ركى خۆم نه نجام دده ا، هه ر بۆيه ش بوو زۆر خۆش ژيام، خاوه نه كه م زۆرى خۆش ده ويستم، لټره ش كه هيچ ناخۆم و له گه ل نه وه شدا برسى نيم و ږژږ به ږژږيش هه ر قه لوه تر ده بم.»

زاوای خۆر له و گايه ش ږهت بوو و گه ييپه وه نټريپه شوو ده كه و پټى گوت:

«ناوى به خته بارانى مانگى جو زه ردانى وه خۆ، له و ږه نجه ت ږزگار ده بى» نټريپه شوو ناوى به خته بارانټي مانگى جو زه ردانټي خواره وه و شاخه كانى وه رين.

زاوای خۆر هاته وه لاي فه رمانه و ا و نه گوستيله كه لى دايه وه ده ستى و په يامه نه فره تټيپه كه لى دا يكيشى را گه ياندئى.

یهک له راویژکارانی سولتان گوتی:

«نه‌گهر به‌کاریکمان راسپارد و نه‌یتوانی بیکا، نه‌وا ده‌توانی به‌و فیله‌ ژنه بکه‌یه ئی خوت.»

«باشه چ کاریک؟»

«بینیره هیلکیتیکی پیدا کا هرچی بالنده و گیانله‌به‌رانی دنیا‌یه‌ی لی بینه‌ دهری.»

بۆ به‌یانی سولتان ناردی به‌دوای پیاوه‌دا و گوتی:

«نه‌گهر بتوانی نه‌و هیلکه‌ی ته‌واوی بالنده و گیانله‌به‌رانی دنیا‌یه‌ی لی دیتنه‌ دهری پیدا که‌ی نه‌وه چاکه و ژنی خوت ئی خوت، خو نه‌گهر نه‌شتتوانی نه‌وه ژنه‌کعت لی ده‌ستین.»

پیاوه زۆر په‌ریشان بوو. چۆه مائی و نه‌وه‌ی رووی دابوو به‌ژنه‌که‌ی گوت. ژنه گوتی:

«باشه بۆ مالتویرانت کردین؟ هزار جارم پیگوتی با له‌و جیبه‌ی خومان نه‌بزووین: باشه ئیستا قوری کوئی به‌سه‌ر خوماندا که‌ین؟»

دوا‌یه ژنه، که‌میکی بیر کرده‌وه و گوتی:

«بچۆه‌ه سهر نه‌و رووباره‌ی منت لئوه‌ ده‌سگیر بوو، سی جارن بانگی داکم که، دیت و داوای لی بکه هیلکه‌ی مریشکه سپیت داتی.»

پیاوه چۆه‌ه سهر رووباری. له‌ رۆخی ئاوئ دانیشت و هاواری کرد:

«مامۆژن، مامۆژن، هۆوۆۆۆی مامۆژن!»

مامۆژن له‌ ئاوئ هاته‌ دهری، پیاوه‌ی به‌سته‌زمان سلاوی کرد و گوتی:

«کچه‌کعت تکا ده‌کا نه‌گهر هیلکه‌ی مریشکه سپیمان ده‌یه‌.»

دایکی کچه‌ گه‌راپه‌وه و دوو هیلکه‌ی هیتان و داینه‌ زاواپه‌که‌ی. پیاوه به‌ره‌و مال بۆه، له‌ نیوه‌ی رتیبه‌ شه‌و به‌سه‌ر داهات، پیاوه بۆ حه‌سانه‌وه‌ی چوه‌ه سهر دارتیکی به‌لام په‌کتیکی له‌ هیلکه‌کان له‌ ده‌ستی به‌ریوه‌ و شکا. ههر نه‌وه‌نده‌ی خوش بوو، هرچی په‌له‌وه‌ر و بالنده و گیانله‌به‌ری دنیا‌یه‌یه‌ هه‌موو سه‌ریان له‌و هیلکه‌یه‌ی دهره‌یتنا. ههر په‌که‌یان به‌لایه‌کدا که‌وتنه‌ فرین و بلاویونه‌وی. پیاوه به‌حبه‌په‌ساوییه‌وه له‌ دارئ هاته‌ خواری و ملی رتیبه‌ی گرت، به‌لام له‌ هه‌مسوی سه‌یرتر نه‌وه بوو که‌ هه‌رگیز باوه‌ری به‌وه‌ی نه‌ده‌کرد که‌ دیبوی.

هیلکه‌ی دایه‌ سولتانی. سولتان هیلکه‌ی شکاند و بالنده و گیانله‌به‌رانی لی دهرپه‌رین. حه‌وش و بانیکی قایمان بۆ نه‌و بالنده و گیانله‌به‌رانی پیکه‌وه‌ ناو ده‌وییان کردن و خه‌لکی به‌واقی وړ و سه‌ری سوپماوه‌وه ده‌هاتنه‌ سه‌رپییان و لیبیان به‌ئافه‌رینه‌وه هه‌لدینا‌یه‌وه.

راویژکاری به‌دغه‌سال به‌سولتانی گوت: «نه‌مجاره‌یان کاریکی راده‌سپیرینی هه‌رگیز پیتی نه‌نجام نه‌دری، دوای نه‌وه‌ی ژنه‌که‌ی ده‌بیته‌ ئیوه.»

سولتان گوتی: «چ کاریک؟»

«به‌ دوای هیشووه‌ه ترتیبه‌کی هینده‌ گه‌وره‌یدا راده‌سپیرین که‌ ته‌واوی سوپای مه‌ لیتی بخوا و واش هینده‌ی مینیتته‌وه و بتوانین شه‌رابی ته‌واوی سوپاکه‌شمانی لی بگرین.»

سه‌رله‌نوئ کارایان بانگ کرده‌وه و پییان گوت:

«پرو هیشووه‌ه ترتیبه‌کی بینه‌ ته‌واوی سوپای مه‌ لیتی بخون نه‌بری و هینده‌شی لی مینیتته‌وه و بای شه‌رابی ته‌واوی سوپای مه‌ی شه‌راب لی بگیری.»

پیاوه غه‌مبار و په‌ریشان و دلشکاو، هاته‌وه‌ مائی و نه‌وه‌ی رووی دابوو بۆ ژنه‌که‌ی گپه‌راپه‌وه.

ژنه‌ دووباره‌ که‌وته‌وه‌ سه‌رزنه‌شت و گله‌ و گازندان لیتی، که:

«من چیم لیره‌دا بوو. تازه‌ش خوکار له‌ کار ترازوه‌ و له‌وه‌ به‌ولاده‌ که‌ فه‌رمانی سولتانی به‌جی بینین چاره‌یه‌کی دیکه‌مان نییه‌.»

بچۆه‌ه سهر رووباری و داکم بانگ که‌وه و تکای لی بکه‌ که‌ هیشووه‌ه ترتیبه‌کت له‌ روزه‌ تری خوی بداتی.»

پیاوه راست بۆه، به‌ره‌و نه‌و مه‌رز و بوومه‌ی پیشدان لیتی ده‌ژیان وه‌رپیکه‌وت و رۆی تا گه‌ییبه‌وه رووباری، له‌ قه‌راغی راوه‌ستا و هاواری کرد:

«مامۆژن، مامۆژن، هۆهۆۆی مامۆژن!»

خه‌سووی دیسانه‌وه‌ هاته‌ دهری و پرسى:

«دیسان چته‌ده‌وی؟»

«کچه‌که‌تان تکاتان لی ده‌کا که‌ هیشووه‌ه ترتیبه‌کی له‌ ریزی خوتان بۆ بنیرن.»

داکه‌ تینگه‌یی که‌ کچه‌که‌ی له‌ باریکی نارپیک و گرفتیکی ناله‌بار دایه‌. به‌نیگه‌رانیه‌وه پرسى:

«نه‌و ترتیبه‌یه‌ی بۆ چ ده‌وی؟»

«نازانم، ته‌نیا ههر داوای کردن و نه‌یگوت بۆ چیه‌تی.»

خه‌سسوه‌که‌ی رۆیشت، دوای تاویک هاته‌وه‌ و هیشووه‌ه ترتیبه‌کی پیتسوو و دایه‌ ده‌ستی، پیاوه به‌سته‌زمانه‌که‌ هیشووه‌ه ترتیبه‌که‌ی وه‌رگرت و به‌ره‌و مال که‌وته‌ گورگه‌لوقان. له‌ رتیبه‌ برسی بوو، بۆلوه ترتیبه‌کی هاویشته‌ زاری، هینده‌ تیر بوو بۆلویه‌کی دیکه‌ی پت خورا. هه‌روا به‌حبه‌په‌ساوی به‌رتیبه‌دا ده‌هات، به‌لام نه‌یده‌توانی باوه‌ر بکات که‌ ئاده‌میزاد به‌بۆلوه‌ ترتیبه‌کی هینده‌ تیر ده‌بی. هیشووه‌ه ترتیبه‌ی بۆ سولتان هیتنا. سولتان هیشووه‌ه ترتیبه‌ی دایه‌ سوپای تا بیخون، نه‌وانیش تا توانیان و تا تیر بوون خواریان و به‌شی شه‌رابیشی به‌زیاده‌وه‌ له‌به‌ر ماپۆه‌ه.

سه‌رله‌نوئ له‌ بن گوتی سولتانی هه‌لخوتنده‌وه:

«ژنه‌که‌ی ههر له‌ ده‌ست دهردینین!»

سولتان پرسى:

«جا چۆن؟»

«فه‌رمانی پت بکه‌ن مندالیتیکی پیدا کا چواره‌ زمانان بزانی و به‌و چواره‌ زمانانه‌ له‌گه‌ل هه‌موو راویژکاره‌کانتاندا بدوی.»

سولتان جارتیکی دیکه‌شی پیاوه بانگ کرده‌وه و فه‌رمانی دایه:

«نه‌گهر بتوانی مندالیتیکی پیدا که‌ی به‌چواره‌ زمانان بدوی و به‌هه‌ر چواره‌ زمانان له‌گه‌ل راویژکاره‌کاندا قسان بکا نه‌وه‌ چاکه‌، ده‌نا ژنه‌کعت لی ده‌ستینین.»

پیاوه دیسانه‌وه به‌دلی پر غم و حسره‌ته‌وه هاته‌وه لای ژنه‌که‌ی و نه‌وه‌ی رووی دابو پیتی راگه‌یاند. ژنه دووباره که‌وته‌وه سهرزه‌نشستی نه‌و پیداکرتن و گیلپه‌ی می‌ده‌که‌ی که‌ نا‌وابونه‌ مایه‌ی دهرده‌سهری بویان، به‌لام بۆ‌گله‌یی و گازانده و سهرزه‌نشست چاری هیچ‌گرفتیکی ده‌کرد؟ ناچار پیتی گوت: «بچۆ‌وه سهر رووباری و بانگی دایکم که‌وه و له‌منه‌وه پیتی بلتی: داخوا براژنه‌که‌م زاوه و مندالی بووه؟ نه‌گهر بویه‌تی نه‌وا نه‌م منداله‌مان بداتی چند رۆژتیکانمان لای.»

رۆیی، رۆیی تا گه‌بیه‌وه سهر رووباری و بانگی کرد:

«مامۆژن! مامۆژن! کچی مامۆژن!»

مامۆژن له‌ناوی هاته‌وه‌ دهری و له‌زاواکه‌ی پرسى:

«ده‌ی بزائم، نه‌م جارهدیان چت ده‌وی؟»

«کچه‌که‌تان ده‌بوه‌ی، نه‌گهر بووکه‌که‌تان هه‌بچی بووه، نه‌وه‌ چند رۆژتیکان نه‌و منداله‌مان بۆ‌بنیترن لایمان بێ.»

مامۆژن گوتی:

«راوه‌سته، تۆژتیک چاوه‌پرئ به.»

مامۆژن رۆیشت و پیاوه‌ وه‌ک له‌سهر‌ ناو و ناگران بێ‌ چاوه‌پرئ ما. ساته‌ وه‌ختیکی که‌می چاوه‌روانی لێ‌ بیه‌ چند سه‌عاتیک. ماوه‌یه‌ک رابرد، خه‌سه‌که‌ی به‌خۆی و مندالیک به‌باوه‌شه‌وه‌ په‌یدا بۆ‌وه.

ههر که‌ منداله‌ چاوی به‌کوپه‌ لاوه‌ که‌وت، گوتی:

«سلاو مامه، داخوا چۆن؟»

پیاوه‌ نه‌بله‌ق بوو و له‌ دلی خزیدا گوتی، نه‌تۆ‌بلتی ساوایه‌ک ناوا قسان بکا؟ منداله‌که‌ی له‌ نامیتری کرد و به‌ره‌و مال بۆ‌وه. منداله‌که‌ له‌ ریتییه‌ وه‌کوو پیاوان له‌ هه‌موو شتییک ده‌دا، پیاوه‌که‌ شیفته‌ی نه‌و زمانه‌ ره‌وانه‌ی منداله‌که‌ ببوو، هه‌موو نه‌و ریتییه‌ی به‌بێ‌ ماندوو‌بوون له‌به‌ر‌چوو، سهره‌نجام گه‌بیه‌وه‌ مالتی.

ههر که‌ منداله‌که‌ چاوی به‌پووری که‌وت گوتی:

«پووری گیان سلاو، چۆن داخوا؟»

ژنه‌ برازاکه‌ی خۆی ماچ کرد و هه‌والی هه‌موانی پرسى و دواى تاویک هه‌سانه‌وه‌ بردیانه‌ لای سولتان. دیتیان نه‌وه‌ چواره‌ راویژکار له‌ چواره‌ ولاتی جۆرا و جۆره‌وه‌ نه‌وه‌ له‌وی دانیشتون. منداله‌ له‌گه‌ل هه‌ریه‌ک له‌ راویژکاران به‌زمانی خۆی که‌وته‌ گفوتگۆ. هه‌موو له‌ حه‌ژمه‌تان زاریان به‌ش بۆ‌وه، دواى ده‌گه‌ل میتردی پووری هاته‌ دهری و دواى نه‌وه‌ی مالا‌وا‌یی له‌ پووری و میترده‌که‌شی کرد به‌ره‌و رووباری که‌وته‌ ری.

راویژکاران گوتیان:

«ده‌بێ‌ بیریکی دی بکه‌ینه‌وه.»

شتیکی دیکه‌یان به‌میشتک داها، پیاوه‌یان بانگ کرده‌وه و گوتیان:

«نه‌گهر گولی ئیژوان بۆ‌سولتانی بینی نه‌وا لیت قایل ده‌بێ‌ و ریت ده‌دا هه‌تا ماوی له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی

خۆت ویکرا بژین. ده‌نا ژنه‌که‌ت لێ‌ ده‌ستین.»

پیاوه‌ گوتی:

«زۆر چاکه، ته‌نیا نۆ‌مانگانم مۆلته‌ ده‌نی و له‌و ماوه‌یه‌شدا که‌سبکی بنیتره‌ لای خبیرانه‌که‌م چاوی لیتی بێ.»

به‌وه‌ قایل بوون و بۆ‌ نه‌و مه‌به‌سته‌ش کچی سولتانیان ده‌ستنیشان کرد. نه‌ویش کچی سولتانی له‌گه‌ل خۆی برده‌وه‌ مالتی لای ژنه‌که‌ی تا به‌ته‌نی نه‌بێ‌. پیاوه‌ که‌وته‌ ری، پیتش وه‌ی پروا ژنه‌که‌ی نه‌لقه‌یه‌کی دایه‌ تا له‌ بیری نه‌کات و هه‌میشه‌ وه‌بیری بیته‌وه‌ و گوتی:

«یه‌ک له‌ نه‌سه‌کانی سولتانی به‌ره.»

پیاوه‌ چوو، نه‌سه‌پیکی هیتا و ملی لیتا. له‌ ریتییه‌ تووشی هه‌ر که‌سه‌ی بوايه‌ پرسى پرسیاری گولی ئیژوانی لێ‌ ده‌کرد، که‌س نه‌یده‌زانی نه‌و گوله‌ له‌ کوێ‌ هه‌یه. هه‌شت مانگی ته‌واو به‌رتییه‌دا رۆیی، له‌ سهره‌تای مانگی نۆهه‌مدا تووشی پیریترنیکى بوو، پیریترن گوتی:

«نه‌و گوله‌ ژنیکی جوان چاوه‌دتری و په‌روه‌ده‌ی ده‌کا و چۆنیه‌تی وه‌ده‌ست هیتانیسی ده‌بێ‌ بچییه‌ لای نه‌و سه‌ی برايه‌ی له‌وی ده‌ژین و له‌وان به‌رسی.» پیریترن مالتی سه‌ی براکانی نیشاند و دوور که‌وته‌وه.

پیاوه‌ رۆیی و له‌ پیتشدا بانگی برا گچکه‌ی کرد، ژنی برا گچکه‌ی هات و لیتی پرسى بۆ‌هاتۆته‌ ئیتره‌، دواى چوه‌ ژووری مالتی و به‌جینیوان و به‌قسه‌ی سووک و بێ‌ مانا میترده‌که‌ی بانگ کرد. پیاویکی چه‌ماوه‌ی سهر و ریش ماش و برنجییه‌کی بۆ‌ز هاته‌ دهری، پیاوه‌ لیتی پرسى:

«پیت بلتی چۆن ده‌توانم بگه‌مه‌ لای نه‌و ژنه‌ شوخ و شه‌نگه‌ی گولی ئیژوانی لایه‌؟»

پیره‌میتر ده‌لامی دایه‌وه:

«نه‌وه‌ برا ناو‌نجییه‌که‌م ده‌زانێ.»

پیاوه‌ به‌ره‌و مالتی برا ناو‌نجییه‌که‌ رۆیشت. ژنی نه‌و برايه‌ش هات و پرسى بۆ‌هاتۆته‌ ئیتره‌، دوايه‌ نه‌ویش به‌جیتو و قسه‌ی نا‌به‌جیتو بانگی میترده‌که‌ی کرد. پیاویکی بیری که‌نه‌فت و په‌که‌که‌وته‌ی چه‌ماوه‌ی موو ماش و برنجی بۆ‌ز هاته‌ دهری. له‌ویشی پرسى:

«بلتی بزائم چۆن ده‌توانم بگه‌مه‌ لای نه‌و ژنه‌ شوخ و شه‌نگه‌ی گولی ئیژوانی لایه‌؟»

پیره‌میتر ده‌لامی دایه‌وه:

«نه‌وه‌ برا گه‌وره‌که‌م ده‌زانێ.»

پیاوه‌ به‌ره‌و مالتی برا گه‌وره‌ی وه‌رپیکه‌وت. ژنه‌که‌ی هاته‌ دهری و گوتی:

«جاری میترده‌که‌م نوستوه‌ و که‌ی هه‌ستا نه‌وه‌ پیتی ده‌لیم، جاری دلّم نایه‌ هه‌لیستیم.»

پیاوه‌ سه‌ری سورما! ژنه‌کانی دی به‌سه‌ر میترده‌کانیاندا ده‌شیراند و قسه‌ی بێ‌ جت و جیتیوی سووکیان بێ‌ ده‌دان، به‌لام نه‌مه‌یان دلی نایه‌ ته‌نانه‌ت له‌ خه‌ویشی کا. دانیش و چاوه‌پرئ ما.

چند سه‌عاتیکی خایاند، ته‌نیا یه‌ک هه‌فته‌ی مۆلته‌ ما‌بوو. که‌ سه‌په‌مین برا له‌ خه‌وی رابوو، ژنه‌که‌ی پیتی راگه‌یاند که‌ پیاویک چاوه‌ریتییه‌تی و نه‌ویش له‌ مالتی وه‌ده‌رکه‌وت. لاوه‌ نه‌بله‌ق ما، برا هه‌ره‌ گه‌وره‌که‌ قه‌یره‌ پیاویکی خۆش روو و به‌سه‌ر و سه‌یما بوو، که‌ برا له‌خۆ‌بچوو‌کتره‌کانی به‌ته‌واوی بیرو و په‌که‌که‌وته‌ و که‌نه‌فت بوون. دیاره‌ نه‌وه‌ش هۆی هاوسه‌ره‌که‌ی بوو که‌ زۆر به‌باشی چاوه‌دتری و خه‌مه‌تی ده‌کرد و له‌

فرمانی دهرنده‌ده‌چوو. برا گه‌وره گوتی:

«ئو ژنه جوان و شوخ و شنگه‌ی تۆ لیبی ده‌پرسی له قولله‌به‌کدا ده‌ژی که هیچ ریبه‌کی ناچیتتی. به‌لام کاتی دیتته سهربانی قولله‌که و به‌ره و خوار دست ده‌کا به‌سه‌ر و پرچ داهینانی و پرچان دادیلتیتته خوارئ، ده‌بی تۆ له خوارئ له پناه‌یه‌کیرا که پرچی شوژ بوونه‌وه بیگری و چهند لویه‌کی له دهستی خۆت ئالینی و ئو به‌پرچی خۆی هه‌لتده‌کیشیتته سه‌رئ و تۆش ده‌بی خۆت زۆر توند بگری و سویندی بخۆی که ده‌بخوازئ. له‌وه به‌ولاوه نایه‌لئ یه‌ک هه‌ناسه به‌زیندووایی

وه‌مینی.»

کورپه لای رابوو و کهوته ری، گه‌یبیه بن دیواری قولله‌ی و چاوه‌ریتما. ژنه‌ی شوخ و شنگ و ده‌هرکه‌وت و سه‌روپرچی به‌ردانه‌وه، کورپه لای ترسی لی نیشته و نه‌یوترا دهستی بۆ دریتژ کا. ژنه جاری دووم و سیه‌ه‌میش پرچی به‌ردانه‌وه. سه‌ره‌نجام کورپه سویندی خوارده که بیه‌یتتی و دهستی دریتژ کرد و پرچی ژنه‌ی له دهستی خۆیه‌وه پیتجا. ژنه ورده ورده پرچ و پیساوه‌که‌ی هه‌لویتزینینه‌وه و هه‌لبیکیشانه سه‌رئ. لاوه هینده‌ی نه‌مابوو بترازئ. به‌لام له ترسی روچی پرچه‌که‌ی تا ده‌هات توندتر ده‌گرت و خۆی پی هه‌لتده‌واسی و خۆی له به‌ریوونه‌وه‌ی رزگار کرد. ژنه زۆری به‌خیر هینا و خواردن و خوارده‌وه‌ی بۆ هینا و هه‌ردووک پیکه‌وه کردیانه ئاهه‌نگ و خۆشی و له دوایه پیساوه‌که گوتی:

«هه‌ر چهنده به‌راستی سویندم خواردوووه بتخووام و بته‌پتم به‌لام ئیستاکه‌ش من ژنم هه‌یه و هه‌ر له‌به‌ر خاتری رزگاری ئه‌ویشه هاتومه ئیره.»

شوژه‌ژن گوتی:

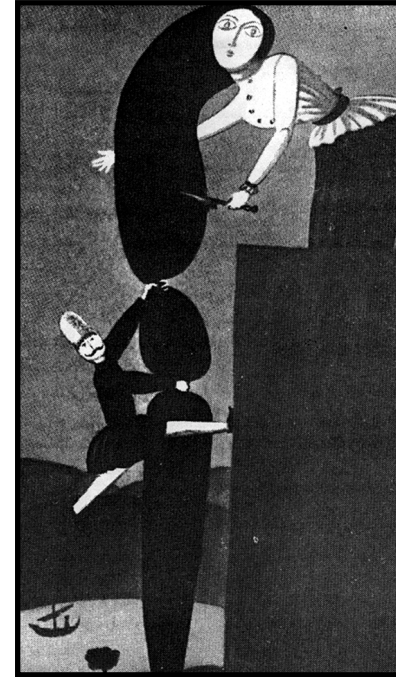
«جا قه‌یدی چیه، خۆ ژن ژنی نه‌خواردوووه! ئه‌منیش ده‌به‌ ژنی تۆ.»

پیساوه کهوته سه‌ر باسی ژنه‌که‌ی که چۆن سولتان به‌فیل و ده‌هۆ و ته‌له‌که‌بازی و فرتوفیلان ده‌یه‌وئ له دهستی ده‌رینتی و ماوه‌ی مۆله‌ته‌که‌شی هینده‌ی نه‌ماوه ته‌واو بیت، بۆیه وا به‌په‌له‌یه و هینده به‌کول و دل‌ه‌وه سه‌ری له دووی په‌یدا کردنی گولئ ئیژوان ناوه.

شوژه‌ژن ئه‌سپی بالدارئ هه‌بوون، هه‌ر هه‌ستا و دهستی به‌چینه‌وه‌ی گولئ ئیژوان کرد و دایه دست کورپه لاوه‌ی. هه‌ر دووکیان سواری ئه‌سپی بالدار بوون و ژنه هه‌ی له ئه‌سپی بالدار کرد:

«به‌ره و ئو سولتان نشینه‌ی ئو کورپه ده‌لتی، بالان لیکده و به‌فره.»

ئه‌سپه‌کان له ئاسمانی وه‌ک بای ده‌فرین. گه‌یشتنه‌وه مه‌رز و بوومی سولتانی. ده‌و ده‌مه‌یدا که ده‌هات مۆله‌تی نۆ مانگه‌ی ته‌واو بی و ژنی پیساوه هه‌ژار و به‌سته‌زمانه‌که‌ش دم به‌دم زیاتر نیگه‌ران و بیوازتر



ده‌بوو که نه‌کا بۆ سولتانی به‌رن.

لاوه گه‌یبیه‌وه ده‌رکی مالتی خویان و له ده‌رکیی دا، به‌لام کچی سولتانی مه‌ پیتی وا بوو ئه‌وه بابیه‌تی و هاتوو، هاواری کرد:

«له‌سه‌ر خۆ بابیه، بۆ هینده به‌په‌له‌ی؟ ئیستاش چهند ده‌قیقه‌یه‌کی ماوه، به‌لکو ئه‌وه خویا له‌سه‌ر وه‌ختی خۆیدا بیته‌وه.»

به‌لام نا ئه‌وه میترده‌که بوو له ده‌رکیی ده‌دا.

ژن و کچه‌که که پیتیان وا بوو ئه‌وه سولتان و ده‌ستویتوه‌نده‌کانیه‌تی له ده‌رکیی ده‌ده‌ن، ده‌رگیان نه‌کرده‌وه، پیساوه تووره بوو، په‌نجه‌ره‌ی شکاند و ئه‌و ته‌لقه‌ی ژنه‌که‌ی دابوو به‌هه‌لبیاده‌ی ژوواری و نه‌راندی:

«منم: هاوسه‌ره‌که‌تم! هاتومه‌وه!»

به‌راستی شاد و شه‌نگول و خو‌شحال بوون و ده‌رگیان کرده‌وه. لاوه گولئ ئیژوانی بۆ سولتانی برد. سولتان و راویژکارانی چه‌په‌سان که چۆنی گولئ ئیژوان په‌یدا کردوووه و به‌زیندووایی هاتوته‌وه. سه‌ریان سوپا که ئیدی چ پیلانیکه‌ی دیکه‌ی بۆ دارپیتن.

لاوه هاتوه مالتی و شوژه‌ژن پیتی گوت:

«سولتان واز ناهینتی، برۆ پیتی بلتی نه‌گه‌ر له پیتش تاو هه‌لاتتی پردیتی له‌سه‌ر رووباری دروستکه‌م ته‌واوی سوپا و راویژکارانتان به‌خۆ و به‌مال و مندالیانه‌وه، به‌باغ و باغات و ده‌زگا و دوکانیانه‌وه له‌وئ جئ که‌مه‌وه، ئه‌وه یه‌کجاری واز له ژنه‌که‌ دیتن. ده‌نا بۆ خۆتانی بیه‌ن چۆنه.» لاوه چوو له‌ لای سولتانی و ئه‌وه‌ی شوژه‌ژن رایسپاردبوو به‌سولتانی گوت:

پیتش تاوه‌لاتتی شوژه‌ژن، تاله‌که‌زیبه‌کی به‌سه‌ر رووباریدا رایه‌ل کرد. به‌و موانه پردیتی به‌ته‌واوی مال و دوکان و باغ و باغات‌ه‌وه له‌سه‌ر رووباری دروست کرد.

سولتان به‌خۆی و راویژکارانی و ته‌واوی سوپاکیانه‌وه، که‌وتنه هه‌نگاونان به‌سه‌ر پردیدا و ده‌ستیان کرد به‌شایی و ئاهه‌نگ و به‌زم و په‌زمه‌کیان به‌ریا کرد ئه‌و سه‌ری دیار نه‌بی.

شوژه‌ژن لی گه‌را تا هه‌موو سه‌رقال و سه‌رگه‌رمی شایی و ئاهه‌نگ و به‌زم و په‌زمی خویان بوون، دوایی ته‌کانیکه‌ی به‌تاله‌ مووی که‌زه‌کانی دا. پرد تیکقهما و ناوه‌ژوو بۆوه و هه‌رچی له‌سه‌ر پردی بوو هه‌موو که‌وتنه رووباری و نقووم بوون.

شوژه‌ژن و پیساوه و هاوسه‌ره‌که‌ی هاتنه‌وه مالتی.

دوایی، کورپه لای میتردیتی له‌باری بۆ شوژه‌ژنی دیتته‌وه. هه‌موو پیکه‌وه که‌وتنه ئاهه‌نگ و زه‌ماوه‌ند و شایی بووکی و له‌وه‌دووش ژن و میترده‌ چوونه‌وه ئه‌و جیبیه‌ی یه‌که‌م جار لیوه‌ی هاتبوون و زۆر به‌خۆشی و به‌خته‌وه‌ری و خو‌شگوزه‌رانییه‌وه ژبانیا برده‌ سه‌ر.

ئیه‌وش رۆژانی ژیا‌نتان هه‌ر به‌خۆشی و به‌خته‌وه‌ری به‌سه‌ر به‌رن.

ئەو دېۋەدى ۋىستى كورى ئاشەۋانى بكوڭى

ئەفسانەى كورجى

دە ئەفساناندا ھاتتوۋە كە رووداۋ و بەسەرھاتەكانى ئەم داستانە ھەموۋى بەراستى روويان داۋە و بەسەرھاتەكانى ھەموۋى راستن. بەلام تەنانەت يەك وشەشى لەگەل راستىدا بەراپەر ناپەتەۋە. لە سەردەمىكى زۆر پىش ئىستا پاشايەك دەبى و تەنيا كچىكى دەبى و ھىچى دى. پاشا كچەكەى لە قەلەپەكى زۆر بلنددا دەخاتە ژىر چاودىرى خۆى و ھەموو رۆژتاش جارىكى سەر لى دەدا و دەيكىشى تا بزانتى قەلەۋ بوۋە يا لاۋاز.

كەمىك لەولای قەلەۋ جووتيارىك دەبى ئاشەۋانىيە دەكا. ئەۋىش تەنيا كورپىكى دەبى و ھىچى دى. ئاشەۋان كۆچى دوايى كرد و كورپىگە بى باب ماپەۋە، زۆرى نەبرد داكىشى چاۋى تاهەتاي لىك نا و دىيائى بەجى ھىشت. كورپىگە ھەراش بو. ھەندىك ھەن كەم كەمە بەگوتەى ھەندىكان سال بەسال گەۋرە دەبن، بەلام ئەو رۆژ بەرۆژ ھەلى دەدا و گەۋرە دەبو، كچى پاشاى ھەموو رۆژى لە قەلەۋە بەسەر خوارپىدا دەروانى و ھەموو رۆژتاش كورى جووتيارەى دەدەت. كچى پاشاى شەيداي كورى جووتيارەى بو، بەلام لە بايىشى دەترسا، سەرەنجام رۆژىك لە رۆژان ترسى خۆى شكاند و نامەبەكى لە قەلەۋە بۆ كورەى ھاۋىشتە خوارى. لاۋزە دواى ماۋەبەك بىر كورنەۋە گوربىسىكى درىژى ھىنا و سەرىكى بەبەرەدپەكەۋە بەست و سەرەكەى دىكەشى بەرەۋ يەك لە پەنجەرەكانى قەلەۋەتە ھەلدا، كچى پاشاى گوربىسەكەى دېتەۋە و لە كۆلەگىكى شەتەك دا. لاۋزە بەگوربىسى ھەلگەرا و لە قەلەۋەتە دەسەر كەوت و پىتەكەۋە دەستيان تىكەلاۋ كرد. ھەر كاتى بابى كچەى دەھاتەۋە مالى لاۋزە لە جىبەكى خۆى مات دەكرد، تا شا بۆنى ھاتىبى نەكا و پەى بەبەۋنى وى نەبا.

ھەرۋەك چۆن گوتقان پاشا ھەمو رۆژى كچەكەى دەكىشا، ئىستا ھەستى دەكرد كە خەرىكە كچەكەى قەلەۋە دەبى.

كچە تىگەبى كە بابى گومانى لەو قەلەۋە نااسايىبەى وى ھەبە، بۆبە بەلاۋزەى گوت:

«ئىمە دەبى ھەلپىن.»

ھەردوۋىكان بەگوربىسيدا ھاتنە خوارى و كورى جووتيارى دەزگىرانەكەى برە نىۋو كاۋلە ھەزارانەكەى خۆى و داينا.

كاتى ھەلەنتى كچەيان لە قەلەۋەتە پاشاى راگەياند، دەستوپىتەۋەند و دەربارىانى بەھەموو لايندا بلاۋ كردن تا جى و پى كچە ۋەبىن. تا نۆكەر و دەستوپىتەۋەند شوپىنى كچەيان دېتەۋە كە لە كاۋلى كورە ئاشەۋانىيە. پاشا ھەوت پىياۋى لە دەربارىانى خۆى ناردن تا كورە ئاشەۋان و كچەكەى خۆى بگرن و بىناھىننە دەربارى. كورە ئاشەۋان لە دەرى كاۋلە مالىكەى خۆى خەرىكى خۆشوشتنى بو. دەربارىيان چاۋيان پىتەكەۋە و بۆ گرتىبى بەرەۋ لای وى ۋەغار كەوتن. كورە ئاشەۋان راپىكردەۋە مالى و شمشىرى راكىشا و يەك نەبى دەنا ئەۋانى دىكەى ھەموو كوشتن. كورى ئاشەۋانى بەو تاكە زىندوۋە ماۋەى گوت:

«پرۆ بەشای بلنى كەسى دىكەم نەنپىرتتە سەرى. تازە ئەو كچە ھاوسەرى منە و دەبى ھەر لەگەل مندا بژى»

شا كە ئەۋەى بىست زۆر توۋرە بوۋ ئەو جەرە دوازەدە پىياۋى دىكەى بۆ گرتىن ناردە سەرى، ئەو دوازەنەش زۆريان خۆ ھىنا و برد زەفەرىكى بەكورە ئاشەۋانى بەرن بەلام بۆيان نەكرا. ھەر كە شمشىرى ھەلكىشا سەرى يازدەيانى لە لەشيان جودا كورنەۋە و دوازەدەھەمىنى نازاد كرد و گوتى:

«پرۆ بەشای بلنى با ھىچى دى كەسمان نەنپىرتتە سەرى.»

رۆژىكى كچە بەمىردەكەى گوت:

«ۋاچاترە لىرە پىرۆبن، چونكە ھەرچى بگەين بابم دەستبەردارمان نابى و كۆلمان لى نادا.»

كورە ئەو قەسى ھاوسەرەكەى چوۋە دە دلى. ھەر دواى ئەۋە ھەرچى ھەيان بوۋ كۆيان كورەۋە و كەۋتتە رى. لاۋزە تىرىكى لە تىردانە دەركىشا و لە ژىبى كەۋانىيى راكىشا تا تىرە لە ھەر جىبەكى بگەۋى ئەۋان بچنە وى و لەۋى بناغەى ژىنى خۆيان ھەلپىن.

تىر لە نۆ كۆيان ناۋابوۋ و چوۋ لە مالىكى كەوت كە مالى نۆ برا دىۋان بو. دىۋەكان ھەستيان كرد كە تىرىكىيان كەۋتە نىۋو مالى. رايان كرد كە تىرەكەى لە زەۋى دەركىشن كەچى نەيانتوانى. تا دوايى ژن و مىردە گەبىنە وىندەرى. لاۋزە لە دىۋەكانى پرسى:

«ئەرى ھىچتان ھەبە بماندەنى بىخۆين؟»

و دوايش چوۋ تىرەكەى لە زەۋى دەركىشاىۋە و ھات لەبەردەمى دىۋەكان ئىكلامى كىشا. دىۋەكان ھەموو تىكىانەۋە ھاۋىشت و تەماشاي وىان كرد و سەرسام مان كە چۆن ئەۋان بەنۆ دىۋان نەيانتوانى تىرەى لە زەۋى دەركىشەۋە كەچى لاۋزە ھەر بەدەستى چەپى خۆى تىرەكەى دەركىشاىۋە. دىۋەكان پىباريان دا تاقى كەنەۋە داخۋا بەراستى راستى وا ھىندە بەھىز و تواناپە يان نا؟ دىۋەكان مەنجەلنىكى يەكجار گەۋرەى زنجىردارىيان ھەبوۋ چىشتيان تىرا لى دەنا. ئەو مەنجەلە بەھەر نۆ دىۋان نەبوايە نەدەچوۋە سەر ئاۋرى. دىۋەكان بەلاۋزەيان گوت:

«ئەۋ مەنجەلەى لە سەر ئاۋرى داگرە.»

ئەۋىش بەرەۋ مەنجەلەى چوۋ و ھەر لە چاۋ تروۋكانىكدا ھەلىگرت و لەسەر عەردى دانا. دىۋەكان تىگەپشتن كە بەراستى بەھىز و تواناپە و ئەۋان دەروەستى وى ناپەن. بۆبە پىباريان دا دۆستايەتپىبەى لەگەل بگەن. بەلام نەيانتوانى لەۋە زىاتر خۆ راگرن و ھاتنەۋە سەر خوۋ و خەدى خۆيان و ھەر زوۋ بەزوۋ دەستيان دەبەرۋكى يەك نا و بەرىنگى يەكديان گرت و شەپ و ھەرايان كەۋتەۋە نىۋانى. كورى ئاشەۋانى ھەشت دانە دىۋى لى كوشتن و يەككىيان نەبى كە بەشەلەشەل خۆى دەچالىكىدا شارىبۆۋە و خۆى پەنا دابو - رىزگارى بو - ژن و مىردەش ھەرچى خوا بەدېۋانى دابو دەستيان بەسەرداگرت و كرىپانە ئى خۆيان. زۆر بەخۆشى و شادى و بەختەۋەرى و ئاسوودەبى رۆژانى ژيانىيان بەسەر دەبرد و دەژيان. ماۋەبەكى زۆر نەبوۋ كە رۆژىكى لاۋزە پىبارى دا بچتە راۋى. لە دەمى رۆينىدا بەھاۋسەرەكەى گوت:

«كە ھاقەۋە تا سى جاران لە دەركى نەدەم نەيكەبەۋە، نەۋەك بىگانەبەك بىتتە ژوۋرى.»

دىۋە شەلە گوتى لە ھەموو قەسەكان بو، كورى ئاشەۋانى رۆبى بۆ راۋى. دىۋە لە چالى ھاتە دەرى و بەرەۋ دەركى خزى و ۋەك چۆن مىردە بەژنەكەى گوتىۋو، سى جارانى لە دەركى دا. ژنە ھەر خىرا تىگەبى

پیاوه پرسى:
 «ئەو چ بووه؟»
 ژنه به ناله و نرکهوه گوتى:

«زۆر نهخۆشم، بیستوومه بهرازی کیتی ده دارستانیدا ههیه ئەگەر جهرگی ویم بگاتى ئەوه چاک دهیم دهنا دلنیا به دهمرم و ئەو بهرازه کیتی بهش ههه له بن داربهروویدا دهژی.»
 لاوژە بۆ راوه بهرازی به داربهرووی ههنگهرا و خۆی له بۆسه دا. بهرازی کیتی بۆنى نادهمیانی وه بهر لووتی هاتبوو به خیرایی له داربهرووی هاته پیشی و مرۆفیتی له نیوان لق و پۆی داربهروویدا بهدی کرد.

هیرشی برده سهه داربهرووی و شفره درێژهکانی له قهدی دارى گیر کردن و له نیههراستی پریهوه و کردیه دوو لهت. دووباره هیرشی کردهوه سهه داربهرووی بهلام ئەمجارهیان له توورهبیان له جباتی ئەوهی شفرهکانی له قهدی داریدا له رهگهکانی گیر بوو. لاوژە هاته خواری و له سهه لقیکی دیکه دانیشت، شمشیری ده رکیشا و کهوته ویزه بهرازه کیتی، هیندهی بۆیه شمشیر دهلهشی رادهکرد دهیگوت داخوا له تاوان شفرهکانی له رهگهکان دهکاتهوه بیان نا. بهراز بهردهوام خۆی دیتنا و دهبرد شفرهکانی له رهگی دارهکەى کاتهوه بهلام بێ سوود بوو و بۆی نهکرا. لاوژە خۆی له دارى فری دابه خواری و سهه بهرازی گۆشا و گۆش بری، که له شهکەى کرده دوو لهت. جهرگهکەى هینا به دههه و بهرده مال بۆوه. گه بییهوه بهر مالتی و له ده رکیتی دا. ژنه و دپوه پیتیان وابوو تازه ئیدی ئەو مردووه بۆیه بێ غهه خه ریکی شادی و خۆشی و بهزم و رهزمی خویمان بوون. ئەوان که چاوه ریتی هاتنی کهس نه بوون، به له ده رکه دانى تیکرا بوون. دپوه خۆی شاردهوه و ژنه ده رکهکەى کردهوه.

کوری ناههوانی دهستورده جهرگی بهرازی هینا و لیتینا و دابه ژنهکەى تا بیخوا. ژنه ههچ چارهى نه ما لهوهی زیاتر که جهرگهکەى بخوا و خۆی وا پیتشان دا که چاک بۆتهوه.

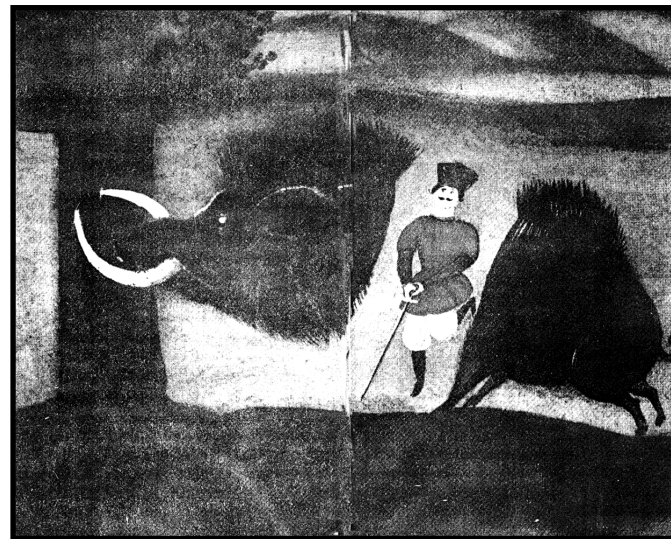
بۆ سهه بهیانی دووباره لاوژە بۆ راو و شکاری له مالتی و ده ده رکهوت، دپوه له حه شارگهى خۆی هاته دههه و داواى له ژنهى کرد که مێردهکەى هاتهوه، سهه له نوێ خۆی نهخۆش کاتهوه و بلتی ته نیا ده رمانیشی جهرگی شووری کیتی به. دپوه گوتی:

«ئەو بۆ راوی نیریهه شووری دهچی و نیریهه شووریش بێ ههچ گومان و دوو دلایهک دهیکوژى و ئیهمهشی له دهستان رزگار دهبین.»

مێرده له راووشکاری هاتهوه و دووباره ژنهکەى دیت ناله و نرکه بهتی، لیتی پرسى:
 «دیسانهوه چیهه، خۆ بهیانی چاک بووی، بۆ سهه له نوێ ناله و نرکه ته؟»
 ژنه به دهنگیکى وا که زۆر نه ساغه گوتی:

«جهرگی نیریهه شووریم بۆ بینه بیخۆم، تا چاک بيمهوه دهنا دهمرم.»

پیاوه چوهه راوی نیریهه شووری. بهلام ئەو شوورەى له کوێ راوکا؟ دوور یا نیتزیک گوتی لهوانه نه بوو، ریتی دهشت و بیابانی گرت و ملی لیتنا تا سهه نجام گه بییه داوینى کیتی، دامینى ئەو کیتی به میرگ و میرغوزاریک بوو، دوازه وه رزیری چاپوک به بێ راوهستان دروینى گیایان لى دهکرد، لاوژە که له کار و خویدان و خۆهیتان و بردنیا رابوو، هاواری کردنی:



که ئەوه مێردهکەى نیهه و ده رکەى نه کردهوه. دپوه به زمانیکى شیرین گوتی:

«من شهیدای تو بووم، ئەگەر ده رکیش ناکه یهوه، ههه ئەنگوسته چکۆله کهت له کونی ده رکیترا بینه ئەو دپوی، ماچی ده کهم و لیرهوه دوور ده کهوم» ئەویش ئەنگوسته چکۆلهى له درزی ده رکیترا بۆ ناو دیو کرد. دپوه تا توانی زۆر به توندی ئەنگوسته به ددانى گرت و ژنه له تاوان هاواری لى ههستا. دپوه گوتی:

«دهرکتی وه که دهنا ئەنگوستت دهقرتینم.»

ژنه بهرگهى نازاری نه گرت و ده رکەى کردهوه و دپوه چوهه ژوورئ. بهر بهرئ ئیوارئ پیاوه هاتهوه مالتی سێ جارانی له ده رکتی دا، هاوسه رهکەى ده رکەى کردهوه، دهو ده مهیدا که ژنه چوه ده رکتی وهکا، دپوه به ههلی زانی و چوه خۆی له په نایهکی شاردهوه.

سهه بهیانی دووباره لاوژە چۆه راوی. ژنه و دپوه شه له به ته نى مانه وه. دپوه گوتی:

«دهبێ له ناوی به رین.»

ژنه پرسى:

«جا چۆنى له ناو به رین؟»

دپوه گوتی:

«که مێرده کهت هاتهوه خۆ نهخۆش که. ئەگەر لیتی پرسى چته و بهچی چاک ده بیهوه، بلتی جوژه به رازیکى کیتی له نیهه دارستانى له بن دار بهروویدا دهژی به جهرگی وى چا ده مهوه. پیتی بلتی ئەگەر جهرگی ئەو به رازم بۆ پهیدا ده کهى ئەوه باشه و چاک ده مهوه و وهک جارنم لى دیتتهوه دهنا دهمرم.

ئەو به داواى به رازى کیتویدا دهچی، به راز دهیکوژى و من و توش رزگارمان دهبێ له دهستی.»

مێرده له راوی هاتهوه. دپوه ژنهکەى ده نالینى بهلام چۆن، ها ئیستا بمرئ ها تاوکی دی.»

«ماندوو نەبن!»

بەلام ئەوان وا دەکاری خۆیان راچوو بوون و هیندە سەرقالی ئیشی بوون وەلامیان نەدابەو.

کوری ئاشەوانی دووبارە قوولاندیەو:

«ماندوو نەبن!»

ئەم جارەیان لە دوازەدان بەکێکیان وەلامی دایەو:

«ئەو دەلێتی چی! ماندوو بوونی چی؟ ئەگەر تا ئێوارێ هەموو ئەو گیایە نەدرووینەو نێرە شوور هەموومان دەکوژێ و لە جیتی گیای دەمانخوا.»

لاوژە بانگی کردن:

«هەمووتان وەرئە ئێرە لای من.»

هەموو هاتن. لاوژە لێی پرسین. نێریبە شوور لە کام لاوژە دیت. ئەو هەرچی ویستی و پێویستی بوو لێی پرسین. داسەکانی لێ وەرگرتن. دەستی بەدرویتنی کرد، هەموو گیایەکی درووه و کردنیە سێ کۆی گەورە. یەکتە لەسەر پێی نێریبە شووری و ئەویدیەکی لە ناوەراستی و سێهەمیشی لە لایەکی دی کردنە جۆخین. بۆ جۆشی چوو لە ناو سێهەمیان خۆی مات کرد.

نێریبە شوور داگەرا، لە سەرەتاوە کۆی یەکەمی گیایەکی هەر بەرپۆه قووت دا. دواوە کۆی دوو هەمیش و سەرەنجام بەرەو جۆخینی سێهەم ملی لیتا. لاوژە لە پشت جۆخینی گیای هاتە دەرێ و تیرتکی هاویشتە نێریبە شووری و تیکێهەوگلاند و خستی. هەموو تیکرا شوورەیان کەوڵ کرد. لاوژە جەرگەکی دەریتا و بەرەو مال بۆه.

دوو دەمەیدا ژنەکی دەگەڵ دێوێ خەریکی بەزم و پەزەمی خۆیان بوون و هەر پێشیان وانەبوو کە جارێکی دی بەزیندوویی دیتەو. لە پر گوتیان لە تەقەیی دەرکێ بوو. دێوێ چوو خۆی شارەدووە و ژنە دووبارە دەرکەیی کردووە و ئەویش هاتەو ژووری و جەرگەکی سەرۆبەر کرد و دایە ژنەکی.

بۆ سبەینێ دووبارە لاوژە چۆه راوو و شکاری و دێوێ بەژنەکی گوت:

«ئەو جارەش خۆ نەخۆشکەو و ئەگەر لێشی پرسیبەو چتە بلێ تەنیا ئاوی حەیاتە بتوانی لە هانات بێ. ئەویش بەدوای ئاوی حەیاتدا دەروات و ئەو چوونەش چوونی هەیه و گەرانەو نا. ئەو دەمی ئێمە بەدلتیاییبەو سەر پێکەو دەنێن.»

مێردە هەر کە گەیبیبەو مالتی دووبارە دیتی ژنەکی نەخۆشە و پرسی:

«چ بوو؟»

ژنە هەناسێکی هەلکێشا و گوتی:

«ئەگەر ئاوی حەیاتیم بۆ دینی. دەنا دەمرم.»

بە پێی پێدایە وەرێ کەوت، لە پێی گەیبیبە ئەسپێکی. ئەو ئەسپە ئەسپێکی ئەفسووناوی بوو، بە لاوژەیی گوت:

«بێ من ناگەیه چ جێیان. سواری پشتی من بە تا بتگەیهنم.»

لاوژە دلخۆش و شاد و خەندان بوو. لە سەر پشتی ئەسپە، رویشت هەر رویشت تا گەیبیبە تاوێرە

بەردێکی. هەر بەدەم تێرامانیو دیتی بەردەکە زاری لێک کردووە و پێکی دادایەو.

ئەسپەکی گوتی:

«سێ رکیفم لێدە. رکیفی وا کە سێ زیواله پێستم لێ بینهو.»

کاتێ بەردەکە دەمی لێک کردووە لاوژە سێ رکیفی زۆر کاریگەری ناخۆیە خالیگەیی ئەسپە. ئەسپە کەوتە فرین و هەروا بەهەواوە خۆی هاویشتە نێو شەویلاکەیی بەردەبەو. بەلام کاتێ کە دەمی پێکدادایەو کەکی ئەسپە لێ گیر بوو و لە بنرا هەلکەندرا. ئەوان درێژەیان بەرویشستی خۆیان دا. گەیبیبە پەلە ئاگریکی بەرین کە وا پێ دەچوو نە بەپێدایە و نە بەسواری لێی دەرئەچت.

ئەسپە گوتی:

«سێ رکیفان لە خالیگەیی لای دیکەم دە. رکیفی وا کە سێ زیواله پێستم لێ بینهو.»

لاوژە سێ رکیفی خێواندە ئەسپە، ئەسپ و هەوا کەوت و بەسەر ئاگریدا بازەرەقی بەست و پەریبەو.

سەرەنجام گەیشتنە ئاوی حەیاتێ. لاوژە زینی لە ئەسپە کردووە و لغاوی لە سەر دامالی و بەرھەلداي کرد تا بلەوێ و بحەسێتەو. چوو سەر کانیبە، دەمچاوی خۆی شوست، ئاوی خواردووە، مەلەیی کرد، جا هات لەسەر کانیبە لێی راکشا و دەخەوێکی قوول راچوو.

لەو نزیکانە خانوویەکی چوارنەوێ گەورە هەبوو، ژنیکی جادووگەر و حەوت شاگردی پێکەو لەوی دەریان. جادووگەر بوونی لاوژەیی و بەر لووتی هاتبوو، یەک لە شاگردەکانی نارد تا بزانی چ باسە.

کچەیی شاگرد هات و لاوژەیی دیت. لاوژە هیندە جوان و لێو شەو و خۆشروو بوو کێژۆلە کە نەیتوانی چاوی لێ بترووین، لە جیتی خۆی وەک جادووی لێ کرابێ و شک بوو.

جادووگەر دوو هەمی نارد، سێهەم و چوارەمی نارد، بەلام ئەو هەمی دێوێ نەدەهاتەو. هەر حەوت کچە شاگرد هەر کە کورەیان دەدیت دۆخینیان دەپسا و گیرۆدە و دلێبەندی ئەو لاوژی دەبوون و لە جیتی خۆیان دەچەقین. دواوە جادووگەر بۆ خۆی چوو، شاگردەکانی لێ دوورخستەو. ئێنجا لاوژەیی لە خەوێ وەناگا هینا (چونکە بۆ خۆی جادووگەر بوو هەموو شتیکی دەزانی) و پێی گوت:

«ژنەکەت بێ وەفایە، ئەو دێوێکی خۆش دەوێ. ئەوان خەریکی پیلانێکن بتکوژن، کورە نەچیبەو.»

لاوژە باوێرە بەقسەیی جادووگەرە نەکرد. گۆزەیی لە ئاوی حەیاتێ پر کرد، سواری ئەسپەکی بۆه و پێی لای مالتی دایە بەرێ.

کە گەیبیبەو مالتی لە دەرکیتی دا، دێوێ خۆی شارەدووە و ژنەکە دەرگای کردووە. ژنە ئاوەکەیی خواردووە و وای خۆ پێشاندا کە چاک بۆه. رۆژی دواویی لە مالتی هاتەو دەرێ و ملی لە راو و شکاری نایەو. دێوێ بەژنەکی گوت:

«ئێمە ئەومان ئاوا پێ لەناو ناچێ. مەگەر پەیی بەرازی هیتز و توانای وی بەرێ، تا باری لێ ببینینەو، دەنا هیچمان پێ دەگەڵ ناکرێ.»

لاوژە لە راوێ هاتەو، ژنە ئامیزی لێدا و پرسی:

«ئەری رازی ئەو هەموو هیتز و توانایەیی تۆ چیبە؟»

هاتهوه مالتی. هەر که گهیبیهوه ژووری دێوهی دیت ئەوا له گه‌ل ژنه‌که‌ی وی به‌خۆشی ئەوه‌ی له‌ ده‌ست ویان رزگار بووه‌ ئەوه‌ خه‌ریکی رابواردن و که‌یف و سه‌فای خۆیانن. چووه‌ پێش‌ لینگیتکی دێوه‌ی گرت و ئەویدیکه‌ی له‌ بن پێی خۆی نا و لینگیه‌ه‌لقایشان و کردیه‌ دوو له‌ت. ژنه‌که‌شی کوشت. دوايه‌ گه‌رايه‌وه‌ و جادووه‌گه‌ره‌ی خواست.

ناهه‌نگیتکی ژۆر گه‌وره‌یان سازکرد. من بۆ خۆم له‌وێ بووم.

یه‌کجار ژۆرم نۆشابه‌ خواره‌وه‌ و یه‌کێک له‌ شاگرده‌کانی جادووه‌گه‌ریشیان به‌هاوسه‌ری دامی.

لاوژه‌ که‌ ژۆر ساده‌ دل و خۆشباوه‌ر و ساوتیلکه‌ بوو و ژنه‌که‌شی ئەوه‌ی ده‌زانی گوتی:
«وه‌ره‌ هه‌موو قامکه‌کانم به‌یه‌تیکه‌ توند توند بپێچه‌ تا بزایم ده‌توانی بیانشکینی یان نا؟»
ژنه‌ هه‌موو قامکه‌کانی به‌چه‌ند لژیان پێچا و توند توندی لیک گریدان. ئەویش به‌ته‌کانیکه‌ هه‌مووی له‌به‌رێک بردنه‌وه‌ و پساندنی و ده‌ست و په‌نجه‌کانی خۆی کردنه‌وه‌.

ژنه‌ دووباره‌ پرسیبه‌وه‌:

«سه‌رچاوه‌ی هیز و توانای تۆ له‌ کوپه‌یه‌؟»

میترده‌ وه‌لامی دایه‌وه‌:

«له‌ شانهم‌کانم‌ دایه‌.»

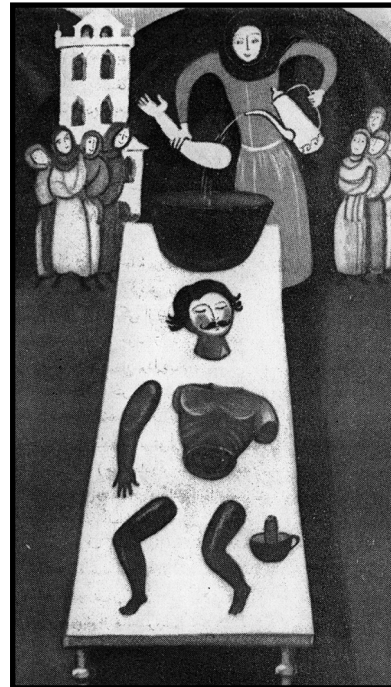
ژنه‌ گوتی:

«وه‌ره‌ ده‌و مه‌نجه‌له‌ گه‌وره‌یدا دانیشه‌، تا بزایم ده‌توانی به‌هیزی شانهم‌کانت ئەو مه‌نجه‌له‌ی بشکینی و پارچه‌ پارچه‌ی که‌ی.»

لاوژه‌ چووه‌ نیسو مه‌نجه‌لێ، ئەو مه‌نجه‌له‌ی دێوان چیشتیان تیرا لێده‌نا، دێوه‌ شه‌له‌ ده‌و ده‌مه‌یدا هاته‌ ده‌رێ و که‌وته‌ یارمه‌تیدانی ژنه‌ی تا مۆروپێچه‌کانی سه‌ره‌که‌ی له‌سه‌ر توند که‌ن. دوايه‌ دێوه‌ مه‌نجه‌له‌ی به‌پشتی خۆی دادا و بردی له‌سه‌ر به‌ردیکیرا هه‌لێداشته‌ خه‌ره‌ندیکه‌ قوولێ بێ بنی ئەوتۆ بنی دیار نه‌بێ و بۆ خۆی هاته‌وه‌ مالتی. له‌ بنی خه‌ره‌ندی رووباریک هه‌ژه‌ی بوو. ئەو رووباره‌ به‌ته‌نیشته‌کانی ناوی هه‌یاتێ و مالتی جادووه‌گه‌ریدا پاده‌برد. جادووه‌گه‌ر شاگرده‌کانی بانگ کردن و گوتی:

«بچه‌ سه‌ر رووباری، شتیکه‌ ره‌شی گه‌وره‌ به‌سه‌ر ناویوه‌یه‌ بزایم چیه‌؟»

شاگرده‌گان چوون مه‌نجه‌له‌یان هینایه‌وه‌ و له‌به‌ر ده‌می جادووه‌گه‌ریان دانا. سه‌ری مه‌نجه‌لیان هه‌لدایه‌وه‌، دیتیان لاوژه‌یه‌ ده‌ویدا. هه‌ناسه‌ی نه‌ده‌دا، هه‌موو له‌شی



تیکشکابوو، جادووه‌گه‌ر هینای هه‌موو له‌شی پارچه‌پارچه‌ کرد و به‌ناوی هه‌یاتیه‌ی شوشته‌وه‌، دوايه‌ پارچه‌کانی له‌شی هه‌موو هینان به‌ته‌نشته‌ یه‌که‌وه‌ هه‌ر پارچه‌ی له‌جیه‌ی خۆی داناوه‌وه‌ و لاوژه‌ زیندوو بۆوه‌ و چاوه‌کانی هه‌لێنان و هه‌ستایه‌ سه‌ر بێ.

جادووه‌گه‌ر ژۆر شاد و دلخۆش بوو. لاوژه‌ی له‌ باوه‌شی وه‌ریتنا و ماچی کرد.

لاوژه‌ گوتی:

«باوه‌ریم به‌قسه‌کانی تۆ نه‌کرد، به‌لام هه‌مووشیان راست بوون. ئیستاش ده‌رۆم تۆله‌ی خۆم بکه‌مه‌وه‌. دوايه‌ی دیمه‌وه‌ و ده‌تخاوم.»

به سه رهانی هه تیویگ

ئهفسانهی نازهری

هه بوو نه بوو، کهس له خوای گه ورهتر و کهس له بهندهی پرووره شتر نه بوو، سه درده مانیتکی زۆر زوو راوچییه کی زۆر هه ژار و نه دار هه بوو، به للام ئه و راوچییه وهک هیج راوچییه کی دیکه نه بوو. راوچی ئه و داستانه مان له ته وای رۆژانی ژبانی خۆیدا نه گیانله بهریتکی کوشته و نه بالندهیه کیشی سه بری. ئه و هیتنه میهره بان و دلۆشان و دلناسک بوو نهیتوانی ته نانهته دهستیگ چیه له هیج زینده وهر و بوونه وهریتکی ئه م زه مینهی هه لته کینتی. ئه وهی له و دنیا گه وره و گران و پان و بهرینه شدا هه بیوو ته نیا دوو شت بوون: فلوتیتیک که دهیتوانی هه زار و یهک ئاوازی پین لیدا و یهک تۆری راوتیش که له مووی کلکی ئه سپان چنرابوو.

راوچییه، هه موو رۆژی ده چوه نیتو دارستانی، ئه و جیهی که جۆگه ئاوتیک و شینا وهر دیتکی سه وز و پارا و بوو و له وئ تۆره کهی پان راده کرد و ده پنایه وه و تۆزیک به ولاده تر له بن سه بهری دره ختیتکی داده نیشته و دهستی ده کرد به فلوت لیدانی، هه ر له گه ل دنگ و ئاوازی فلوت تهی بالنده له هه موو لایه کیرا له شه قه ی بالیان ددها، تا گوی بۆ ساز و ئاوازی فلوت ته هه لخن و بۆ خوشبان ده ست کهن به جیکه و جووکه و جریکه ی هه زاران ئاوازی دلفرین و شادی به خش و شۆرئه نگیز تیهه لکهن.

راوچییه خۆی مات ده کرد تا بالنده ده هاتنه سه ر تۆره که و ده نیشته وه، ئه و جا ئه و په ته ی سه ریتکی به تۆره که وه و سه ره که ی دیکه ی لای خۆی بوو راید ه کیشا، به و جۆره بالنده ی پیوه ده کردن و ده بگرتن و ده بهیتانه وه مالتی. ماله که ی پر بوو له بالنده ی جوان و هه مه رننگ و په نگا وره ننگ، هه میشه چاوه دیتری ئه و بالنده ی ده کردن و نان و ئاوی ده دانی و زۆر به تاسه وه ش گوتی بۆ ئاوازی خوتیندنه کانیا ن هه لده خست؛ هه ر کاتیکیش ئازوو قه و خواردنی له که می دابایه ئه وه یه کیتکی له و بالنده ده برده بازاری و ده یفرۆشت و به پاره که ی درێژه ی به ژبانی خۆی ددها.

ئه و راوچییه ی مه ژن و کوریتکی هه بوو، کوره که ی ناوی برابم بوو. برابم هیتشتا مندال بوو که بابی نه خۆش کهوت و مرد.

دوای ماوه یه کی که م برابم و دایکه بیوه ژنه که ی به ته وای ده ستکورت بوون و بچ پاره و پوول که و تنه گۆرئ. هیتنه ده ستکورت بوون ته نانهته نانیکیا ن پین نه ده کرا. هه ر چه نده برابم زۆریش مندال بوو به للام خۆراگر و مل که چ و گۆی له مشتت و برده بار بوو. هه ر چه نده ژبانی ئه و و دایکه بیوه ژنه که شی زۆر سه خت و گران بوو، به للام له گه ل ئه وه شدا ئاماده نه بوو ئه و تۆر و فلوت ته ی به یادگاری له بابیه وه بۆی به جی ما بوو بیانفرۆشی.

مانگ و سال تیه پهرین، برابم گه وره بوو. هه موو که سیک به برایه تیبوان ناو ده برد. برابم له مالتی یارمه تی دایکی ددها و رۆژانه ش که میتکی ده چوه نیتو دارستانی و راست ده چوه ئه و جیهی جار ان بابی راوی بالندانی لئ ده کرد.

که برابم بووه یازده سالانه به دایکی گوت:

«دایه ئیدی من مندال نیم، دوای مردنی بابم ناچار بووی چاوه دیتیم بکهیت و ئاگات لیبم. به للام ئیستا نۆره ی منه که چاوم له تۆ بیت و ئاگام لیبی. فلوت و تۆره که ی بابم بدهیه تا له سه به نیتوه بچمه راوی نیتو دارستانی.»

دایکی برابم ده یزانی که کوره که ی زۆر پیاوه و ده شیزانی که ته وای نیتو دارستانی بست به بست شاره یزه. هیتانی تۆر و فلوت ته که ی به یه کجاری دانه برابم بۆ خۆی.

رۆژی دوای برابم زوو له خه وئ را بوو و ملی له دارستانی نا، برابم ته وای دره خت و هه موو گژ و گیا و گۆل و گه لای وانی ده ناسی، هه ر بۆیه ش ترسی ونسو نیتی نه بوو، چوه نیتو قه دی دارستانی، تۆری هاویشته و دهستی کرد به فلوت لیدانی، ته وای ئه و رۆژه ی ته نانهته بالنده یه کیشی لئ نزیک نه بۆوه. که خۆرا و ابو و تاریکی بالی به سه ر هه موو جیهی کدا کیشا، برابم ماندوو و مردوو، به دهستی به تال هاته وه مالتی.

ئه وه ئه و شته بوو که دایکه که پیش وه خت ده یزانی، چونکه راوی بالندان کاریک نیسه یه ک رۆژه ی دوو رۆژه بیزانی. ئه و ده یزانی که برابم سه ر و سه و دایه کی زۆری ماوه و له گه ل دارستانی و ریه کی دوور و درێژی له به ره. ئه وه زۆری ده وئ تا بتوانی فلوتی و لیبیدا که بالندان پاکیشی. له و بیسر و لیکدانه وانه دا بوو که له دووره وه برابم دیت به ره و مال ده بۆوه، به پیره وه چوو، نان و ئاوی بۆ دانا و گوتی:

«رۆله، بابت هه روا به رۆژیتکی نه بووه راوچی. که دهستی به راوی کرد مانگیتکی ته وای ده دارستانی دا هه ر ون بوو. ته نانهته نهیتوانی په پوله یه ک بگرئ نه ک بالنده یه ک، به للام که پتی راوتی دینه وه، رۆژی وای بوو سی چوار بالنده ی ده گرتن و ده بهیتانه وه مالتی.

قسه کانی دایکه که برابم ئومیده وار و دلگه رم کرد و هانی دا، بیبری کرده وه که چاکترین شت ئه وه یه که به وره و خۆراگر بیت و کۆل نه دات و بۆگه یشتنه ئامانجیشی به رده وام بیت.

رۆژ و هه فته تیه پهرین و ورده ورده برابم راهات و فیری چند ئاوازی تکان بوو به فلوت ته که ی لیتی بدا. چۆن تۆره که ی باوی و چۆنا و چۆن خۆی له په نا دره ختان سه شار دات و خۆی وه شارئ. رۆژیتکی بالنده یه کی زۆر ده گمه ن ده تۆرئ برابم کهوت. بابیشی جاریتکی بالنده یه کی ئاوا به رنگی په لکه زتپینه ی ده وای خستبوو. برابم زۆر دلخۆش و شاد و شه نگۆل بوو، بالنده ی هیتنا یه وه مالتی و ده قه فه زیتکی کرد. به یانی که له خه وئ هه ستا دیتی بالنده که هیتله که یه کی ره نگا و ره نگی کرده وه، برابم هیتله که که ی هه لگرت و برده ی شاری.



دهو سهر و وهخته‌یدا بازگانیکى دههژ و فیتلباز و دنیا دیده دهو شاره‌یدا هه‌بوو، هه‌موو کار و کرده‌ویه‌کى ئەو بازگانەى کلاو له‌سەر نانى خه‌لکى هه‌ژار و فیتل و ته‌له‌که بازى بوو. توخمى يه‌ک رۆبلى به‌پینج رۆبیل ددها و توخمى پینج رۆبلیشى به‌یه‌ک رۆبیل ده‌کړی.

بازرگان هه‌ر که هیلکه‌کەى به‌دهست برابیه‌وه دیت خیرا بانگی کرد:

«هۆ برابمه‌تیو! ئەگەر ئەو هیلکه‌ى ده‌فرۆشى من ده‌یکړم.»

برایم ده‌یزانى که ئەو پیاویکی چاوچنۆک و فیتلبازه. بۆیه‌ نرخیکى يه‌کجار زۆرى داوا کرد. بازگان بێ ئەوه‌ى چنه‌ى لیکدا پاره‌کەى بژارد، برایم سه‌رى سووما. دواى کرینى هیندی شت گه‌رايه‌وه مالتی. شه‌و و رۆژتیک رابرد، بۆ به‌يانى رۆژى دوايى ديتى ئەوه‌ بالنده‌کەى هیلکه‌یه‌کى دیکه‌ى وه‌ک هیلکه‌ى يه‌که‌مجارى کرده‌وته‌وه. برایم ئەو هیلکه‌شى هه‌ر به‌و بازگانە چاوچنۆک و رژد و قریژکه‌ فرۆشت.

ئیدی هه‌موو رۆژى بالنده‌که هیلکه‌یه‌کى ده‌کرد و برابیش ده‌بیرد به‌و قرچۆکه‌ى ده‌فرۆشت، تا وای لى هات بازار و بازگانیان بۆ هه‌میشه له‌ نیتواندا په‌یدا بوو. برایم وای لیکدايه‌وه که ده‌بێ شتیک هه‌بێ، ئەو کارابیه ئەو هه‌موو پاره‌ى ددها به‌و هیلکه‌ رهنگاو‌ره‌نگانه. بێ گومان سوودپیکى يه‌کجار زۆرى لى ده‌کردن. رۆژتیکى برایم برپارى دا به‌دزیه‌وه خۆى له‌ بازگان بگرێ، له‌وانه‌يه باوه‌ر نه‌که‌ن که چى دیت! ناشکرا بوو که بازگانى فیتل و ته‌له‌که‌باز هه‌موو رۆژى ده‌چیتته لای پاشا و ئەو هیلکه‌نه‌ى به‌چهند به‌راه‌رى نرخى خۆى ده‌فرۆشیتته‌وه پاشاى. برایم بیری کرده‌وه «بۆ من بۆ خۆم ئەو هیلکه‌نه به‌پاشاى نه‌فرۆشم؟» و هه‌ر واشى کرد. بازگان که ئەو هه‌موو سوود و قازانجەى له‌ کيس چوو برپارى دا که تۆله له‌ برابى بکاته‌وه. چوه‌ لای پاشا و گوتى:

«شای گه‌وره‌ پاه‌دار بێ، ئیبه‌ بۆ هه‌موو رۆژى ئەو پاره‌ زیادەى به‌و هیلکه‌نه‌ى برابمه‌تیوى دده‌ن؟ که ده‌توانن ئەو هیلکه‌نه‌تان به‌خۆرايى و به‌بێ پاره‌ و پوول ده‌ست که‌وێ.»

هه‌لوێسته‌یه‌کى کرد و ده‌ستى بێ کرده‌وه:

«برایم بالنده‌یه‌کى زۆر ده‌گه‌مه‌نى له‌ مالتی هه‌یه و ئەو بالنده‌یه‌یه هیلکه‌نه‌ى بۆ ده‌کا. بالنده‌کە‌ى له‌ ده‌ستى ده‌ربینن. هه‌م ده‌بنه‌ خاوه‌نى بالنده‌که و هه‌م هیلکه‌کانیشی.»

پاشا بیریکی کرده‌وه و له‌ دلای خۆیدا گوتى:

«بازرگان راست ده‌کات.» کاتى بېر ده‌که‌یه‌وه ده‌بینى من پاشام و برابیش راوچیه‌کى هه‌ژار: بۆ ده‌بێ له‌و جیبه‌ى منى لیم ئەو خاوه‌نى ئەو بالنده‌ ئەفسوونیه‌ بێت.»

پاشا داواى برابى کرد و فه‌رمانى دا:

«پرۆ ئەو بالنده‌ى له‌ مالتیته‌ بۆم بێته‌ ئیبه‌.»

برایم هه‌ر زوو تیه‌گه‌بى که ئەوه‌ شوپنى بازگانى فیتلباز و رژد و دل‌ره‌شه. پاشا هینده‌ گیل بوو هه‌رگیز ئەوه‌ى به‌بیردا نه‌ده‌هات، لیکداته‌وه‌ه برایم ئەو هیلکه‌ رهنگاو‌ره‌نگانه‌ى چۆن ده‌ست ده‌که‌ون. ده‌توانى چ بکات؟ ئەگه‌ر سه‌ره‌پێچى له‌ فه‌رمانى شا بکات ئەوا ژبانى خۆى و دایکى ده‌که‌ویتته‌ مه‌ترسیه‌وه. له‌وه‌ زیاتر که بالنده‌که بۆ شای به‌رى چاره‌یه‌کى تری نه‌ما. به‌لام ناومید نه‌بوو سه‌رله‌نوێ تۆر و فلووته‌کە‌ى تاودایه و پرووى له‌ دارستانى کرده‌وه. ئیستا ئیدی فلوویتیکی لنده‌دا هه‌ر مه‌پرسه، بالنده له‌ هه‌موو لایه‌کیرا له‌ شه‌ققه‌ى بالیان ددها و به‌ره‌و لای وى ده‌فرین. هه‌ر رۆژه‌ى جوړه‌ بالنده‌یه‌کى راو ده‌کرد؛

رۆژتیک که‌و و رۆژتیک بلبل و يه‌کى دیکه‌ کلاو‌کوړه‌یه‌ک. ئەو بالنده‌ى ده‌شیگرتن له‌ بازارى ده‌یفرۆشتن و زۆر به‌ئاسووده‌بیه‌یه‌وه دایکه‌کە‌ى ده‌ژياند. برایم به‌راوچیه‌کى زۆر شاره‌زا له‌ راوێ ناو و ناوبانگی ده‌رکرد. هه‌ر که‌سینکى چ بالنده‌یه‌کى ويستا ئەوه‌ه برایم بۆی ده‌گرت و بۆى دینا. بازگان هه‌ولێ دا برابى چه‌شه‌کات و ته‌ماحى وه‌به‌رنى و بالنده‌کانى به‌خړى لى بکړى و به‌گرانى به‌خه‌لکیان به‌فرۆشیتته‌وه، به‌لام بۆى نه‌چوه‌وه سه‌ر و نه‌یتوانى جارێکى دیکه‌ى هه‌له‌خه‌له‌تیتیتته‌وه، چونکه‌ برایم هینده‌ى نه‌فهرت و بێز لى ده‌کرده‌وه ته‌نانه‌ت ئاماده‌ نه‌بوو يه‌ک بالنده‌شى بێ به‌فرۆشى.

بازرگان له‌و جوړه‌ که‌سانه‌ بوو که له‌ پیناوى پاره‌دا ده‌ستى بۆ هه‌ر جوړه‌ کارێکى ناشایسته‌ش درێژکا. ده‌یتوانى خه‌لکى به‌دناو و سووک و چرووک کا، له‌ ژيان بیه‌ش کا، خانوو له‌ خاوه‌نى بکړى و هه‌ر بۆ ئەوه‌ى ده‌ریکات و بې سه‌ره‌په‌نا ده‌ریکاته‌ گۆرێ.

رۆژتیکى دى سه‌رله‌نوێ بازگان چوه‌ کن شای و گوتى:

«پاشام هه‌ر له‌ خویشیدا بێت! بالنده‌کانت دلته‌نگى ته‌نیا بێن. وا بکه‌ن برابى بانگ که‌ن و فه‌رمانى بې بکه‌ن بچى جووتیکى وه‌ک خۆيانیان بۆ په‌یدا کا.»

فه‌رمان‌ره‌واى ئەلکه‌ و بې میشک، تۆژیک راما و له‌ دلای خۆیدا گوتى:

«بازرگان هه‌قیه‌تى، راست ده‌کا.»

برابى بانگ کرد و فه‌رمانى دایه‌ بالنده‌یه‌کى دیکه‌ى وه‌ک ئەویدی په‌یدا کا و بیه‌یتیتته‌ کۆشکى.

برایم ده‌مى هه‌لینايه‌وه قسه‌بیکى بکا، به‌لام پاشا پرووى خۆى لى وه‌رگیترا و گوتى نه‌دایه. ئەو گوتى: «ئاماده‌ نیم ته‌نانه‌ت يه‌ک وشه‌ش بېسىم. چل رۆژت مؤلته‌ ده‌ده‌مى. له‌و چل رۆژه‌یدا جووتیکى بۆ بالنده‌که‌م په‌یدا نه‌کە‌ى فه‌رمان ده‌ده‌م له‌ سه‌رت دهن.»

برایم به‌دلای پرغه‌م و کوله‌وه‌هاته‌وه مالتی، بۆ ئەوه‌ى دایکیشى نا‌رحه‌ت نه‌بێ هېچ شتیکیشى ده‌رباره‌ى فه‌رمانى شای بې نه‌گوت. تۆر و فلووته‌کە‌ى تاو دایه‌ و پرووى له‌ دارستانى کرد.

رۆژ و هه‌فته‌کان رابردن، برایم خورد و خه‌وى له‌ خۆى حه‌رام کرد و شه‌و و رۆژ هه‌ر به‌داوى بالنده‌که‌دا ویتل بوو. هه‌ول و ته‌قه‌للا و ماندوو بوونه‌کە‌ى به‌فیرۆ نه‌چوو، سه‌ره‌نجام توانى ئەو بالنده‌یه‌ى که پاشا به‌قسه‌ى بازگانى رابرسپاردبوو، وه‌گیر بێنێ. بالنده‌ى بۆ پاشا هینايه‌ کۆشکى. بې گومان لى وه‌رگرت و به‌ده‌ستى به‌تال به‌رتى کرده‌وه و ته‌نانه‌ت پوولتیک چیه‌ نه‌یدايه.

برایم تیه‌گه‌بى که پاشا بايى سه‌ره‌ ده‌رزیه‌کى له‌ بازگانى قرچۆک هه‌لته‌هواردوه، ته‌نیا جیاوازی نیتوانیان هه‌ر ئەوه‌نده‌یه‌ که بازگان پیاویکی فیتل و ته‌له‌که‌باز و چاوچنۆک و قرچۆکه، به‌لام پاشا پیاویکی گێژ و وێژ و گه‌له‌ویه و هېچى دى.

پاشا به‌جووتى ئەو بالنده‌یه‌ى برایم بۆى هینابوو زۆر خو‌ش‌حال بوو. به‌لام بازگان له‌و سه‌رکه‌وته‌نه‌ى برابى زۆر تووره‌ و تۆسن و ناومید و دلگران بوو. بازگان ده‌یزانى برابى لاو به‌هۆش و گۆش و نازا و نه‌به‌ز له‌ هه‌لیکی ده‌گه‌رێ باجى ئەو هه‌موو فیتل و ته‌له‌که‌نه‌ى بې بداته‌وه. بازگان له‌وه‌ى له‌ برابى ده‌ترسا که به‌ده‌ستى پاشاى گیل و ویتل تۆله‌ى لى بکاته‌وه. بازگان پینى وانه‌بوو که برایم ده‌توانى به‌چل رۆژان جووتى بالنده‌ى پاشاى په‌یدا کات و فه‌رمانه‌کە‌ى به‌جى بېنێ و پاشاش له‌تۆله‌ى ئەوه‌دا له‌ سه‌رى ددها و ده‌یکوژێ. به‌لام ئیستا که برایم ئەو بالنده‌یه‌ى بۆ پاشا هیناوه‌ ئەوى زۆر نیه‌گه‌ران و ناومید

کردووه، بۆیه ههمیشه له دلی خویدا خه‌ریکی داڤشتن و تانوپۆی پیلانیکی نویتەر بوو. ههر بۆیه‌ش هاته‌وه لای پاشا و گوتی:

«پاشامان به‌رده‌وام بیت! له هه‌ندێ له پیاوانی ریش چه‌رمگم بیستگه‌یه ژن بۆ مانی ئەو بالنده‌انی ئێوه، پیتوستیان به‌شتیکی زۆر سه‌یره دهن ده‌مرن.»

پاشا پرسى:

«بلى بزائم! ئەو شته سه‌یره چیه؟»

«سه‌رى پاشای سه‌لامه‌ت! له باغی دێوی سپیدا گولێك ده‌روێ پیتی ده‌لێن سه‌مه‌ن گول. كه ئەو بالنده‌ ده‌بێ سالتى جارتك ئەو گولانه بۆن كه‌ن، خو ئەگه‌ر بیت و بۆن و به‌رامه‌ی ئەو گولانه‌یان نه‌گاتى ئەوه هه‌موو ده‌مرن.»

شا پرسى:

«به‌لام چۆنا و چۆن ده‌توانین ناوا گولێك و ده‌سه‌ت بێنین؟ تو بۆ خو‌ت ده‌لێی ئەو گولانه له باغی دێویدا ده‌رویتن و ئیمه‌ش ئەو شته باش ده‌زانین كه هه‌یج كه‌سێك ناتوانێ بچیته‌ نێو ئەو باغه‌ی. خو ئەگه‌ر به‌كێكیش پیتی نایه‌ نێو باغی، دێوه نایه‌لێ به‌زیندووبی بیته‌ ده‌رێ و بۆ خو‌ی ده‌با.»

بازرگان گوتی:

«پاشامان هه‌ر شاد و كامه‌وا بێ! ته‌نیا پیاویك هه‌یه كه به‌دلنیا بیهه‌وه ده‌توانێ رێبه‌كی بۆ چوونه‌ ناو باغی دێوی وه‌بێنێ و ئەو پیاوه‌ش برامی راوچیه‌ه. ده‌ستوور به‌رموون بیهیتن و فه‌رمانى پێ بدهن كه سه‌مه‌ن گولێ په‌یدا كا.»

ئهم جاره‌ش هه‌ر وه‌ك چۆن بازرگانى ته‌له‌كه‌باز نه‌خشه‌ی كێشابوو پاشا به‌گوتی كرد و ناردی برامیان هیتنا و گوتی:

«تۆ ده‌بێ سه‌مه‌ن گولم له باغی دێوپرا هه‌ر بۆ بێنی، چونكه ئەگه‌ر بالنده‌كانم ئەو گولەى بۆن نه‌كه‌ن هه‌موو ده‌مرن.»

برایم گوتی:

«خۆشگوزه‌رانى شامان هه‌ر به‌رده‌وام بێ! داواى بالنده‌كه‌متان كرد هینامه‌ خزمه‌تتان، دواى فه‌رماتنان دا جووتیك بۆ بالنده‌كه‌تان په‌یدا كه‌م، خسته‌ سه‌ر چاوم و په‌یدام كرد، به‌لام ده‌رباره‌ی باغی دێو من ته‌نانه‌ت نازانم له كو‌تسه‌ه.»

پاشا گوتی:

«تا لێی نه‌گه‌ر پیتی نایدۆزیه‌وه، ئەگه‌ر نه‌شتمدۆزیه‌وه ئەوه له بازرگانى بېرسه، ئەو هه‌موو شتیکی ده‌رباره‌ی ئەو باغه‌ ده‌زانێ.»

برایم بیری کردووه:

«هه‌ر له سه‌ره‌تاوه چاكی بۆ چووم، كه ئەوه كارى بازرگانى فیتبازه و به‌قسه‌كه‌ی پاشاشرا دياره.»

برایم گوتی:

«پاشامان به‌رقه‌رار بیت! ئەگه‌ر بازرگان هینده‌ زه‌ره‌ك و زانا و دانایه و هه‌موو شتیکی ده‌زانێ ده

بانگی كه‌ن و فه‌رمانى پێ بکه‌ن با ئەو بۆ خو‌ی وه‌دواى ئەو كارەى كه‌وێ و ئەنجامی دات.»

پاشا وه‌لامى دايه‌وه:

«نه‌خه‌ر... بازرگان به‌منى گوت كه ئەوه هه‌ر تۆی بتوانی بچیه‌ نێو باغی دێوی سپی.»

برایم گوتی:

«پاشامان ته‌مه‌ن درێژ بێ! من تازه ده‌گه‌مێ و توانای ئەوهم نیه‌یه ده‌ گژ دێوی راچم و پێی بوێرم، من ته‌نیا راوچیه‌كی رووته‌لم، دێو هه‌ر بمبێنی له‌به‌ر به‌كم ده‌با.»

پاشا به‌سه‌رى لووتی وه‌لامى دايه‌وه:

«باشه، جا با بتكو‌ژێ، قه‌یدی چیه‌ه. دلنبا‌ه ناتوانی پاشگه‌زم كه‌يه‌وه، من ناتوانم مه‌رگی بالنده‌كانم به‌مانی تۆ بده‌م.»

برایم زاری هه‌لێنا به‌نیازی ئەوه‌ی ئەو پاشا گیله‌ كه‌وده‌نه له راستیه‌كان بگه‌یه‌نێ، به‌لام پاشا ناوری گرت و به‌تووره‌یه‌یه‌وه شیراندی:

«گو‌ی بگه‌ر برامه‌تیا! ته‌نانه‌ت نامه‌وێ یه‌ك وشه‌ی دیم گو‌ی لێ بێ. چل رۆژت مۆله‌ت ده‌ده‌مێ، ئەگه‌ر تا خو‌راواى چله‌مێن رۆژ سه‌مه‌ن گولم بۆ نه‌هتیه‌ ئی‌ره فه‌رمان ده‌ده‌م له سه‌رت ده‌ن.»

برایم پرسى:

«ئەدى ئەگه‌ر دێوه كو‌شمى چى؟»

پاشا زۆر به‌ئه‌سپا بیهه‌وه وه‌لامى دايه‌وه:

«شتیك نیه‌یه ئەگه‌ر هه‌ر نه‌توانی ئەو گولە بێنی و دێویش بتكو‌ژێ له هه‌ر شو‌نێك بێ واده‌كه‌م لاشه‌كه‌ت بێنه‌وه و به‌م‌ردووبی له سه‌رت ده‌ن. گو‌ی گه‌! ئەگه‌ر یه‌كجاری دى زار هه‌لێنیه‌وه فه‌رمان به‌جهلادى ده‌ده‌م هه‌ر ئیستا له سه‌رت دا.»

برایم تینگه‌یی كه‌ ئەو پاشا گیل و كه‌وده‌ن و زۆرداره هه‌یجی ده‌گه‌ل ناكه‌رێ. بگه‌ر و به‌رده و بینه و به‌ره له ده‌رده‌سه‌رى به‌ولاوه ئەنجامیكى نیه‌ه، له‌به‌ر ئەوه بێ ئەوه‌ی ورته‌ی له زاری بیته‌ ده‌رێ، گه‌رايه‌وه مالى.

ماوه‌یه‌كی زۆر ده‌بیر و خه‌یالان راچوو، چ بكا و چ نه‌كا، تا سه‌ره‌نجام بریاری دا پرس و رای خو‌ی به‌پیری دانا بكا. له شاریدا پیره‌مێردیكى كۆنه‌سالى ریش چه‌رمگی دنیا دیده و سه‌فه‌ر كرده‌ی به‌هه‌موو كیشه‌رانداهه‌بوو، خه‌لكیكى زۆری دیبون، بنیاده‌می جۆراوجۆری زۆر ده‌ناسین و هه‌لسوكه‌وت و خو‌ی زۆرانی دیبون و ئەزمونتیكى یه‌كجار زۆری وه‌سه‌ریه‌ك نابوو. ئەو پیره‌مێرده‌ به‌دانایی و دل‌قوانی به‌ناویانگ بوو. برایم به‌پرسیاران پیره‌مێردی جیه‌اندیده‌ی دیته‌وه و هه‌موو ئەو به‌سه‌ره‌تانه‌ی بۆ گێرايه‌وه كه به‌سه‌رى هاتبوون. پیره‌مێردی دانا دواى قسه‌كانی برامی گوتی:

«رۆله! دياره ته‌واوی ئەو به‌دیه‌ختی و نار‌ه‌حه‌تیا نه‌ت هه‌موو له بن سه‌رى بازرگانین. هه‌ر له‌و رۆژه‌وه كه هیتلکه‌كانت پێ نه‌فرۆشت و له پاره و پوول و قازانجیكى كه‌لانت كرد، ئەویش رقی لێ هه‌لگرتی و بریاری دا تۆله‌ت لێ بکاته‌وه. ئەو بازرگانه هینده‌ چاوچنو‌ك و قرچو‌ك و رۆژد و چاوبرسییه، ئاماده‌یه سه‌د كه‌س بۆ قرو‌شێك به‌كو‌شتدا.»

برایم گوتی:

«ئەوێ دەزانم. بەلام تۆ بفرمۆو داخوا گۆلتیک بەناوی سەمەن گۆلەو هەبە و ئایا ئەوەش راستە کە دەلێن ئەو بەلاندانە ی پاشا لە منی ستاندوون ئەگەر سالتی جارتیکی بۆنی ئەو گۆلە ی نەکەن دەمرن؟»

«پۆلە من بیستووومە کە ئەو جۆرە گۆلە هەبە و جۆرە بەلاندە یەکی لەو بەلاندانە ی تۆش گرتوتن تەنیا لەو حجی بە ی دەژین کە ئەو گۆلانی لێ دەرویتن، تەنانەت ئەگەر ئەو بەلاندانە سالانە بۆ لایەکی دیش کۆچ بکەن لەبەر ئەو گۆلانی وەرزی بەهارێ دینەو. من بیستووومە کە دێو ئەو گۆلانی دەچینی تا بەلاندەکانی باغەکە ی بژین و نەمرن.» برایم پرسی:

«باشە ئەگەر من بتوانم ئەو گۆلانی بچنم بەلاندەکان و دەوام دەکەون؟»

پیرەمێرد وەلامی دا یەو:

«بەلێ، بەلێ، بەلام دەبێ ئەوێ بزانی کە وەدەست هینانی سەمەن گۆل لە باغی دێوی سپی یە کجار کارتیکی سەخت و دژوارە، ئەو باغە تەنیا یە کەرگای هەبە و ئەویش دێو نەبێ کەس ناتوانی بیکاتەو.»

«من دەیکەمەو، تەنیا ئەو دەندەم پێ بلتی باغی ئەو دێوی لە کوێ یە؟»

پیرەمێرد ناو نیشانی باغی دێوی بە برایم گوت و رینماییشی کرد چۆنی دەگاتی و هەر بە دەم قسەکانیشەو گوتی:

«کۆرەکەم! بیستووومە زۆر پالەوانی ئازا و نەترس و بێ باک خۆیان لە قەرە ی ئەو باغە داو و کە چوونە تە نێوی بەزیندوویی نەهاتوونەو. دێو زۆر بەهێز و ئازا و جەربەزە یە و تۆ دەروەستی نایە ی. بۆ یە دەبێ رێ یەکی وا ببینیووە کە دێو نەتبینی، دنا هەلا هەلات دەکا.»

برایم هەموو ئەو شتانی پیرەمێردی وەک ئەلقە لە گوێ کردن و هاتەو مالتی. بە یانی پۆژی دوایی کە لوپەلی پیتوستی هەموو نامادە کردن و هە ی لە لاقی کرد و پتی دا یە بەرێ.

برایم هەر پۆ یی پۆ یی، شەو و پۆژی دانە دەم یە ک هەر پۆ یی تا سەرەنجام گە یییە باغی دێوی. باغ دیواری بەرز و بلندی لە دەوری بوو، بە دوای دەرکێدا بە چوار دەوری باغیدا کەوتە گە پانی. حەوت پۆژی تەواو تەنانەت بێ ئەوێ بیەلێ چلە گیایە ک بەرێ بە دەوری باغیدا گەرا و سوورپا تا سەرەنجام گە یییە دەروازی باغی. ئەو دەرکەش لە تاشە بەردی یە کجار گەورە و گران دروست کرابوو. بەهێزترین پالەوانی دۆنیایە نەیدەتوانی لە جیتی خۆ ی بچوولێتی. جا چ جای برایم.

برایم لە نزیک دەرکێ دانیشت، هیندە ماندوو بوو هەر دانیشت و خەوی لێ کەوت، دوایی لە گرمە گرم و هارە هاری برووسک ئاسا لە خەوی پاپەری. گرمە گرمە کە لە دوورەوێرا دەهات، بەلام تا دەهات لێی نزیک دەبوو، برایم هەر زوو قسەکانی پیرەمێردی وەبیر هاتەووە کە دێو جار جارە دەچیتە راو و شکاری و باغی بە حجی دێلێ.

دوایی لە نێو ئەو گرمە گرم و هارە هارە برووسکاسایە ی کە گوێی کەر دەکردن، برایم بەبیریدا هات کە: «دەبێ ئەو دێو بێ لە راو و شکاری دێتەو.»

برایم کاتی ئەو نەندە نەبوو، هەر ئەو نەندی پێ کرا پێش ئەوێ دێو دەرکەوێ ئەو خۆ ی لە بن پووش و پەلاشاندا شار دەو. برایم پیتی وا بوو ئەو کیتۆیکە دیت و دەچی و دەجوولێ و خەریکە لێی نیزی ک

دەبیتەو. بنیادەم گورزیکێ ئەو دێو زەبەلاحە ی بەس بوو پیتی کەوێ و ببیتە تۆز.

هەر چۆنیک بوو برایم خۆ ی راگرت و نەترسا. ئەو راوچیبەکی شارەزا بوو دەیزانی مرۆف بەخۆراگری و ئارام و بەنازایی و لە سەر خۆ یی دەتوانی بەسەر بەهێزترین دۆزمنی خۆیدا زال بیت. برایم دووبارە قسەکانی پیرەمێردی وەبیر هاتەووە:

«ئەگەر بتوانی دێو نەتبینی، ئەو سەرکەوتن ئی تۆ یە.»

برایم راوچی، لە خۆشاردنەوێ هاوتای نەبوو، دیارە ئەو کە لە دارستانیدا خۆ ی دەشاردەو بەلاندە نەبان دەدیت ئیدی لێرە دێو چۆن دەتوانی ببینی. هیند چاپووکانە ی خۆ مات کرد دێو نەیدیت. دێو لەو پووش و پەلاشە ی برایم لە بن بوو تیتسەری و لەسەر خۆ بەرەو دەروازی باغی چوو.

برایم هەناسە ی لە خۆ پری و بە دوای ویدا خزی. دێو دەرکێ باغی کردەو و چوو تێ، برایم دەستوێرد بە دوای ویدا خۆ ی دە باغی کرد و لە پشت دارتکی ئەستور خۆ ی مات کرد. لە خششە ی چلە گیایەکی دادەچلەکی. تەنیا ئەو کاتە ی دێو چۆو مالتی برایم سەرتیکی بلند کرد.

هەناسە یەکی ئاسوودە یی هەلکیشا و چاوی لە دێوی وەر نەگێتیا. چ دیمە نێکی سەر سوور هینتی هاتە بەرچاوان. ئەو باغ نەبوو، راست پارچە یەکی بەهەشت بوو. ئەو گۆلە جوانانە! بولبول و بەلاندەکان چ ساز و ئاواز و جریو و جوو کە یەکیان بەرپا کردبوو. بە راستی ئەو باغە بەهیچ باغیکێ دیکە نە دەچوو.

برایم شەوی دەباغیدا پۆژ کردەو و بە یانی کە دێو بۆ راو و شکاری چوو دەری برایم دەستی کرد بە گە رانی بەنیو باغیدا. لە نێوان هەموو ئەو بەلاندانە دا هیندیکێ دیکە ی دیتن کە رێک وەک ئەوانە ی بەناچار بۆ شای بردبوون، دە باغیدا دەگەرا و بۆنی گۆلانی دەکردن بەلام نەیدەزانی کامە یان لەوانە سەمەن گۆلە. هەر وا بە دەم بۆن کردن و پشکینی یە کە یە کە ی گۆلەکان گە یییە مالتی دێوی.

ئەو خانووە گەورە یە چل ژووری هەبوو کە هەر یە کە یان لەو بتر خۆشتر و جوان و رازاو تر بوو و کە سیشیان تیدا نەبوو و چۆل و هۆل بوون. کاتی برایم پێ ی نایە چلەمین ژووری ئەو خانووە گەورە یە نالە یەکی زۆر لاوازی هاتە بەر گوێ. برایم زیاتری گوێ راداشت. وا دەهاتە بەرچا و ئەو نالە یە لە ژێر ئەو مافوورە ی لە ژوورە کە دا راخرا بوو بیت. مافوورە ی هەلدا یەو، دەرگایەکی چکۆلە ی دیت. دەرکۆکەکی کردەو. پلێکان بوون. بە پلێکاناندا چوو خوار و خۆ ی لە ناو خەندەکیکی باریکە لە ی نیو روونا کدا دیتەو. نالە یەکی دلتە زینی هاتەو بەر گوێ، بە دەورو بەری خۆیدا روانی، دیتی وا کێژۆلە یە ک بەرچەکانی خۆ ی بەن میچییەو هەلواسراو.

کێژۆلە پرسی:



«ئەى لاو! تۆكىيى و چۆنت توانىيوه بىئىه ئىره؟ زوو هەلى، هەر بىنه دىوه هاتهوه و پارچه پارچهى كردى.»

برايم وهلامى دايهوه: «مهترسه، دىوه چۆته راوى، ئەدى پىم بللى ئەتۆ كىتى؟»

«من ناوم خورشىده، چەند سالىكە ئەو دىوه منى بەند كردووه و لەو سىياچالە شىدار و تارىكەيدا هېشتوو ميهوه.»

برايم پرچى كىيژۆله كەى لە بن مېچى كردهوه و بەسپايى لە ناوهراستى ژوورتي دانا. كە خورشىد هاتهوه سەرخۆ سەرله نوێ پرسىياره كەى دووباره كردهوه:

«پىم بللى، كىي و چۆن هاتوويه ئيره و دەتووى چ بكهى؟»

برايم تهواوى سەرگوزەشتەى خۆى بۆ كچه گىپايهوه.

خورشید بەزەرده خەنەوه پرسى:

«ئەو گۆلهى بەدوايدا وىلى، دىتتهوه؟»

برايم وهلامى دايهوه:

«ئەو شتەى من دەمەوى بىرى لى بكه مەوه گۆل نىيه، بەلكە رزگار كردنى تۆيه لە دەست ئەو دىوه زۆرداره.»

كچه گوتى:

«برايم! تۆ لاوئىكى دلۆقانى، بەلام گوى بگره، ئەوه من بووم كە بۆ يەكەم جار سەمەن گۆلم چاندووه و بۆيه ئەگەر تۆ بتوانى من لىره رزگار كەى ئەو گۆلانه دەبنە ئى تۆ و بالندهكانىش هەموو لە شەققەى بالان دەدەن و دىن بەرهو لای تۆ.»

«بەلام نازانم چۆنت لىره بەرمە دەرى؟»

خورشید دواى كەمىك بىر كردنەوه گوتى:

«لە تهويلەى دىوهيدا ئەسپى بالدار هەن. ئىمه دەبى دوو ئەسپان لەوانه بىنن و پىش ئەوهى دىو لە راوى بىتتهوه ئىمه بفرىن.»

برايم گوتى:

«بىرىكى چاكە، بەلام چۆن دەروازەى باغى بكه ينهوه؟»

كچه وهلامى دايهوه:

«ئەوهى بۆ من لىگه پى، من دەزانم چۆنى بكه مەوه. هەر بۆيه شه دىوه منى لەو سىياچالە تارىكەى بەستۆتهوه. دەترسى هەلېم.»

برايم گوتى:

«با چىدى رانهوستىن.»

هەردوووكيان چوونه تهويلەى و دوو ئەسپان زىن كردن. خورشید دەرکەى كردهوه و چوار نالەكى وەدوور كەوتن.

ئىستا كە ئەوان خەرىكن بەچوار نالە لەوى دوور دەكەونهوه، ئەوان بەجى دىلن و دەچينهوه سەر و سۆراغى دىوهى.

دواى نىوه رۆى ئەو رۆژه كە دىوه لە راو شكارى هاتهوه دىتى دەرکى باغى لەسەر پشته. دەستوورد چووه سەر سىياچالى. كە كچه كەى لەوى نەدیت راى كرده تهويلەى ئەسپان و دىتى دوو ئەسپى لە هەرە ئەسپه چاك و رەسەنەكان نەماون.

دىوه تىگه بى كە بىگانه يەك هاتۆته نىو باغى و كچهى لەو سىياچالەى رزگار كردووه و لەگەل خۆى بردووه. دىوه، سەراسىمه و توورە و تۆسن، خۆى هاويشته سەر پشته يەك لە ئەسپه خۆشەرە و روهانه كانى و بههيوای گرتىيان سەرى لە دووان. برايم و خورشید زۆر خىريان داژوا. دواى ماوه يەك رۆيشتن - كە نازانم چەند بوو - خورشید بەبرايمى گوت:

«ئاور دوه بزانه كەسمان لە دوو نىيه؟»

برايم ناورى دايهوه و گوتى:

«كەس نىيه بەلام شتىك وەك هەورىكى رەش دياره لە دوورەدرا دىت.»

خورشید گوتى:

«ئەوه دىوه يە بەدووى مەدا دىت، ركىفى لە ئەسپه كەت دە.»

هەيان لە ئەسپان كرد و رايانپه راندن. ماوه يەك رابرد لە پشته وەدرا هەستى دەنگى سمى ئەسپىكيان كرد. برايم هەر لە سەر قەرپوزى زىنئوه ناورى دايهوه و دىتى كە هەورە رەشەكە خەرىكە بگاتە سەريان. كچه هاوارى كرد:

«دىوه خەرىكە دەمانگاتى.»

برايم لەسەر خۆ وهلامى دايهوه:

«مهترسه، ئىمه خۆشەرە ترين ئەسپان لە بندان. ئەسپى دىوهى وەك ئەسپه كانى مە نابى. دىوه كە بۆخۆشى زۆر لە ئىمه قورستە. ئەگەر ئىمه تۆزىكى دى خۆشتر لىخوڤىن، ئەسپى دىوهى هەرگىز تۆزمان ناشكىننى و نامانگاتى.»

برايم و خورشید خىراتريان ئەسپه كان تاو دەدان. دواى تۆزىك خورشید گوتى:

«برايم ناورىكى دوه بزانه چ باسه؟»

برايم ناورىكى وه دوايه دايهوه و گوتى:

«لا لغاوهى ئەسپى دىوهى كەفیان كردووه و هەناسه بركى بووه.»

خورشید گوتى:

«ئىدى ئىستا ترسمان نەماوه. دىوه هەرگىز نامانگاتى.»

خورشید هىشتا قسه كەى هەر لە زارىدا بوو كە دەنگىكى زۆر بەهتريان هاته گوى. هەردوووكيان لەسەر پشتهى زىنئو ناورىان دايهوه، دىتبان دىوه بەخۆى و ئەسپه وه ئەوه لەسەر زهوى غلۆر دەبنەوه.

خورشید گوتى:

«ئەوه لە شەرى دىوهى رزگارمان بوو، ئىدى با لىگه پىن و جلهوى ئەسپه كان شل كەبن وردە وردە و

تارام و لهسه رخۆ پرۆن.»

هەر دووکیان ماوه یه کی زۆر ئه سپیان ناژۆت و سه ره نجام گه یه نه وه مالتی برایی. داکی برایی دوا ی نه وه هموو ناخۆشیی به ی که برایی دیت، له خۆشیان له پیتستی خۆیدا جتی نه ده بووه و نه ده حه جمی، به تایبه تی که نه ک هه ره به ساغ و سلانه تی ها توته وه، کچیکی زۆر جوان و نازداریشی ده گه له خۆ هیناوه. ده وه مه یدا که چاوه کانی ماچ ده کړدن گوئی:

«رۆله گیان کاریکی یه کجار چاکت کردوه که خورشیدت له چنگ نه وه دپوه زۆردار و نگره سه ی رزگار کردوه، به لام بلتی بزانه داخوا سه مه ن گویت په یدا کردوه؟»

برایم به حه په ساوییه وه گوئی:

«خۆ که من لیتره وه ده که وتم هه یچم به تو نه گویت، نه دی چووزانی وه دووی هینانی گوئی سه مه ن گوئ که وتووم؟»

دایکه که روونی کرده وه:

«که می دوا ی رۆیشتنی تو پاشا نه وه بازرگانه ی کرده وه زیری خۆی و نه وه زه ره هه موو رۆژی خوا دایناوه ده هاته مالتی مه و له تو ی ده پرسی، تووشی هه ره که سیکیش بایه پیتی ده گویت که تو سه مه ن گویت پی په یدا نابج و پاشا له سه رت ده دا. نه وه زه ره به دغه سال و ره زا گرانه نه وه پیره مه یترده شی ده زبندانی ناوه که رتی باغی دپوه به تو پیتشاند.»

ده وه ختی قسه ی دایک و کوړاندا خزمه تکاری وه زیری تازه هات و پرسی:

«داخوا برایم ها توته وه یان نا؟»

برایم پیتش نه وه دایکی ورته ی لپوه بی وه لامی دایه وه:

«به لتی ها ته وه.»

خزمه تکار گوئی:

«نه ورۆ دوا یین رۆژی مۆله تی شایه که به تو ی داوه. باشه بلتی بزانه داخوا سه مه ن گویت هیناوه؟»

برایم که به درپۆایی ته مه نی خۆی درۆیه کی نه کردبوو، خه ریک بوو بلتی نه خیر نه مه یناوه، که خورشید ها ته نبو قسانیا نه وه و گوئی:

«به لتی هیناویه تی. هه روا چهند سه عاتیکی دی بو خۆی دیتته لای شای و گو له که ی ده داتی.»

کاتی خزمه تکاری وه زیری تازه رۆیی، برایم له خورشیدی پرسی:

«باشه چ بکه م، خۆ من چ گو لم نه هیناوه.»

خورشید زه رده یه کی ها تی و گوئی:

«با، تو هیناوته.»

به له میکی چیتستی هینا و له ده م و چاوی خۆی نزیک کرده وه و پتیکی له لووتی خۆی دا. دوو دلۆیه خۆین به ربوونه وه نبو به له مه که ی. نه وه دوو دلۆیه خۆینه تیکیا نه وه دا و که وتنه جووله و گه وره بوون تا هه ره دوو دلۆپ بوونه یه ک پارچه په له یه کی سه مه ن گوئ.

خورشید گو له کانی دانه ده ست برایی و گوئی:

«نه وه گو لانه تا ئیستا هه رگیز ده باغی دپویدا نه رواون. به لام دپوه ده یزانی من نه م گو لانه له خۆینی خۆم دروست ده که م، هه ره بۆیه ش بوو منی ده وه سیا چاله ی هاویشتبوو و ده رکه ی له سه ر گاله دا بووم. نه وه گو لانه بو شای به ره به لکه ئی نه وه خوا به وا زت لی بینتی.»

برایم گوئی:

«تا نه وه کاته ی نه وه بازرگانه سه ته مکار و نه وه پاشا گیتله هه بن، هه رگیزا و هه رگیز خیری له خۆم نابینم.»

«ده ته وی چ بکه ی؟»

برایم له جیاتی وه لامدانه وه ی پرسی:

«نه گه ر نه وه دوو چه پکه گو لانه به رم ده توانی ئیدیش دروست که ی؟»

خورشید وه لامی دایه وه:

«به لتی، من ته وای باغی پر ده که م له وه گو له و هه رچی بالنده کان هه ن له باغی دپویرا به باله فری ده گه نه ئیره تا له گه ل ئیمه دا برین.»

برایم به شادییه وه گوئی:

«زۆر چاکه، نه گه ر وا بی به یارمه تی نه وه دوو چه پکه گو لانه وه ده توانم له شه ری نه وه بازرگان و نه وه پاشایه ی رزگار بم.»

برایم چه پکه گو له کانی ده گو لدا نیکی زۆر جوان نان و به ره و مالتی پاشای چوو. راست له وه خته دا گه ییوه بالنده کان جوو که یان لی برابوون به لام هه ره که چاویان به و گو لانه که وت که برایم هینا بوونی به سپیان بوو تا سه رله نو ی بکه ونه وه چه رکه و جمو جۆل و ناوازی خۆش و به سو ز تیه له که نه وه. پاشا زۆر شاد و شه نگو ل بوو، به لام وه زیری تازه ی یانی هه مان بازرگانی به دغه سال و ره زا گران و دل کرمت، نیچه وانی تیکنان و سه رله نو ی ناگری رق و کینه ی له گیانیدا زمانه ی کیتشا، دوا ی که میک خۆی راگرت و ئارامی به خۆی دایه وه و ها ته وه سه رخۆ، زۆر چاپلووسانه ئیکلامی کیتشا و گوئی:

«شادی پاشای هه ره به رده وام بیت! ئپوه فه رمانتان به برامه تیبوی کردبوو په له گو لیکی گه وره بو پرتزتان بپیتت که چی برایم چووه چه پکیکی هیناوه. برایم ده بی هه ره له و رۆزه وه تا نه وه چه پکانه سیس نه بوون و نه ژاکاون بچیت و په له گو لیکی گه وره بینتی.»

برایم له دل ی خۆیدا گوئی:

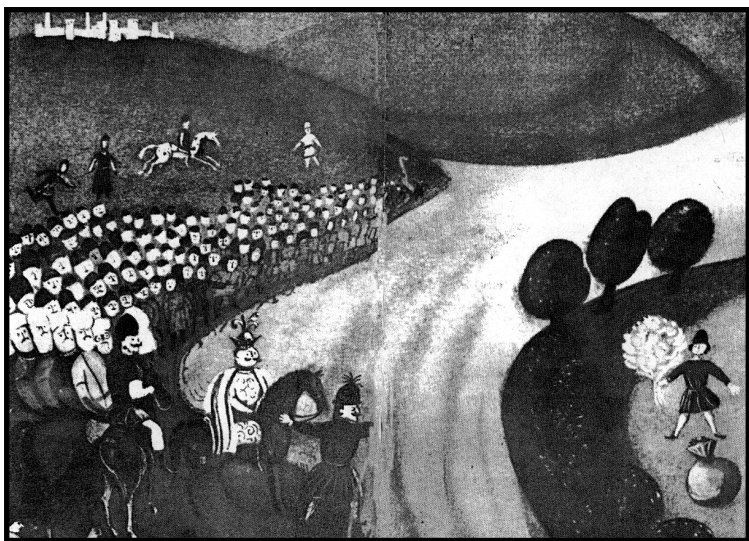
«زۆر چاکه بازرگان، مادام وای لپهات ده بینتی داخوا کا مان زیره کترین.»

پاشا گوئی:

«برایم وه زیری من راست ده کا، تو ده بی بچی په له گو لیکم به رگه و ریشه وه له باغی دپویرا بو بینتی.»

برایم گوئی:

«شادی پاشام هه ره به رده وام بیت! نه وه گو له له باغی دپویدا نارو پیت به لکو له شار یکیدا ده رو پیت ده ق و ده ک نه م شاره ی ئیمه و هه ره به و ناوه شه، هه موو نه وه که سانه ی مه ش که تائیتستا مردوون و ئیمه یان



هاتهوه مالتی.

سبھی دواى نیوه پوڙیہ، پاشا و بازرگان و کوزمه لیکى زوری خه لک لهوی خپ بوونه وه. ههرکه ههوا بولیل بوو برایم خوی رپوت کرده وه و خوی به پروباریدا دا. نهو مهله وانیکى چاک بوو دهیتوانی ماوه یه کی زور به بچ هه ناسه له بن ناویدا وه میتن. نهوش له راوی بالندان فیتر بسوو که هه موو جارئ له سهر زهوی خوی له گهز ددها و هه ناسه له خوی دهبری. برایم بازره قه یه کی ده ناویدا به ست و خوی گه یانده نهو بهری پروبارئ. له ناوی هاته ده ری و خوی له پشت دره ختیکى گه ورده دا مات کرد، دوو سی سه عاتان لهوی مایه وه تا پاشا و بازرگان و خه لکه کesh گومان بهرن که چوته شاره که. دواى تووره گه زپر و چه پکه گولئى تاودایه و ده ناویدا بازره قه یه کی دیکه ی هاویشت و به مهله هاته وه له بهر چاوی نه بله ق و سرسامی هه مووان سهری له ناوی هیتنا یه وه ده ری. چون وایه! تووره گه زپرک به ده دستیکه وه و چه پکه گولیکیش به ده دسته که ی دیکه وه. چاوی بازرگانی نه بله ق بوو و ده می بهش بژوه. برایم به ره و لای پاشای چوو و چه پکه گولئى پیشکش کرد. دواى سهری تووره گه زپری کرده وه و زپره که ی ده کوشی بازرگانیدا هه لپشت و گوتی:

نهو زپرانه دیاری بابتن. نهو گوتی که بازاری زور گهرمه، چاوه ریته نه گهر بچیه لای چهند هیندانه ی دیکه شت بداتن. وه زیری سووتاو و که له لا، به دیتنی تووره گه زپر و قسه کانی برایی که ده باره ی گهرمی بازار و بازرگانی بابی گپرانیه وه، ناوه زی له سهریدا نه ما و هوش له که لله ی په ری ههر به غار به ره و پروبارئ ملی لینا. پاشا قولاندى:

«کوره وه زبر راوهسته با منیش بیتم، خو من ههرگیز ناتوانم به تهنی ریبه وه بینم.»
نهو ی گوت و به دواى وه زپریدا که وته هه لینگان.

به جیهیتستوه نهو له ویدا ده ژین. پاشای نهویش ههر باوکی خوالیخوشبو تانه. کاتی که ناوی نیوه شی بهر گوتی کهوت دهستی کرد به گریان و گوتی:

«بو کوره کهم نایه ته سهر دانم؟»

کاتی که داواى سه من گولم لی کردن گوتی: «نه گهر من په له گولیکى وای بو بنیرم کوره کهم قابل و دلنیا ده بیت و ههرگیز نایه ته دیده نیم. من دللم دلی ده خواته وه بو دیتنی، لیتی گهرئ با بو خوی بیت و ههرچی که شایسته و شایانی وی بی دیده می. جه نابی وه زیر بابی به ریزیش تانمان له وی دیت، نهوان ریبه کی تازه یان بو من دیاری کرد که هاتن و چون بهو ریبه پیدا و بو نهو شاره له سی چوار سه عات زباتر ناخایه نی.»

بازرگان ههر خیرا ههستی به وه کرد که برایم دهیه وی نهو و پاشا ههر دوو کیان پیکه وه هه ل خه له تینن.

به لام پاشا ههر یه کسهر قسه کانی برایی چوه میشکی و فهرمانی دا:

«خیرا کن، جل و بهرگم بو ناماده کن. دهه وی چاوم به باوکی خوشه ویستم بکه وی.»

وه زیری فیلباز و دهه هه خیرا و دهستورد په ریبه نیو قسه کانی پاشا و گوتی:

«توزیک راوه ستان! مؤله ت بدن با بو نهو سی چوار سه عات ره ریبه برایم چاوسا غمان بیت و رینمایمان

بکات.»

برایم پاشا و بازرگانی هینانه که نار پروباریکى که به تزیک شاریکیدا ردت ده بوو. له جیهیه کی زور قول و گپزه ندا، برایم به شا و وه زیری گوت:

«نهو ریبه ی هرزم کردن به بن نهو پروباریدا ده روات و تپده پهرئ، نهوه ی که ده شی بکری نهو یه که خوت هاویشته نیو نهو پروباره وه ده بن نهختیک به ره و خوارتر پروی تا پیت وه بنی پروباره که دهه وی، تینجا له سهر پییان بوهستی و تا سهد بژمیری. ههر به ته واو بوونی ژماره ی سهد ده روزه ی شاریتان له روو ده کرتیه وه.»

پاشا ده بوست خوی باویته ناو ناوی، به لام وه زیر خوی هاویشته پیش و گوتی:

به خته وه ری پاشامان ههر زیاد بچ! من باوه به ته نها یهک وشه ی نهو راوچیبه ناکه م. نه گهر درو ناکا با له بهر چاوی نیمه بچیتنه نهو شاره و چه پکیتک سه من گولمان بو بینن و بیته وه. نه گهر وای کرد نهوا نیمه ش پیتی باوه ده که بن.»

برایم قابل بوو و گوتی:

«نهو زور په سنده! به لام من نهو زور ماندووم. سبھی نیواری وه رنه وه نیره، من له پیش چاوی هه موانتان گولتان بو دینم.»

نهوان هه موو پازی بوون.

برایم نیوه شه وی له خه و راوو، دووه من چه پکه گولئى تاو دایه، تووره گه یه کی پریشی لهو زپره ی له مالتی دیوپرا هینا بوویان پر کرد و هه ستا برده نهو بهری پروباره که و له جیهیه کی زور نهیتنی شار دنیه وه و

خه لکه که ماوه یهک پارهستان و چاوه ری مان. به لام نه وه زیر و نه پاشا هیچیان نه گه رانه وه.
به و شتیه یه برایی پاره چی خه لکه که ی له زور و سته می پاشای گیل و وه زیری سته مکار پزگار کرد و
نه و پیره میرده دلوفانه شی له زبندانی هینایه ده ری که رتی ماله دیوه ی پی نیشان دابو و هرچی
بالنده کانیس بوون به ره و مالی خورشید و برایی له شقه ی بالانیان دا.

بولبولی نازهران

نه فسانه یه کی نه رهنیه

له سه رده مانیتیکی زو و پاشایهک بوو سی کوری هه بوو، دوویان زور زرنگ و وریا و چاپوک و سته میان
زور ساده و ساکار بوو، نه و کورده یان ناوی نالودینو بوو. نه و پاشایه باغیتیکی به کجار زور جوان و
پازاوه شی هه بوو که بیجگه له هه موو جزره دره ختیکی به ردار دارسیویکیشی هه بوو. که نه و دارسیوه ی
ته نیا سی سیوی ده گرت. روژتیکیان سوالکه ریک هاته باغی و گوتی:

«تکایه یه کتیک له و سیوانه م بده نی.»

باغه وان گوتی:

«نا، نه وانه نابیی ده ستیان لیدری، نه وه ته نیا پاشا ده توانی لیبیان کاته وه.»

سوالکه ره زور تووره بوو و کهوته تووک و نه فرینان له باغه وانی. کتوپر هه رچی دار و درهخت و گژ و
گیای باغی بوون، هه مووی تیکرا سیس بوون و ژاکان. باغه وان جه جمنی لی هه لگیرا و شیتانه هاواری
کرد:

«نه وه چت کرد؟ چون جاریکی دی باغی مه ناژیتته وه و سهوز هه لئاگه ریتته وه؟»

پیره میترد له سه ر خو وه لامی دایه وه:

«نه و باغه هه رگیز ناژیه ته وه، جا مه گه ر بولبولی نازهرانی بو پهدا که ن و بیهیتنه ئیره بخوتینی.»

دوایه پاشا هات، که باغه که ی وا به سیس و ژاکاوی دیت، زور تووره و نارجهت بوو و کهوته
سه رزه نشتی باغه وانی. باغه وان به سه رهاتی سوالکه ری گه ریده ی بو گپراهیه وه.

پاشا نه راندی:

«باشه ئیستا چ بکه یین؟ کی ده توانی بولبولی نازهران پهدا کات، بیهیتنه ئیره بخوتینی.»

کوره گه ورده ی که گوتی له قسه کانی شای بوو گوتی:

«بابه! نه من ده چم بولبولی نازهران دینم.»

دوای وی کوری ناوه نجی گوتی:

«بابه! نه گه ر مؤلتهت بفرمون نه من ده چم و بولبولی نازهران دینم.»

دوا و ته یهک که باوکیان گوتی نه مه بوو:

«هه ر دوو کتان پیکه وه برؤن و بولبولی نازهران پهدا که ن و بیهیتنه ئیره.»

کوره گچکه ی شای که ناوی نالودینو بوو و چووبوه گه رانی و ناگای له هیچ نه بوو، که هاته وه مالی
برایه کانی له وی نه دیتن. له دایکی پرسی:

«دایه! نه ری نه وه برایه کانم له کوین؟»

دایکه گوتی:

«ده زانی تو جحیلتیکی زور گیتو و حولی و ناگات له دنیا یه نییه. برایه کانت به دوای بولبولی نازهراندا

رښتيا نه پيره مېرديک دانېشتبوو. هر سې برا سلاويان لږ کرد و گوتيان:

«سلاوت لږ، پيره باب!»

«خو راوه ستاوتان کات، شازاده کان!»

برا گه وره پرسې:

«نه و رښتيا نه يو کوږ ده چن؟»

پيره مېرديک وهلامې داېه وه:

«يه کيکيان يو تبليسن، نه و بديان يو يربشان و ستهه ميشيان به ره و جيتهه کي ده چي که گه رانه وه لې دوا نييه. ناوې نه و جيتهه ش (گيدنه گه لمزه يانې رتي بي گه رانه وه.

برا چو که کيان گوتې:

«نيوه به و دوو رتيه بي ته لږ گه يدا پرږن و منيش رتي گيدنه گه لمزه ده گرمه بهر.»

برا گه وره گوتې: «با لږي گه رتيه پروا، نه وه هليکي باشه تا له ده ست شهري نه و برا گيټله که وده ن ساده و ساکاره پرگار بين.»

هر دوو برا گه وره و ناوه نجيبه که توشي ناخوشي و به سه راهات و ليقه و مانيتي که يه کجار زور بوون. هر له بهر برسپه تي و نه داريه نه سپ و جل و بهر گه کانيان فروشتن و له گه رماو ټيکي گشتيدا دامه زران. يه کيان بووه تونچي کورې بن حه ماسي و نه و بديشيان په شته مال گره وه. له و لاشه وه نالودينو هينده ي نه سپ به ره و رتي گيدنه گه لمزه ليخوري تا سه ره نجام گه ييبه سه ره زميني خاکی سوور.

نه و شويته دار و درخت و گل و خول و بهردي هه موري هر سوور بوو. له پر نه سپه که ي و دک ناده ميبيان به قسه هات و گوتې:

«نالودينو ده زاني نه من و تو هاتو ينه کوږ؟ تيره سه ره زميني ديوې سووري سې سه ره.»

به ره بهرې ټيوارې نالودينو گه ييبه مالن ديوې سوور. ژنيک له بهر ده رکې راوه ستا بوو، هر که ژنه چاوي به نالودينو که وت زوري زگ پې سووتا و پتي گوت:

«کوړه لاه، وده باوه تشيرم، تا ديو نه تيبني.»

نالودينو وهلامې داېه وه:

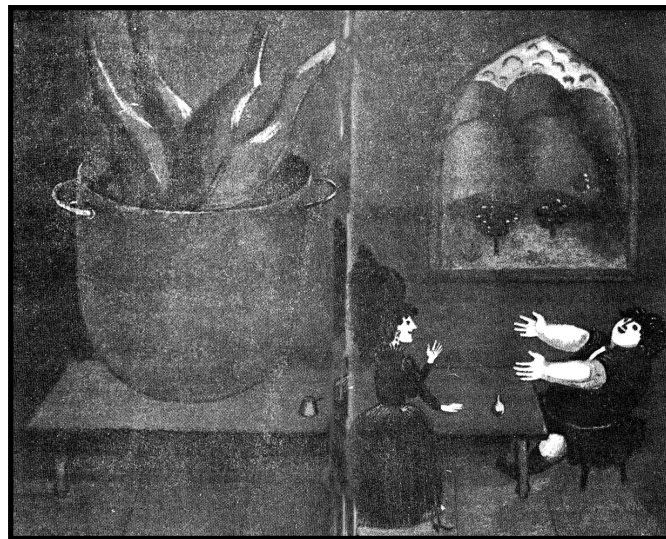
«له جياتي نه و قسه بي سه روپا و پروپوچانه، من برسېم شتيکم ده به بيخوم باشته.»

«ژني ديوې چوه ژوروي و سې چوار قايې خواردن هينان.»

«نه وه چيبه هيناو ته؟ نه وه مه گه هر يو تامي بيهاو ټيمه بن کلوراييه ددانم! من گوتم شتيکي بيته بيخوم.»

«نه گه نه و نه دت به ش ناکا، نه وه پر حه وشي خواردنې ديوې له سه ر ميترې دانراوه، تا هه نگلټ ديتي بخو.»

نالودينو چوه حه وشي ديتي نه و پا زده من برنج و دوو نيره گاي گه ورې سووره وه کراو له سه ر ميترې دانراوه. له چاو تروو کانيکدا هر هه موو برنجه که و هه ردوو گايه که ي لرف ليدا. دوو باره ژني ديوې



رښتيا نه.»

نالودينو نه و تير و توانجانه ي داېکي زور پې ناخوش بوو، بي نه وه ي بير له سه ره نجامي نه و کاره ي پرياري يو دابو بکا ته وه بانگي مه يته ري کرد و پتي گوت:

«نه سپيکي چاکم يو هه لږ تيره، ده مه وي بچمه سه فه ري.»

مه يته ر وهلامې داېه وه:

«هر کاميکيان ده ستنيشان ده که ن و حه زتان لتيه تا بوتان زين که م.» نالودينو چوه نيو نه سپه کان. که ده ستې له سه ر پستي هر يه کيکيان داده نا له قورسي نه و پشتيان دنووشتانده وه و ده چه مينه وه. نالودينو ته ويله ي ولاغاني به جي هيتشت. له نزيک ده رکه ي نه سپيکي تووکنې چلکنه ي پيسي ديت که که س ناوري لې نه ده داېه وه، نالودينو تا ده ستې هيناي له پيکي له پستي دا به لام نه سپه واي پې له زه وي چه قانندن که هر وهک هپچي وه پستي نه که وتبي، داينه نواند. ده ستوري داېه مه يته ري روژي سې جاران پستي نه و نه سپه برينداري ده رمان کات و هر سه عاته ي يهک من کشميشي بداتي.

دواي سې روژي نالودينو خوي هاويشته سه ر پستي نه سپه ي و ملي رتيه ي گرت. نه و که به سواري نه سپيکي وا خوش به ز و يه رغه و چا پووک به رتيه دا ده روژي زوري نه خاياند گه ييبه وه برايه کاني. هر که به ره که چاوي به نالودينو که وت زور تووره و ناره حمت بوو و به تووره ييبه وه هاواري کردې:

«يو به دواي مه دا هاتوي، يا ده ته وي هه ميسان بييه مايه ي سه رليشيتوان و شه رمه زاريمان.»

برا گه وره رايکرده نالودينو ليددا، ده وده مه يدا برا ناوه نجيبه که خوي هاويشته نيواني و گوتې:

«پرايه وه، لبي مه ده با ره گه ل مه که وي. هر چو نيک بي پشتيوانيه کمان لې ده کا و يارمه تيه کمان ده دا.»

هر سې برا که وتنه ري، ماوه يه کيان به سواري نه سپان پري تا گه ينه سې رښتيا نيکي. له سه ري سې

زگی پین سووتایهوه و گوتی:

«لاوه! دیاره تو بهخوژیایی خه ربکی ژبان و گیانی خوت له دهست دهدهی، زورت بۆ بهداخه ودم، وهره بابتشارمهوه.»

ئالودینۆ له سه رهخۆ گوتی:

«من له دپوهی ناترسم و ههر بۆ دیدهنی ویش هاتومه ئیتره.»

له پر ماله که وهله رزه هات:

ئالودینۆ پرسى: «ئهوه ماله که بۆ دهله رزی؟»

ژنه وهلامی دایه وه:

«دپوه خه ربکه دهگاته وه مالتی. ئه وه له ههر شویتیتکی نزیک بیته وه ئه شویتنه له بهر ته په ی پیتی وهله رزه دپت.»

دپوه خه ربک بوو نزیک ده بۆوه. کۆمه لیک گورگ و پتیوی و درنده و گیانله به رانی کیتیوی دیکه ی له گه ل خۆی هیتابوون. ئه وانه ی هه موو له هه وشتی کردن و چوه ژووری مالتی. چاوی به ئالودینۆ که وت و گوتی:

«به خیریتی ئالودینۆ.»

ئالودینۆ پرسى:

«چۆن من ده ناسی؟»

«ئه وه پۆژدی له دایک بووی، من له کیتی و به نده نان به نیتو دار و به رد و لپیره واراند ده گه رام. هه رچی دره خت و گژ و گیای ئه وه ناوه هه بوون هه موو تیکرا هه والی بوونی تو یان پتیرا گه یاندم. ههر بۆیه ش پیم وایه تو ئالودینۆ بی چونکه له تو به ولاوه هه یج که سیک غیره تی هاته ئیتره ی نییه و ناتوانی بیت.»

دوايه دپوه پووی کرده ژنه که ی و گوتی:

«باشه ژنی! شتیکمان دهیه بیخۆین.»

ژنی دپوه ی گوتی:

«ئه وه لاوه هه موو خوارنده که ی تو ی خوارد و هه یچیسی بۆ نه هیتسته وه.»

دپوه هه یچی نه گوت، چوه ورگی چهن گورگیتی دپی و ژنه ش دهستو برد خواردنی تاماده کرد و دانیشتنه سه ری. دپوه سه بری کرد ئالودینۆ هه یج ئیسکیتک له خوارنه که ناگرئ و هه یج فرئ نادات و ههر له گه ل پارووه گۆشتی قووتی ددها. دوا ی ناخواردنی دپوه گوتی:

«ئالودینۆ ئیستا لیکده یین یا بیخه ینه سه یینی.»

«ههر چۆنیکت پین خۆشه، با به تاره زووی تو یی. من هه میشه تامادم.»

بۆ سه یینی دپوه و ئالودینۆ له گه ل بوولیلدا له خه وی رابوون و ههر به که گورزی خۆی تاودایه.

ئالودینۆ گوتی:

«به کهم جار با نۆره گورزی تو یی، تو گورزی خوت بوه شتینه من میوانم.»

دپوه گوتی:

«ها بگره!»

ده وده مه یدا ئه سپی ئالودینۆی وه دهنگ هات و گوتی:

«ههر که دپوه دهستی بلتد کرد تو دوو ئاوزه نگیانم بگه یه نه خالیگه ی. من هه لدهستم و گورزی دپوه ی به یین زگی مندا رته ده یی.»

ئالودینۆ هه موو ئه مانه ی ئه نجام دا. دپوه سی جارانی گورزی خۆی راوه شانده و ههر سی جارانی ش نه یگرت.

ئالودینۆ گوتی: «ئه وجا نۆره گورزی منه.»

هاته پیتسی و به یه ک گورزی گران ههر سی سه ری دپوه ی پان کردنه وه و دوايه هات دهم و لووتی دپوه ی برین و هاویشتنیه خورجیتی و بۆ ریز لیتانی ژنی دپوه ی چۆه مالتی دپوه ی.

«ماندوو نه بی، خوشکی!»

«من خوشکت نیم، من ده مه وی ببه هاوسه ری تو.»

ئالودینۆ گوتی:

«من ناتوانم تو بینم تو ده ییه ژنی برا گه وره که م.»

دوا ی سی رۆژان ئالودینۆ بریاری دا پروات و ئه وی به جی بیتلی. بیوه ژنی دپوه ی پرسى:

«ده ته وی بجه کوی؟»

«به دوا ی په یسه ری بولبولی نازه راندا ده چم.»

«تکات لی ده که م مه چۆ. به خوژیایی ژبانی خوت ده ته له زگه ی داوی.»

«نا ههر ده یی بچم ناچارم.»

ئالودینۆ چوه سه رزه مینیتی که ته واوی دار و دره خت و گل و خۆل و به ردی هه مووی تیکرا سپی بوون. ئه سپه که ی گوتی:

«ده زانی ئیتره ولات و سه رزه مینی دیوی سپییه. ئه مشه و میوانی مالتی دپوه ی ده یین، ئه وه که دیوی سوور نییه، ئه وه حه وت سه ری هه یه.»

ئالودینۆ گوتی:

«ئه وه ههر هه یج نییه، من ههر حه وت سه ره کانی پیکه وه ده په رتیم و له له شی جودا ده که مه وه.»

ئیتواره وه خته گه ینه بهر ده رکی مالتی دپوه ی، به لام هه موو ده رگایه کان تیکرا گاله درابوون. ئالودینۆ به ده نگیتی بهرز شیراندی:

«ئاها ی! ئه ری کتی لی یه؟»

له دهنگی وی ژنیک په یدا بوو و ده رکه ی کرده وه و وه پیتش ئالودینۆی که وت تا ئه سپه که ی دامه زرتینی.

ئالودینۆ ئه سپه که ی برده ته ویله و دوا یی چوونه مالتی دپوه ی و داوا ی له ژنی دپوه ی کرد خواردنی بۆ بیستی، ئه ویش چوه پیتش شه ش قایی پر له خواردنی بۆ هیتا.

«ئه ری تو وا تیده گه ی من مندالم؟ من گوتم شتیکم دهیه بیخۆم!»

ژنی دپوه ی گوتی:

«پرۆ سەر میتز دانیسه و تا زگت دیشی و تا ده توانی بخۆ.»

نالودینۆ مه نجه لیککی گه وره ی له سهر میتزه که دیت که شهست مه ن برنج و سێ گای سووره وه کراوه ی تیدا بوو. ههر له چاو ترووکا نیکدا نالودینۆ ته واوی ئه و خوار دنانه ی هه لלוوشی و قاپه کانی لستنه وه. له پر ماله که وه لهرزه هات.

ژنه دپو گوتی: «لاوژه ئه وه دپوه یه خه ربکه دپته وه وه ره با بتشارمه وه.»
نالودینۆ گوتی:

«نا په حه ت مه به، من ههر راست بۆ دیتنی دپوه ی هاتوم.»

دپوه به خه یاری هاته وه ماله ی، کۆمه لیک گه یانه به ره ی جۆرا و جۆر و جیاوازی وه ک شپه ر و گورگ و ورچی به ره و ماله وه پش خۆ دا بون. هه مو یانی له حه وشێ کردن و به پلیکاناندا هاته سه ری. نالودینۆ دیت، دهستی درپژ کرد تا ته وه قه ی له گه ل بکات:

«ماندوو نه بی نالودینۆ!»

«چۆن ده زانی که من نالودینۆم؟»

«که تۆ له دا یک بووی ته واوی دار و به رد و گژ و گیا و میتزگ و میتزغوزاره کان هه والی هاتنه دنیا ی تۆیان دامی. به وه پرا ده زانم که تۆ نالودینۆی چو نکه جگه له تۆ هه یج که سه یکی دی ناتوانی بیته ئیره.»

دپوه داوی له ژنه که ی کرد نانی بۆ بیته ی بیخوا. به لاه ژنه که ی گوتی که میوانه که یان هه رچی هه بوو هه ره هه مووی خوار دووه و هه یچی نه هه یشتۆ ته وه.

دپوه گوتی:

«زۆر چاکه ئیستا له و گیانه به رانه ی هه ینا و من خوار دنیکی دروست ده که ین.»

شام زوو ئاماده بوو، دپوه ده بدیت که میوانه که یان ئیسه که کان له گه ل گۆشته که ی ده خوا. داوی نان خوار دنی دپوه پرسی:

«باشه ئیستا لیک راست بینه وه یا بیخه ینه سه ینی؟»

نالودینۆ وه لاهمی دا یه وه:

«هه ر چۆنیکت حه ز لیبه با ئاره زووی تۆ بیت. من هه میسه ئاماده م!»

دپوه گوتی:

«باشه با بۆ به یانی بی، خده و نه ریتی مه وایه که شه وی میوانان چاک خزمه ت بکه ین و به خه یریان بیته ین و به یانیسه له گه لیدا بجه نگین!»

سه ی به یانی نالودینۆ هاواری کرد:

«هه سته راست به وه. کاتی زۆر انبازی و مملاتی و له به ریک را چونه.»

دپوه را بوو، گورزه که ی تاو دا یه و هاته مه یدان. کاتی نالودینۆ خۆی هاویشته سه ر پشتی ئه سپه که ی، ئه سپه که له ژیر لپوه وه پتی گوت:

«وه به ر یکیتفانم ده، من له جی بلند ده بم و هه لده ستم و گورزی دپوه ی به بن زگمدا ر هت ده بی و ناتپیکتی.»

دپوه گرماندی:

«ده ی ده ست پیکه.»

نالودینۆ وه لاهمی دا یه وه، له پشدا تۆ گورزی خۆت بوه شینه، من میوانم.»
«خۆت بگره هات.»

دپوه سه ج جارانی گورز به ده وری سه ری خۆیدا هه لسه و پرا ند و را یه وشانده دوژمه نه که ی به لاه ئه سپی نالودینۆی توانی له وه خندا بلند بیت و گورزه که به بن زگیدا تپه ری. نه ئه سپ و نه سواره که ی هه یج کامیان تینیان نه گه یشتی و نه پیکران. له نیتو تۆز و خۆل و گه ردی گورزی دپوه یدا دپوه نالودینۆی نه دیت و وای بۆچو که ئه نگواوه و به و گورزه ی کوزراوه. قاقا پیکه نی و گوتی:

«نالودینۆ کوای؟ وه ره ئیستا ده تینمه وه.»

نالودینۆ زۆر به سپایی وه لاهمی دا یه وه:

«ئه وه تام براله! پتویست ناکات خۆت بۆ دپته وه ی من ماندوو که ی، ها بگره هات!»

رکیتیککی گه یانده خالیگه ی ئه سپه ی و گه بییه سه ر سه ری دپوه ی. له گه ل شمشیری را وه شانده، هه ر حه وت سه ری دپوه ی ویکرا له له شی جودا کرد نه وه و په راندنی. جا له ئه سپه که ی دا به زی و دم و لووته کانی هه مو پرین و ده تووره گیککی کردن و هاته وه ماله ی دپوه ی.

ژنی دپوه ی حه وت سه ر گوتی:

«ناز به که م! ده سته خۆش کاریکی چاکت کرد ئه و نه عله تیه ت کوشته. تۆ من به ها و سه ری خۆت قه بوول بکه»

نالودینۆ گوتی:

«نا، تۆ ده بیه ها و سه ری برا نا وه نجییه که م.»

و خۆی بۆ قوناغی دا یی سه فه ره که ی ئاماده کرد.

بپوه ژنی دپوه ی حه وت سه ر پرسی:

«ئه و جاره بۆ کوئی ده چی؟»

«به داوی په یسه ری بولبولی نازه راندا.»

ژنه دپوه گوتی:

«به لاه تۆ هه رگیز ئه وه ت وه گه یر ناکه وی.»

نالودینۆ گوتی:

«ده بی هه ر وه گه یر که وی و وه ده سته بیتم» و لیبدا رۆی.

کاتی گه بییه سه رزه مینی دپوه ی ره ش دووباره ئه سپه که ی وه قسه هاته وه:

«نالودینۆ ئیره سه رزه مینی دپوه ی چل سه ره. سه یر که! ئیره خاک و خۆل و دار و به رد و گژ و گیای هه مو هه ر ره شه.»

نالودینۆ چوه ماله ی دپوه ی ره ش، مه نجه لیککی زنجیرداری هه ینده گه وره ی دیت که سه د و بیست مه ن برنج و چوار گای سووره وه کراوی له سه ر داندرابوو. نالودینۆ هه ر له چاو ترووکا نیکدا برنجه که ی خوار د

گۆشتى ھەر چوار گايەكانىشى لرف ليدا و بەگەروپيدا رۆھىشتن و دەستىكى بەسمىلىدا ھىنا و چوۋە ژوورى تايىھەتى دېتوھى.

بەرە بەرى رۆژاۋايە بوو مالىكە ۋە لەرزە ھات. ئەوھ دېتو پەش و نىچىرەكەنى بوون بەرەومال دەبوونەھ. كە ئالودىنۆ دېت، ھاتە پېش و گوتى:

«ئالودىنۆ! سلاو.»

«چوزانى من ئالودىنۆم!»

دېتو گوتى:

«دار و بەرد و كىتو و لېرەوار و گژ و گىبا ھەۋالى لە داىك بوونى تۆيان بۆ ھىناوم.» و ئىنجا پروى كرده ژنەكەى و داۋاى خواردىتى كرده.

ھاوسەرى دېتوھى گوتى:

«ئالودىنۆ نان و شېۋەكەى تۆى خوارد.»

«قەيدى ناکا، لەو شتانەى ھىناومنەھ خواردىتىكى ساز كە.»

دواى شېۋە كەردنى ھەموو راکشان بنوون. بەيانى زوۋ لە گەل كازىۋەى راست بوونەھ و ملىيان لە بەر ملى يەكترى نا. سىن شەھو و سى رۆژان يەكترىان ھىنا و برد. كەسىيان پەشتى ئەۋەى دىكەى پىن لە عەردى نەدرا. تا سەھەر نىجام ئالودىنۆ تۋانى بەسەر دېتوھىدا زال بېت و بىكۆژى، دەم و لووتى پىن و دە تۋورەگىكى ئاخىن و ھاتە ژوورى تايىھەتى مالى دېتوھى، ژنە دېتو پى ئەندازە دلخۆش و شاد و شەنگول بوو و گوتى:

«من بەھاوسەرى خۆت قەبوول كە.»

ئالودىنۆ گوتى:

«زۆر چاكە.» و دەبىر و خەيالاۋەھ چوۋە.

«بىر لە چى دەكە يەھ؟»

ئالودىنۆ گوتى:

«باغەكەمان سىس و ژاكاه و من بەدواى پەيسەرى بولبولى ئازەراندا و پىلم و ئىستاش نازانم پرو لە كوئى كەم.»

ژنە گوتى:

«ۋە دەستھىنانى بولبولى ئازەران ھىندە ئاسان نىبەھ. چاچونتس شا خاۋەنى ئەو بولبولە يە. ئەو چل رۆژە نوستوھ خۆ ئەگەر ۋە ئاگا پى ئەۋە دلنبا بە چل پالەۋانى ۋەك تۆى دەرۋەست ناينە و دەيانكۆژى.»

ئالودىنۆ گوتى:

«زۆر چاكە. ئەۋا ئىستا دەرۆم. كەى بېرەدا ھاتمەھ ئەۋە دەتخوزم و دەتھىتم.»

ئەۋەى گوت و مالاۋا پى لە ژنەى كرده و ملى رېيەى گرت. كە گەبىبە دەربايە ئەسپەكەى گوتى:

«من ئەسپى دەربايى نىم و ناتوانم لىتى ۋە پەپرەم و بەسەرىدا رەت بم.»

ئالودىنۆ لە ئەسپەكەى دابەزى. سەرى ۋە بەردىكى كرده و بۆرژا، چاۋى چوونە خەۋى و نەچوونە خەۋى.

لە پر گوتى لە دەنگىك بوو دەيگوت:

«ئالودىنۆ! لە بن ئەۋ بەردەى سەرت وى كرددوھ، سى لغاۋى ئەسپە دەربايانى لىبەھ. دوان لەوان لە پەشتى خۆت ئالئىنە و سىتھەمىشيان باۋى دەربايە.»

ئالودىنۆ بەردەى بلند كرده و چۆيان پى گوتىۋا ئاۋا بوو، سى دانە لغاۋى ئەسپى دەربايى لە بن بوو. دوۋيانى لە پەشتى خۆى پىچان و سەرتكى سىتھەمىيانى ھاۋىشتە دەربايە. لە پر ئەسپىكى دەربايى پەيدا بوو و وىستى ئالودىنۆ ھەللوۋشى. بەلام ئەۋ ئارامى خۆى لە دەست نەدا، يالى ئەسپەى گرت و خۆى ھاۋىشتە سەر پەشتى.

ئەسپ ۋەك ئادەمىيان ۋەقسە ھات و گوتى:

«ئالودىنۆ پىم بلنى بزەنم چت دەۋى. ھەرچىم لى بخوازى بۆت ئەنجام دەدەم.»

«من بولبولى ئازەرانم دەۋى.»

«من ناتوانم ئەۋت ۋەگىر خەم، بەلام تۆ دەبەمە ئەۋبەرى دەربايە، ئەۋ جىبەى خوشكە گەۋرەكەمى لى، ئەۋ يارمەتت دەدات تا بتوانى بولبولى ئازەران ۋەگىر خەى.»

ئەسپە، ئالودىنۆى برده ئەۋبەرى. بەلام دەۋ دەمىدا ئالودىنۆ لە بىرى چوۋ لغاۋەكە لە سەرى ئەسپە دەربايەكە دارنېتەھ و ئەسپەكە بەلغاۋەھ چۆۋە دە دەربايە.

ئالودىنۆ بەنىگەرانبىبەھ گوتى:

«ئاھ... جا ئىستا چ بكەم؟ خۆ ئەسپەكە لغاۋەكەى برد.»

ماۋەيەكى زۆر دەۋ دوۋرگەيەدا سەرگەردان ما و زۆر بەقۋولتى دەبىر و خەيالاۋەھ چوۋ. دواپى لە پر و بى ئاگا دەستى بۆ پەشتىندى برد. ۋەبىرى ھاتەۋە كە دوۋ دانە لغاۋى دىكەشى لە خۆ پىچاۋن. زۆر دلشاد بوو. لغاۋىكى لە خۆ كردهۋە و سەرتكى ھاۋىشتە دەربايە. لە ناکاۋ ماينە دەربايەكە لە بن ئاۋىرا ھاتە دەرى و يەكراست ھەلىكوتايە سەر ئالودىنۆى ھەلى لوۋشى. بەلام ئالودىنۆ خۆى ھاۋىشتە سەر پەشتى و سۋارى بوو.

ماينەكە گوتى:

«بلنى بزەنم چت دەۋى؟ ھەرچى بئەۋى بۆت ئەنجام دەدەم.»

ئالودىنۆ گوتى:

«من بولبولى ئازەرانم دەۋى.»

ماينەكە گوتى:

«ئەمە كارىكى يەكجار سەخت و گرانە. قەفەزى بولبولى ئازەران بەپەنجەردەى كۆشكى شا چاچونتسەۋە ھەلۋاسراۋە و كۆشكىش لەسەر كەنارى دەربايە، ئەگەر بتوانى رىكېفېكى وا لە خالىگەى من بسەرۋىنى ھەر سىسەد و شەست رەگ و دەمەرى بەدەنم ۋە برووسكە بىن من دەتگەيەنمە كۆشكى شای و ئەۋدەم تۆ دەتوانى دەست درىژ كەى و قەفەزەكەى لىكەيەۋە و بىبەيىنى، ئەۋەشت پى بلنىم خۆ ئەگەر لەۋەختدا نەتوانى قەفەزەكەى لىكەيەۋە ئەۋە دلنبا بە كە ھەر دوۋكمان پىكەۋە فەوتابىن و رزگارمان نابىت.»

ئالودىنۆ گوتى:

«زۆر چاکه!»

ناوزه‌نگیبه‌کی مامزه‌داری وای له دوو خالیگه‌ی ماینه‌ی سه‌رواندن جهرگی ژانی کرد و ههر سێسه‌د و شه‌ست ده‌ماری راچله‌کین. ماینی تاین که‌وته فرین له ناسمانج و یه‌کسه‌ر گه‌ییبه به‌ر په‌نجهره‌ی کۆشکێ. ئالودینۆ ده‌ستی درێژ کرد و قه‌فه‌زه‌ی لێکرده‌وه. کاتی له‌سه‌ر زه‌وی نیشته‌وه ماینه‌که‌ گوتی:

«ئێستا به‌رمده‌ برۆم.»

ئالودینۆ ماینه‌ی به‌ره‌له‌دا کرد و بو‌ خۆی به‌پێیان ملی لیتنا. ئه‌سه‌په‌که‌ی خۆی دیته‌وه و به‌سواری به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی ره‌ش پێی گرت به‌ر. سلاو و چاک و چۆنی له‌ هاوسه‌ره‌که‌ی کرد و ئینجا به‌بولبوله‌که‌ی گوت:

«بولبولی ئازیز! ده‌نگت بێ و بخوینه تا ئه‌و هه‌موو که‌ژ و کێو و دار و به‌رد و گژ و گیایانه‌ سه‌وز هه‌لگه‌رپینه‌وه.»

بولبولی ئازهران ده‌ستی به‌خویندنێ کرد و کێو و ده‌ر و ده‌شت و دار و به‌رد و گژ و گیا به‌رگی سه‌وزی مه‌خمه‌ریان پۆشی.

دوايه هه‌رچی سامان و دارونه‌داری دێوه‌ی هه‌بوو کۆیان کرده‌وه و به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی سه‌پی هاتن، له‌وێش ئه‌و سامان و بوون و نه‌بوونه‌ی دێوی سه‌پییان له‌گه‌ڵ ژنی برای ناوه‌نجی هه‌لگرت و به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی سه‌ور ملی رێیان گرت. له‌وێش خه‌زینه‌ی دێوی سه‌وربان بارکرد و به‌ره‌و لای پیره‌مێرده‌ی که‌ تا ئێستا له‌ سه‌ری سه‌پێیان‌که‌ی دانیشتوه به‌رێ که‌وتن. ئالودینۆ سلاوی له‌ پیره‌مێرده‌ی کرد و گوتی:

«له‌ باره‌ی براهه‌کامه‌وه چ ده‌زانی و چت ئاگا لێیانه‌؟ داخوا گه‌راونه‌وه یان نا؟»

پیره‌مێرد وه‌لامی دايه‌وه:

«نا، شازاده‌ که‌سیان نه‌گه‌راونه‌وه.»

ئالودینۆ گوتی:

ئێستا که‌ نه‌گه‌راونه‌وه، من ئه‌و سه‌ی کچ و ئه‌و بالنده‌ و شتانه‌ لێره‌ لای تو‌ به‌جێ ده‌هێلم و ده‌دووی سه‌زاعی براهه‌کام ده‌که‌وم.»

ئالودینۆ شار به‌شار و دی به‌دێ و ولات به‌ولات به‌دوای براهه‌کانیدا گه‌را به‌لام نه‌یدیتنه‌وه و سه‌ر و سه‌زاعێکیان نه‌بوو، تا له‌ شارێکی خانه‌خوێبه‌کی لێ په‌یدا بوو و له‌گه‌ڵ خۆی برده‌وه مالتی. له‌وێ له‌ خانه‌ خوێبه‌که‌ی پرسى:

«چۆن ده‌توانم سه‌ر و سه‌زاعی ئه‌و لاوه‌کی و په‌راگه‌نده‌ و غه‌ربانه‌ی ئه‌م شاره‌ به‌کم و بزانه‌م کێ به‌؟»

خانه‌ خوێ وه‌لامی دايه‌وه:

«سه‌به‌ینێ بچۆ ناو بازاری و ببکه‌ قاو که‌ ده‌ته‌وئ بانگه‌یشتنه‌ی په‌ریوه و غه‌ربانی ناو ئه‌و شاره‌ی به‌که‌ی و ئاهه‌نگێکیان بو‌ ساز بده‌ی. ئه‌وانیش هه‌ر که‌ ئه‌وه‌یان وه‌به‌ر گوێ که‌وت هه‌ر به‌غاردان دێن و ئه‌وه‌می ئه‌وه‌ی تو‌ لێیان ده‌گه‌رپێ ئاسان وه‌به‌ر چاوان دێن.»

به‌یانی زوو ئالودینۆ حه‌وت نێره‌گای کرپن و ده‌ستووری دا سه‌ریان به‌رن و سه‌وربان که‌نه‌وه و بیانکه‌نه

قاورمه‌، ئینجا ده‌نگی جارچیسانی دا له‌ مه‌یدانی شاری جار راپێلن و هه‌رچی بێکاره‌ و په‌ریوه و غه‌ربیه‌ی شاری هه‌یه‌ ئه‌وره‌ داوه‌تی ناخواردنێن. براهه‌کانی ئالودینۆش که‌ یه‌کیکیان تونچی هه‌مامی و ئه‌ویدیان په‌شته‌ ماله‌گێر بوو، هه‌ر که‌ گوێیان له‌و بانگ راهیشتنه‌ی بوو له‌ خاوه‌نکاره‌که‌یان پرسى داخوا ئه‌و جار و بانگه‌یشتنه‌ چیه‌؟ خاوه‌ن کاره‌که‌یان وه‌لامی داوه‌وه:

«غه‌ربیه‌ و په‌ریوه و بێکاران نان ده‌دن و بانگه‌یشتن کراون.»

هه‌ردوو برا داویان کرد مۆله‌تیان بدریتێ تا بتوانن به‌ده‌م ئه‌و بانگه‌یشتنه‌ی غه‌ربیه‌ و په‌راگه‌ندانه‌وه‌ی شاری بچن که‌ هه‌مووی تێدا به‌شدارن.»

هه‌رکه‌ ئالودینۆ براهه‌کانی خۆی دیتنه‌وه یه‌کسه‌ر چوو خواردن و خواردنه‌وه‌ی بو‌ دانان و لێی پرسین:

«ئهرێ ده‌ناسنه‌وه؟»

وه‌لامیان دايه‌وه:

«نه‌خێر.»

«ئێوه له‌ کوێ نیشخ ده‌که‌ن؟»

«له‌ گه‌رماوێکی گشتی یه‌کمان تونچی و ئه‌وه‌ی دیکه‌مان په‌شته‌ ماله‌گێرین.»

ئالودینۆ براهه‌کانی برده‌وه لای هه‌مامچی و گوتی:

«وه‌ره‌ حیسابیان ده‌گه‌ڵ که‌، چونکه‌ ده‌یانبه‌مه‌وه.»

«ئه‌وان چی تۆن؟»

«برامن.»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی:

«ئێمه‌ تو‌ ناسین، تو‌ کێی؟»

«بێ میتشکینه‌! من ئالودینۆم!»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی:

«ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌ی تو‌ برای ئێمه‌ی، بلێ بزانه‌ن ئێمه‌ به‌دوای چیدا و پێلین و له‌ مالتی وه‌ده‌ر که‌وتوین؟»

«بولبولی ئازهران، ئه‌ویشم په‌یدا کردوه.»

«ئه‌دی کوا له‌ کوێبه‌؟»

«له‌ لای ئه‌و پیره‌مێرده‌م به‌جێ هه‌یشتوه، با برۆین تا پیتان نیشانده‌م.»

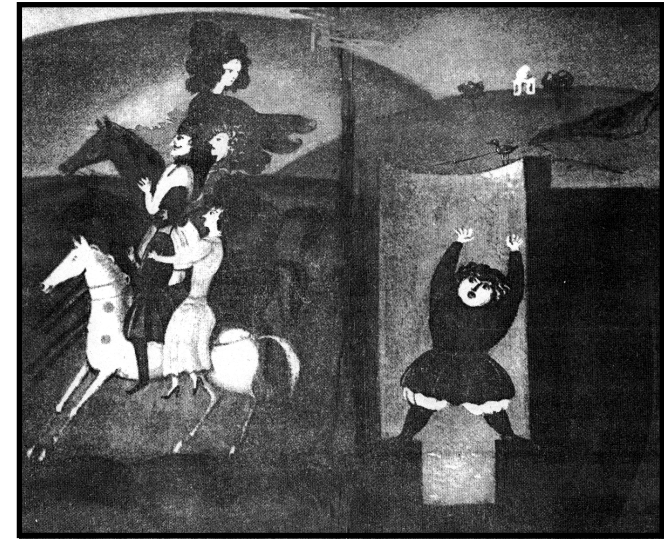
ئالودینۆ سه‌رو ده‌سته‌جلیکی نوێی بو‌ براهه‌کانی کرى. خۆیان گۆزی و هه‌رسێکیان پێکه‌وه به‌ره‌و لای پیره‌مێرد ملیان لیتنا. براهه‌کان که‌ ئه‌و سه‌ی ژنه‌یان لای پیره‌مێرد دیت پرسیان:

«ئه‌وانه‌ کێن؟»

ئالودینۆ گوتی:

«ئه‌وه‌یان ژنی دێوی سووره‌ که‌ کوشتومه‌.»

هه‌ر ئه‌و ده‌م ده‌م و لووتی دێوی سووری ده‌ریتنا و له‌ پێش براهه‌کانی دانان تا ببینن و گوتی:



«کاکه، ئەوەیان ژنی تۆیه. ئەوەشیان که ژنی دێوی سپییه و ئەویشم هەر کوشتوووه و سهبری دهم و لووتهکەشی کەن. ئەوه دەبیتە ژنی برا ناوەنجییەکهمان. سێهه میشیان ژنی دێوی رهشه دەبیتە ژنی خۆم.»

هەر سی برا بولبولی نازەریانیان هەلگرت و سواری ئەسپان بوون و هەریهکەش ژنی خۆی هاویشته پاشکۆی خۆی و بەرهو مال بوونەوه، ری زۆر دوور بوو. سەرەنجام گهینه دارستانیکی و لهویش گهینه سەر بیرە ناویکی. برایهکان گوتیان:

«ئالودینۆ تینوومانە. بچۆ ناو بیڕی و ناومان بۆ هەلینجە.»

کاتی هاوسەری ئالودینۆ گوتی لهو قسانه بوو بهسپایی هاته بن گوتی ئالودینۆی و پیتی گوت:

«نەچی ئەوانە نیازیان وایه له ناوت بهرن.»

ئالودینۆ وەلامی دایهوه:

«نا. برایهکانم تینوویانە، دەچمە دهبیڕی و ئاویان بۆ هەلدههینجە.»

«باشه بهلام تاکیک دەسکیش و تاکیکی سۆلهکەم لهگەڵ خۆت بهرهو زۆرت ناگا لین و نیان

نەکی. دوايه من تاکهکانی ئەوانەم له شای دهوتینهوه، بهوهیرا دهزانم که هەر دهچالیدی یان نا.»

ئالودینۆ بهبیڕیدا چوو خوارێ. برایهکانیشی هەر ئەو کهوته بیڕی تاویان دایه بولبولی نازەران و لهگەڵ ژنهکانیان لیبیان دا رۆیشتن.

که گهینهوه دەرۆزه‌ی شاری ته‌رتیکیان ناردهوه لای شای تا هه‌والی گه‌رانه‌ویانی بده‌نی. شا هه‌موو گه‌وره‌ پیاوان و دهرباریان و گه‌وره‌ سه‌ربازانی کۆکردنه‌وه و به‌پیشوازی کورده‌کانییه‌وه چو تا هه‌رچی و چۆن به‌رێزتر و لێوه‌شاده‌تر بیانیه‌ینه‌وه کۆشکی.»

شا پرسى:

«ئەدی ئەم ژنانە کین؟»

برا گه‌وره‌ گوتی:

«ئەوه‌یان هاوسەری من و ئەویشیان هاوسەری براى ناوەنجییە. سێهه‌میش قه‌ره‌واشمانە.»

ژنی ئالودینۆی گوتی:

«گه‌وره‌م! هه‌رچی ده‌لێن درۆیه. من قه‌ره‌واشی وان نیم.»

«کورده‌کانم! وا بزاتم وه‌ک ناخۆشیتان له‌ نیتواندا بی وایه‌ و منیش هه‌رچه‌ند ده‌کەم تیناگەم داخوا کامتان بولبولی نازەرانستان هیناوه، کى ده‌توانی بولبولی نازەران وده‌نگ بینى و هەر که‌سیتک ئەو کاره‌ی له‌ ده‌ست هات دياره‌ ئەو هیناویه‌تی.»

برا گه‌وره‌ گوتی:

«دا رێم کەن تا من وده‌نگی بیتم!»

پرووی ده‌می له‌ بولبولی نازەران کرد و گوتی:

«بولبولی شیرین زمان! ده‌ی بچریکیتنه‌ با باغه‌ سیس و ژاکاوه‌که‌مان سه‌رله‌نوێ به‌رگی سه‌وزی تازه‌ی له‌به‌ر کاته‌وه و بژیه‌ته‌وه.»

بولبولی نازەران ته‌نانه‌ت دهن‌دوکیشى لیک نه‌دان.

ئینجا براى ناوەنجی هاته‌ پێشى و گوتی:

«بولبوله‌ نازیره‌که‌م! ده‌ بخویتنه‌ با سه‌رله‌نوێ باغه‌که‌مان بگه‌شیتنه‌وه.»

بولبولی نازەران جووکه‌ی نه‌کرد.

خه‌لکی هه‌موو سه‌رسام و باغیش هه‌روا سیس و ژاکا و بوو.

با بیینه‌وه سەر سه‌روسۆراغی ئالودینۆی که‌ نازانین ماوه‌ی چەند له‌ بیڕیدا مایه‌وه. سه‌ره‌نجام بازرگانیک پتی ده‌که‌ویتنه‌ سه‌ر ئەو بییره‌ و به‌کاروانچییه‌کانی ده‌لی ئاوی بۆ هه‌لگۆزن. ئالودینۆ که‌ گوتی له‌ ده‌نگه‌ ده‌نگی ده‌بی هه‌وار ده‌کا:

«من ئاوتان بۆ هه‌لده‌هینجە. ئیوه‌ش مه‌ردی چا بن و یارمه‌تیم بده‌ن با لێره‌ رزگارم بی و بیمه‌ ده‌ری.»

سه‌تلیکیان شوێ کرده‌وه نیو بیڕی و به‌پری هه‌لیان کیشایه‌وه سه‌ری. دوايه‌ گوریسه‌که‌یان به‌بیڕیدا شوێ کرده‌وه خوارێ و به‌چه‌ند که‌سیکان ئالودینۆیان له‌ بیڕیا هه‌لکیشایه‌وه. بازرگان له‌ ئالودینۆی پرسى چۆناوچۆن که‌وتۆته‌ ده‌و بییره‌یه‌وه:

ئالودینۆ وەلامی دایه‌وه:

«من رێسوارێکی نه‌شاره‌زام و رێم ون کردووه، شه‌و بوو بیرده‌دا هاتم، هه‌وا تاریک و نووته‌ک بوو به‌ر پیتی خۆم نه‌ده‌دیت تا که‌وتمه‌ ده‌و بییره‌یه‌وه.»

بازرگان پرسى:

«ده‌ته‌وی بچیه‌ کوێ؟»

ئالودینۆ وەلامی دایه‌وه:

«بۆ شاری خۆم.»

نانی ئىتوارەيان پىتکەووخوارد و ئالودىنۆ ئەو شەوئى لەگەڵ بازرگانى رابوارد. بەيانى ھەريەكەيان بەرپى خۆيدا رۆيى. ئالودىنۆ كە گەيىبەووخواردەكەى خۆى كەوتە سەروسۆزاعى ئەو پىرەمىردەى كە ئالودىنۆى وەك جگەرگۆشەى خۆى دادەنا، تا لە لای وى بىننیتەووخواردەكەى بەسەر بەرئى. رۆژتىك پىرەمىردە دىتى كەوا دەستويپتەوئەكەنى شای تاكى دەستكۆشەيان پىيە بەخەلكىيەووخواردەكەى رۆژتىك رادىلن:

«شا، ژنى بۆ كۆرەكەى دىنى. كى دەتوانى تاكىكى دىكەى وەك تاكى ئەم دەستكۆشە بۆ بووكى شای بچنى؟»

پىرەمىرد تەواوى ئەو باس و خواسانەى بۆ ئالودىنۆ گىرپاىەووخواردەكەى خۆى لە پىرەمىرد دزىەووخواردەكەى چوو بوو بەشاگردى بەرگدروو بەك.

بەرگدرووى بەستەزەمان نەيدەزانى ئەو بەكەىكە لە شازادەكانى شا و ئالودىنۆى بەشاگردى راگرت. ئالودىنۆ شاگردىكى زۆر گوتراىەل و گوتى لە مەشت بوو. ھەموو رۆژى دوكانەكەى خاوتىن دەكرەووخواردەكەى ھەر كارىكى داوا لى كرابا بە دەستبرد بەجى دىنا.

وھزىرانى شای سەريان بەتەواوى بەرگدرووكانى شاريدا دەگرت و دەستكۆشەيان پىشان دەدان تا گەيشتە ئەو دوكانەى ئالودىنۆى لى شاگرد بوو. داوايان لە بەرگدرووكانەكە كۆرە دەستكۆشەيان ناوايان بۆ بچنى. وھستا ئەو كارەى وەرنەگرت و قبولى نەكرد. لە پر شاگردەكەى ھاتە پىشى و داواى لە وھستای كۆرە قبولى كات و ھەرى گرت، ئەو گوتى:

«من دەتوانم ئەو دەستكۆشە بچنم.»

وھستا گوتى:

«ئەو شىت بووى، تۆ لە دووئىتەو دەست بەكارى بەرگدروونى كۆرەووخواردەكەى و ئەو رۆ دەلىتى من كارىكى ناوا سەخت و دژوار ئەنجام دەدەم.»

پىوانى شای بەبەرگدروويان گوت:

«لىتى گەرى با بەختى خۆى تاكى كاتەووخواردەكەى و ھەر بەدەم قسانىشەووخواردەكەى دووپات كۆرەووخواردەكەى: «بەلام ئەگەر نەيتوانى دەستكۆشەيانى وا بچنیتەووخواردەكەى ئەو شا لە سەرى دەدا.»

ئالودىنۆ زۆر بەئارامىيەووخواردەكەى گوتى:

«زۆر چاكە قبولىمە.»

بەرگدروو، كە زۆرى زگ بەشاگردەكەى سووتا بەدوو دىيەووخواردەكەى گوتى:

«لاو تۆ ژيانى خۆت بەخۆرايى بەفەرژدا! من ئەوا بىست سالى بەرگدرووم، بەلام تا ئىستا كارىكى وام پىن ناكرى، بەلام تۆ...»

ئالودىنۆ، كە سام و ترس و ژانىكى لە پرووى بەرگدرووئى دىتن گوتى:

«وھستا نىگەران مەبە! ئەگەر پىنج مەن پستەم بۆ بگرى ئەو كارەى ئەنجام دەدەم.»

بەرگدروو چوو بازاری و چوار مەن پستەى بۆ شاگردەكەى كرى.

ئالودىنۆ لە بەرگدرووئى پرسى:

«بۆ كەمت كرىووخواردەكەى.»

بەرگدروو وھلامى داىەووخواردەكەى:

«پارەى تەواوم پىن نەبوو.»

ئالودىنۆ شەوئى نەنوست و ھەموو پستەكەى خوارد، رۆژى داوى كە بەرگدروو ھاتەووخواردەكەى دووكانى چ بىنى، راست دەستكۆشەيانى وەك ئەو دەستكۆشەيانى پىوانى شای وىستبوويان، چاوكرد. لە ھەژمەتان چاوى ئەبەلق بوون، دەستى برد بۆ دلىيى زياتر دەستكۆشەيان لە دەستى كا. بەلام ئالودىنۆ گوتى:

«وھستا! دەستى مەدەبە خراى دەكەى.»

دەو دەمەيدا پىوانى دەربارى شای وھزورى دووكانى كۆتەن و ھەر بەھەواى ئەوئى كە دەستكۆشەيان نەكراو، بەگالتە و لاقتىووخواردەكەى پرسىان:

«وھستا! حالو باڵ لە چ داىە! داخوا راسپاردەكەمان نامادەبە؟»

بەرگدروو، كە ھىشتاش سەرى ھەرگىزى دەخوارد و دوو دل بوو لە ترسان ھىچى نەگوت، ئالودىنۆ ھاتە پىشى و دەستكۆشەيانى دانى. دەستويپتەوئەكەنى شا زۆر بەوردى سەرنجىان داىە و ئەودىو ئەودىويان كۆرە و واقىان وړ ما.

فەرمانەيانى شا دەستكۆشەيان تاو داىە و بەبەرگدروويان گوت:

«وھستا فەرمو، رەگەلمان كەووخواردەكەى بۆ كۆشكى شای و پاداشى خۆت وەرگرە.»

ئالودىنۆش گوتى:

«وھستا ھەستە بچۆ و ئەو پاداشەى شای بۆ خۆت وەرگرە.»

بەرگدروو كە ھىشتا دلەراوكى و شلەژانەكەى نەپەويپتەووخواردەكەى گوتى:

نا رۆلە، من ناچم، تۆ بۆ خۆت بچۆ، ئەدى برىار وا نەبوو ئەگەر دەستكۆشەيان بەدلى شای نەبوو لە سەرت دا!«

ئالودىنۆ لەگەل پىوانى شای چوو كۆشكى. كە دەستكۆشەيان بەشای نىشاندا گوتى:

«من سەرم لەو شتەنە دەرناچن، بىبەن بەبووكەمى نىشان دەن.»

بووكەكە بەدىتنى دەستكۆشەيان زۆر شاد و دلخۆش بوو و سى سەد رۆبلى داىە وھستا و شاش دوو سەد رۆبلى دىكەى ھاويشتە سەرى.

ئالودىنۆ ھاتەووخواردەكەى دووكانى و پارەكەى لە پىش وھستای رۆنا و گوتى:

«فەرمو وھستا، ئەو پارانە ھەمووى بۆ تۆن.»

وھستا زۆر شاد و خۆشحال بوو و پارەكەى ھەلگرت، داىە ئالودىنۆ گوتى:

«دەزانى تۆ مرۆقىكى چاك نىت؟»

«بۆ؟»

«چونكە من داواى پىنج مەن پستەم لى كرى كە چى تۆ چوار مەنت كرى. بۆبە ھىچى دى لىرە كارى ناكەم و لە لات نامىنەووخواردەكەى.»

ئالودینۆ چووه دووکانی پینه دۆزیکى و گوتى:

«وهستا! من هه تىوێكى بێكەس و بێدەرم. كەسەم نىبەه دالدهم بدات و چاوه دىریم بکات. وههه و پىباوى چا به و بکه به شاگرد و ئەو کارهى خۆتانم فیر که.»

پینه دۆز له گهڵ خۆى بردهوه مالى. يەك دوو رۆژى پىچوو پىباوانى شای هاتنه دووکانى پینه دۆزى و سۆلێکیان بهوه ستای نیشان دا و لىيان پرسى داخوا ده توانى تاکىکى دیکهى وهک ئەو تاکه یان بۆ دروست کا یان نا؟ وهستا وىستى ئەم راسپاردهیه رەت کاتهوه که ئالودینۆ هاته پىشێ و گوتى:

«من ده توانم ئەو کارهى بکهەم.»

پینه دۆز به تووره بىبهوه گوتى:

«تۆ تازه کارى. چۆن ده توانى ئەو کارهى بگێرپهوه و وه ئەستۆى بگرى؟»

ئالودینۆ زۆر له سه ره خۆ گوتى:

«تووره مه به وهستا، من ده توانم به رعوڊه ی ئەو کاره بهم.»

ئالودینۆ به وهستاى هتور کردهوه.

وهزیر گوتى:

«به لām ئەگەر نه تانوانى تاکى ئەو سۆله ی بدروون، ئەوه پاشا له سه رى هه رووکتان ده دا.»

پینه دۆز به شاگرده کەى گوت:

«وهه مه ردی چا به، به زه بىت به منى پىر و که نه فتدا بىته وه و ئەو کاره ی مه که.»

«وهستا گىان ناره حهت مه به. من پىم ده کرى. ئەگەر بچى بىست مه ن پسته م بۆ بکرى هه ره ئەو شو ته و او ی ده که م.»

پینه دۆز چو نۆزده مه ن پسته ی بۆ کرى.

«وهستا ئىستا تۆ بچۆوه مالى و منىش ده ست به کار ده بم.»

پینه دۆز به دللى پر غه مه وه چۆوه مالى، نارامى لى هه لگىرا بوو تا به يانى نه نووست. هه ر نىوه شه و بوو به ره و دووکان بۆوه و له کونى ده رکه برا سه برى ئالودىنۆى کرد، که ئالودىنۆى دىت ئەو خه رىکى پسته خوار دىتیه له ناخى دلپه وه که وه جنىودان و نه فرىن و تووک لىکر دنى و گوتى: «باشه خوا غه زه بى لى گرتىوم ئەوه م به شاگر دى راگرت. به هىچ و خۆرا بى سه رم له رپى ئەو کاره داده نىم.»

که هه وا پروناک بوو پینه دۆز ده رگاى دووکانى پى کرده وه و چووه ژوورى، له پر چاوى به تاکه سۆلێکى دیکه که وت که له تهنىشت ئەو تاکه سۆله ی مالى پاشاى داندرابوو و رىک وهک وى، ده ستى درىژ کرد هه لىگرى به لām ئالودىنۆ گوتى:

«دۆىنى تۆ نه توىست کاره که قبول کەى بۆه منىش نایه لم تۆ ده ست ده بىته ئەو سۆله.»

زۆر زوو سه ر و که لله ی فه رمانبه رانى شا په یدا بو نه وه. به دوو دلپه وه ده سۆله که ی رامان و کاتى دلنیا بوون که چاویان هه لله ی نه کرده وه زۆریان ستايشى پینه دۆزى کرد و لى قایل بوون. وهختى رۆشنىش گوتیان:

«با يه کىکىشتانمان له گه ل بىته ده ربار و پاداشى کاره که تان له پاشاى وه رگرن.»

پینه دۆز به ئالودىنۆى گوت:

«له گه ل هه موو ئەمانه شدا له وان به شا ئەو کاره ی به دل نه بى.»

ئالودىنۆ له گه ل پىباوه کانى شای چووه کۆشکى. سۆله که یان له به رده مى شای دانا و ئەو بىش ده ستور د فه رمانى دا بىسه ن به بوو که که ی نىشان ده ن. بووکى شای هه ر زوو تىگه بى که ئەوه راست سۆله که ی خۆبه تى و سه ره له نوێ ئالودىنۆى ناسپه وه و پرسى:

«چاوه رپى چىن؟»

«ئالودىنۆ وه لامى دا به وه:

«په له مه که، هىشتا وهختى نه هاتوه.»

بووکى شای پىنج سه د رۆبلى دا به وهستا و پاشاش پىنج سه د رۆبلى دیکه ی هاو بىشته سه رى. ئالودىنۆ درا وه که ی تاو دا به و هاته وه لای پینه دۆز و گوتى:

«فه رموو وهستا، ئەوه هه موو پاره که و چىد بىش لای تۆ کارى نا که م.»

«بۆ؟»

«من داواى بىست مه ن پسته م لى کردى به لām تۆ نۆزده مه نت بۆ کرپىوم.»

ئالودىنۆ ئەوه ی گوت و چووه لای پیره مپرده ی گۆرىن. پیره مپرد پرسى:

«ئه رى رۆله ئەوه له کوێ بووى؟»

ئالودىنۆ وه لامى دا به وه:

«ئىدى من گه نىم، چومه شارى هىندىک گه رام.»

چه ند چه نگه زىرپىکى دا به پیره مپردى. هىنده ی پى نه چوو پیره مپرد دىتى سه ربا ز به بازارى وه ربوون و بىستىشى چاچونتس شا به خۆى و سوپا وه هاتوه و له دوى ئەو که سه ی ده گه رى بولبولى تازه رانى له کۆشکى وى فراندوه.

که ئالودىنۆ ئەوه ی بىست به پیره مپردى گوت:

«باوه، بچۆ کن شا و پى بلى ئەسپىکى خۆتم و پده بۆ کوړه که م ده چىته لای چاچونتس شای بۆ گفوتگۆ کردنى ده رباره ی جهنگ و شه ر و هه را و پىکدادانى.»

پیره مپرد چووه کۆشکى و ئەوه ی ئالودىنۆ گوتى بوى به شای را گه ياند.

شا له وه لامى قسه که ی پیره مپردىدا گوتى:

«له و رۆژه برا ئەو ئەسپه یان هىنا وه ته وه، هه ر له سه ر ده سه به ندپه له ته وىله ی نه هاتۆته ده رى و ئىستا ش که س ناو پىر لى بى بچىته پىش.»

که بووکى شای تىگه بى مپرده که ی خۆى پیره مپرده ی نار دۆته لای شای، داواى له شای کرد مۆله ت بدا و ئەو بۆ خۆى بچى و ئەسپه که ی له ته وىله ی بىتپه ده رى. شا داواى بوو که که ی گرت وه و بوو که که یى چو ئەسپه که ی هىنا به ده رى و دا به ده ست پیره مپرده ی. پیره مپرد ئەسپه ی هىنا به به ر رکتى ئالودىنۆى.

ئالودىنۆ سووار بوو و به ره و مه يدانى شارى ئەسپى لىنگدا. له مه يدانى چاوى به برا گه وره که ی خۆى که وت و پرسى:

«ها خه ریکی کوئی؟»

برایه که ی وهلامی دایه وه:

«ئوه من بووم بولبولی نازهرانم هیناوه و ئیستاش ئه وه دهچمه لای چاچونتس شا تا ته وای هممو بهسه رها ته که ی یو بگپرمه وه.»

جا سه ری جلّه وویی هه له نگاوت و به ره و سویای چاچونتس شای که وته ری.

«چادری شای کوا؟»

«هۆوه تا، ئه و چادره سووره یه.»

برا گه و ره چوه نیو چادره سووره که و ههوت جارانی ئیکلام بو شای کیشا.

چاچونتس شا پرسى:

«تو شازاده ی؟»

«به لئی قوریان.»

«ئه ری ئه وه تو بولبولی نازهرانت له کوشکی من فراندوه؟»

«به لئی قوریان.»

«باشه چۆنت گرت؟»

«من ئه و بولبوله م له سه رداریکی دارستانی ئیوه دا گرت.»

شا گوتى:

«درۆیه براله! ئه وه تو نیت ئه و بولبوله ت گرتی.»

شازاده هاته وه مالى. ئه و جا برا ناوه نجیبه که چوه لای چاچونتس شا.

ئالودینۆ پرسى:

«ها ئه و خه ریکی کوئی؟»

«دهچمه لای چاچونتس شا و پیتی راده گه یه نم که ئه وه ی بولبولی نازهرانی فراندوه منم.»

ئه ویش چوه نیو چادری شا و ههوت جارانی ئیکلام کیشا.. چاچونتس شا پرسى:

«باشه ئه وه تو بووی بولبولی نازهرانت گرت؟»

«به لئی قوریان.»

«زۆر چاکه، وهره بلتی بزاتم چۆن؟»

«هه و تاریک بوو، له پر دیتم ئه و بالنده یه ک دیته وه هیلانه که ی. دهستم دریژ کرد و گرتم.»

«درۆیه، ئه وه تو نیت بولبوله که ت گرتوه.»

دوای ئه وه چاچونتس شا بانگه وازیکی به م ناوه رۆکه بلا و کرده وه:

«دهبی ئه و که سه بدۆزیته وه که بولبولی نازهرانی گرتوه، ده نا ته وای خاکی ئه م کیشوره ژیره و ژوور

ده که م.»

ئالودینۆ هاته خزمهت شا و مؤلّه تی لی خواست تا وهلامی ئه و بانگه وازه ی بداته وه. شا کوره که ی خۆی

نه ناسیبه وه و گوتى:

«زۆر چاکه، ئه گه ر ده ته وئی بچی، بچۆ.»

ئالودینۆ گوتى: «شاها! بغه رموو ئیمه قه رار و بریه یه ک بکه ین. ئه گه ر چاچونتس شام لیتره دوور

خسته وه ئه و جلّه ووی کارو باری ولاتم بو سی سعاتان بده یه ده ست.»

شا قایل بوو، ئالودینۆ سوار بوو و به ره و لای چاچونتس شا ملی لیئا.

چاچونتس شا پرسى:

«ئایا تو شازاده ی؟»

«به لئی قوریان.»

«تو بولبولی نازهرانت گرتوه؟»

«گه و ره و پایه دار، به لئی ئه وه من بووم بولبولی نازهرانم گرت.»

شا به سه رسامییه وه گوتى:

«که واته تو ئالودینۆی؟»

«به لئی قوریان.»

«به لام من چۆن باوه ر بکه م که تو ته وای ئه و کارانه ت هه موو ئه نجام داوه؟»

ئالودینۆ ده ستویرد سه ری ئه و پرئیسکه ی پیتی بوو کردیه وه و دهم و لووتی براوی هه ر سی دیوانی

له به رده م چاچونتس شای دانان، ئینجا شا چاچونتس گوتى:

«من ئه و بولبوله پیشکیشی تو ده که م.» و سه ربازه کانی بانگ کرده وه و به و رتیبه یدا گه رایه وه که

لیته ی هاتبوو.

ئالودینۆ هاته وه لای بابی و لیتی پرسى:

«من ده ناسی؟»

«نه.»

«من ئالودینۆی کورتانم.»

«جا ئه گه ر به راستی کوری منی ئه وه سه رله نوئی باغه که مان سه وز که وه.»

ئالودینۆ چوه به رده می بولبولی نازهران و گوتى:

«بولبوله نازیه که م! ده ی تی چریکینه با سه رله نوئی باغه که مان بگه شیتته وه و سه ر سه وز خۆی بنوینتی.»

بولبول ده ستی به خویندنی کرد، هه ر له گه ل خویندنی ویدا باغ ده ستی به سه وز بوونه وه کرده وه.

جا ئالودینۆ هه ستا چۆه خزمهت شا و گوتى:

«تو په یمانت دا بوومی سی سعاتانم کار و باری مه مله که تی هه موو پی بسپیری.»

شا گوتى:

«زۆر چاکه. من هه ر له سه ر په یمان و قه ول و بریه ی خۆم.»

ئالودینۆ چوه سه ر ته ختی پاشایه تی و برایه کانیشی راکیشانه به رده می دادگا. برایه کانی دانیان

به هه موو شتیک دانا.

ئالودینۆ له باوکی پرسى:

«خزمینه وهرن با بهمام ورج و مام گورگیش بلتین ئەوانیش بیتە ئیره. ئەوانیش برسین با بین شتیکی بخۆن. خۆج زۆره گوشت زۆره.»

چوون مام ورج و مام گورگیان بانگه‌یشتن. تیریان گوشت خوارد و ئیسکەکانیشیان شکاندن و تیر و تەسەل بوون. دواپە مام ریتی بەزبیک و زاگون بیرتیکی بەمیشکیدا هات:

«ئەوان دەبێ گەورەبەکی بۆ خۆیان هەلبێژن و لە قسەیی دەرەنەچن، دەنا رۆژتیکی هەر دەرەومێ بەشەر بین و ورگی بەکدی بێرن و بەکتر پارچە پارچە کەن.»

لە بەر ئەو هات هەموو ئەو دۆستانەیی کۆکردنەوه و گوتی:

«ئیمە دەبێ گەورە و فەرماندەبەک لە نێو خۆماندا و بۆ خۆمان هەلبێژن. دەبێ ئەوێ فەرماندەش دەمانداتێ ئەگەر کوتێکیش بێ هەر پیتی رازی بین، دەنا بێ ئەو هەرمانان لی پەیدا دەبێ و لیمان دەبیتە ناخۆشی. دەلێن چی؟ ئەو رایەتان پێ چۆنە؟»

هەموو برادران گوتیان: «بیر و رایەکی بەکجار زۆر بەجییه.»

ریتی زۆری حەز لە دەمراستی و فەرماندەیی بوو، بەلام وا خۆی دەرەنەخست و بەمام گورگی گوت:

«تۆ ببە بەفەرماندە.»

گورگ قەبوولی نەکرد و گوتی:

«نا، ئەو بەمن ناکرێ، ئەگەر من گوشتی دابەش کەم لەوانەبە بەشێکی زیاتر بۆ خۆم دابنیم و ئێوەش ئەوێ قەبوول ناکەن و ناپەرحەت دەبن و پرم ددەنێ و پارچە پارچەم دەکەن.»

«زۆر چاکە، مام ورج ئەو فەرماندە بە.»

هەموو لە هەللابان دا:

«نا، نا، تۆ خۆت فەرماندە بە.»

مام ریتی گوتی:

«زۆر چاکە بەلام نابێ کەس لە قسەم دەرچێ.»

گیانلەبەران تیکرا هاواریان کرد:

«هەرگیز لە قسەت دەرناچین.»

«زۆر چاکە، گوێ راگرن: ئەری ئێوە هەرگیز بیرتان لەوه کردۆتەوه کە ئەو هەموو گوشتە لە کوێرا دیت؟»

هەموو پێکەوه بەبەک دەنگ گوتیان:

«نە.»

مام ریتی گوتی:

«ئەو هەموو گوشتە لاوتیک دەمانداتێ کە لە ئەشکەوتیدا دەرێ. جا بۆبە دەبێ تیببگەبەنێن کە زۆری

منەتبارین و زۆربشی سوپاسگوزارین.»

هەموو تیکرا پرسیان:

«جا چ بەکەین؟»

«من پیتان دەلیم. ئیمە دەبێ کچی پاشای رۆژەلاتیی بۆ بینین و لێی مارەکەین.»

گیانلەبەران پرسیان:

«باشە جا چۆنی وەدوو کەوین؟»

مام ریتی گوتی:

«پیتان دەلیم، ئێوە مام ورج و مام گورگ و دالەهۆ، دەچنە دەرووبەری کۆشکی مالتی پاشای. مام

ورج و مام گورگ دەست دەکەن بەجووت و کیتلانی زەویبەکانی پاشای. کە پاشا ئەوێ دیت زۆری پێ

سەبەر دەبێ و لە سەر سامییان پیتی وا دەبیت کە تەنانەت گیانلەبەرانیش لێی دەرەسن و لە

فەرمانبەرداری ویدا مل کەچن و لێی تۆقیون و ئەوا بۆ خۆیان زەویبەکانی بۆ دەکیتلن. بانگی ژن و

کچەکەیی دەکا و پیتان دەلێ بنۆرنێ چ پاشایەکم. تەنانەت گیانلەبەرانێ کیتوی و دەرەندەش

فەرمانبەردارمن. کچی پاشای بۆ تەماشای کردنی دیتە سەر سوپیه. ئەو دەمی دالەهۆ لەسەر کۆشکی

خەریکی چەرخانە و دایدیتی و هەلبیدەگرێ و دەبفریتێ. بەم شێوەیە کچی پاشای دەهیتێ.»

دەبوو فەرمانی فەرماندە هەر جیبەجێ پیتان دالەهۆ لە سەر کۆشکی پاشای کەوتە چەرخان و ورج و

گورگیش کەوتتە جووت و کیتلانی. پاشا و ژن و کچەکەیی هاتتە دەرێ. هەر کە دالەهۆ چاوی بەکچەیی

کەوت وەک بەرد لە ناسمانێرا بیتە خواری خۆی لوول کرد و داپهاتی و فراندی. گیانلەبەران کچەیان

گەیانندە ئەشکەوتی و بەرەلدایان کرد. لاوه لە راو و شکاری هاتەوه و دیتی ئەوا یەکیک لە

ئەشکەوتیدا دانیشتووه. وا قی و پرما و پرسی:

«تۆ کیتی؟»

کچە گوتی:

«من کچی پاشای خۆرەلاتیم.»

لاوه زۆر شاد و خۆشحال بوو و گوتی:

«ئای... لەو بەختی، من لەبەر تۆبە وازم لە مالت و حال و سەلتەنەت هیناوه و وا بەتەنیا لێره دەریم،

بەلام کێ تۆی هینا بە ئیره؟»

کچە جوانەکە هەرچی هەبوو و نەبوو هەمووی بۆ گێرایهوه.

لاوه سەری سوپا و گوتی:

«مەبەستت گیانلەبەرانێ ئەو دەرووبەرێ ئیره تۆیان هیناوه؟»

زۆر شاد و شەنگۆل بوو لەوه بەولاوه زیاتری راو دەکرد و گوشتی زیاتری بۆ دۆستەکانی دیناوه.

ریتی دووبارە ئاوەلەکانی کۆکردنەوه:

«ئەری ئێوە دەزانن کە ئەمانە ئادەمین و ناتوانن لە سەر عەردی پرووت بنوون؟»

گیانلەبەران پرسیان:

«جا چمان پێ دەکرێ، چ بەکەین؟»

مام ریتی گوتی:

«پیتان دەلیم: گورگ ئێوە دەچنە شاری (سیخ)ان. لە ناو بازاری دەست دەکەن بەهەلاتنی بەناو

بازاریدا، که خه لکی چاویان پین کهوتی هه موو دووکان و موغازه کانیاں به جی دههیلن و وه دووی تو دهکون. ئەو دەمی ورج دهچیتته موغازتکی و تویتیک قوماشی زیردۆز تاو ده داتی و ده بهیتتی.»

گورگ گوتی:

«دهمگرن. ئەو دەمی به سه گان خوار دووم ده دن.»

پتیو شیراندی:

«شه رمت بی، وه بیرت نایه که برسی بووی چۆن ده به زیت؟ ئیستاش وهک به رازیت لی هاتوو و له بهر قهلهویان هیچت له دهست نایه؟ مردن مردنه لینگه فرتی چیه؟»

گورگ ترسا و به مام ورجی گوت:

«زۆر چاکه، پیم وا بچ هه ده بی بچین و ناچارین.»

رۆشتن، چوونه ناو شاری و گورگ زۆر به خیرایی به ناو شاریدا هه لاپۆبی. ئەو هی له بازاری بوو هه مووی وه دوو کهوتن، ورج خۆی ده موغازتکی کرد و تۆیه زیردۆزتکی تاو دایه و هه به دهستور دی لهو ناوهی وه ده رکهوت. هیندییک و ده دووی گورگهی و هیندییکیش وه دوو ورجه ی کهوت بوون. به لام نه یانتوانی هیج کامینکیان بگرن.

گیانله به رهکان هاتنه وه جی و پتی خۆیان. چوونه ناو ئەشکهوتی و پارچه قوماشه یان راخست.

ئیتستا کوپه و کچه و تهوای گیانله به ران لیره به جی دههیلن و ده چینه وه سه ر و سؤراغی پاشای رۆژه لاتتی.

پاشای رۆژه لاتتی بانگه وازتکی بهم جوړه ی بلاو کرده وه:

«هه که سیتی کچه کهم بو بدۆزیته وه و بۆم بینیته وه به قورسایبی و سهنگی خۆی به زیری هه لده کیشم.»

پیریتنکی جادوگر گۆچانی تاو دایه و چووه کۆشکی پاشای و گوتی:

«من کچه که تان بو دینمه وه.»

پاشا گوتی:

«زۆر چاکه، ئەو زیره که یه هه ئیتستا نیوهت ده ده می و نیوه که ی دیکه شی ئەگه ر کچه که مت هینایه وه.»

جادوگر گوتی:

«قایلم، ئیوه ته نیا کوپه یه کی شه رام دهنی و هیچی دی.»

کوپه یان دایه، جادوگر دهر و ژووری کوپه ی قیبر دا، دایه چوو ماریکی هینا. له ناو کوپه که ی دانیش و ماره که ی وهک قامچی راوه شانند. کوپه له جیتی خۆی به رز بووه و کهوته ناسمانی. هه رۆبی رۆبی تا کهوته گوندی (چیخۆری) که راست ده که ویتته داوینی چیا ی چانچ خیرلی.

جادوگره ی پیر له کوپه ی هاته ده ری. قامچییه که ی که ماره که بوو ده ویتیدا به جی هیشته. گۆچانه که ی تاو دایه و به مینگه مینگ که وته ری. دهو ده مه یدا کوپه ی پاشای که چوو بووه راوی چاری به پیریتنکی کهوت و زۆری زگ پیتی سووتا و گوتی:

«رۆژ باش داپیره! تۆ کیتی و له کوپه هاتووی؟»

پیریتن وه لامی دایه وه:

«ژبانته باش رۆله! من بو حه مامی هاتبوومه (ئه سپیندازسک). به لام خه لکی (خیزابا و ریم)، که له گه ل ژنانی گوندی پیکه وه هاتبووین و ئەوان هه موو گه رانه وه و من به ته نی به جی مام و ریم لی هه لده بووه. من پیر و که نه فتم، نازانم چۆن بچمه وه مالتی.»

لاوه زۆری زگ به پیریتنکی سووتا و گوتی:

«قهیدی نییه، من تۆ ده به مه وه مالتی خۆمان.»

«رۆله ئە تۆ له کوپه ده ژیت؟»

«لیره له ناو چیا یه کانی چانچ خیرلی.»

پیریتن گه شایه وه و گوتی:

«یا خوا رۆله خیری له خۆت ببینی، که زگت به پیریتنکی وهک من بی هیز و که نهفت و که له لا سووتا!»

پیریتنکی بلند کرد و هاویشته یه پاشکۆی خۆی، به لام چونکه ئە سپی تاین بۆنی دوژمنی کردبوو پیتی گرتنه وه و چوار په لی چه قانندن و نه رۆبی.

لاوه وه بهر قامچیانی دا، هینده ی لیدا هه تا هه موو له شی ئە سپه ی وه سه ر خۆین گه را. له گه ل ئە وه شدا زۆر به نابه دلایه وه که وته قالدوان. لاهه پیریتنکی هینایه وه مالتی، به لام ژنه که ی زۆر نارچه حهت بوو و گوتی:

«ده ته وی چ له و پیریتنه په رپووته ی بکه ی؟»

لاوه وه لامی دایه وه:

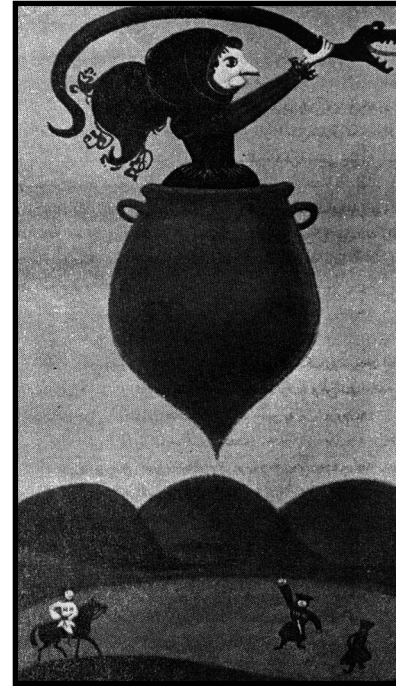
«دلی مه شکینه. ئە وشۆ ده یحه ویتینه وه و سبه ینت به رپتی ده که ی نه وه.»

لینگه ران پیریتن هه ر له وی بی بو تا و ده نگیه. ئاوی خۆشوشنیتی بو کچه ی گه رم ده کرد و زۆر ورده کاری دیکه شی ئە نجام ده دان.

کچه زۆری پین خۆش حال بوو و به هاو سه ره که ی گوت:

«لینگه ری و مه ینیره وه با هه ر له گه ل خۆمان بی و له گه ل ئیمه دا بژیه ت.»

میرده گوتی:



«دیتت، دویتنی نارِ حەت بوویت و نەتدەویست، بەلام ئەو پۆ پیتی پازیت.»

بەلێ پیریژن کاریکی دەکرد مەپرسە، وای لی هات شازادەى جوان بەبێ پیریژنێ هەلێ نەدەکرد. رۆژتیکى میترده چووہ راوئ و گیانلەبەرەکانیش هەر یەکە بەلایەکیدا سەریان لەدوو کاریکی نا. پیریژن و شازادەخان پیکەوہ مانەوہ، جادووگەری پیر گوتی:

«وہرہ با بچین کەمیک باى بالئ خۆمان بەدین و تاویک بگەرێین.» شازادەى جوانى بردە ئەو جیبیہى کووپەکەى لیبوو، شازادە پرسى:

«ئەو کووپە چ دەکا لێرە؟»

«نازانم نازیزەکم، دادەى با بچین تەماشایەکی بکەین.»

چوون و کەوتنە تەماشاکردنیتى. شتییک دە کووپەکیدا بوو. شازادە پرسى:

«ئەوہ چى تێدايە؟ دادەى دەرى بێنە.»

جادووگەر گوتى:

«ئای کچەکەم! ئەمن کوا پشتم راست دەبیتەوہ. دەستم ناگاتى، دەوہرە بەلکە ئى ئەوہ خوايە تۆ بتوانى.»

شازادەى نازدار بەرەو کووپەى چوو. سەر و دەستیکی شۆز کردنەوہ ناو کووپەى. دەو دەمەیدا جادووگەر لە پشتەوہرا پالیکى پتوہنا و دەکووپەکەى هاویشت و بۆ خۆشى خۆى هەلدايە ناوئ و کووپە وەهوا کەوت. بەو شتوہیہ شازادەیان بۆ پاشای هینایەوہ مالتى. ئەویش تەواوى بەسەرہات و روداوہکان و چۆنیەتى و شۆینى ژيانى ئەو چەند وەختەى بۆ بابى گێرايەوہ و گوتى:

با ئەوان لێرە بەجى بیلین و بچینەوہ پەیسەرى کورى پاشا و رتوى فرماندە.

مام رتوى لە راوئ هاتەوہ تەماشای کرد، شازادەخان دیار نییە، لە پشیلەى پرسى:

«ئەوہ لە کوپتیبە؟»

پشیلە گوتى:

«نازانم.»

رتوى دەبیرەوہچوو:

«هەبى و نەبى شۆینى ئەو پیریژنەيە بردوویەتیەوہ.»

رتوى زۆر توورە بوو کەوتە سەرژەنشتى و رچ و گورگ و دالەهۆى کە چاکیان چاوەدێرى لە شازادە خانى نەکردووە و ناگایان لى براوہ. فرمانى دا:

«پشیلەم بۆ بانگ کەن.»

پشیلەیان هینا، رتوى گوتى:

«هەر ئیستا دەچى مالتى پاشای رۆژەلالتى و وادەکەى شازادە بتیبینى. دلنایم کە چاوى پیکەوتى دەلئ: کتکە خنجیلانەکەم. پشە چووکەلەکەى خۆم، ئەوہ چۆن گەبشتوویە ئیرە، ئەدى خاوەنەکەت کوا؟ و ئینجا دەستبەجى دەگەرێتەوہ و بەسەرہاتەکەمان بۆ دەگێرێوہ. زۆریش وریا بە بزانه داخوا دیتنى توى زۆر بى خۆشە یان نا؟»

پشیلە لى دا رۆیى. هەر رۆیى، هەر رۆیى، تا گەیبیہ کۆشكى پاشای و لەوى چووہ ژوورئ. هەر کە شازادە چاوى ویکەوت ناسیەوہ.

«ئەوہ پشەکەى خۆمانە. پشە بچکۆلانەکەم. ئەوہ چۆن گەیبیوہ ئیرە؟ راوہستە با بچم خواردنت بۆ بێنم، دیارە برسیتە؟»

کچە چوو گۆشتى بۆ بێنى، بەلام پشیلەکە هیندە دلشاد بوو هەر مەپرسە، لەسەر خواردنى رانەوہستا، هەر بەغار لەوى وەدەرکەوت و بەرەو لای ئاوەلەکانى، تا هاتەوہ و ئەوہى دیتسوى بۆ مام رتوى گێرايەوہ.

رتوى یەکیکی بەدواى دالەهۆیدا نارد و گوتى:

«ئەو جارە نۆرەى تۆیە، بەرەو کۆشکى بفرە و وریا بە و بزانه شازادە خانم کەینى دپتە دەرى. ئەویش تۆ دەناسى و متمانەى پیتە، هەلئ دە سەر پشتى خۆت و هەستەوہ.»

دالەهۆ لە شەققەى بالانى دا و هاتەوہ سەر کۆشکى. شازادەى جوان چاوى پى کەوت. هاتە دەرى و دالەهۆى ناسیبەوہ. دالەهۆ بەرەو لای وی لوول بوو. شازادە کەوتە سەر پشتى دالەهۆى، ئەویش کەوتە ئاسمانى. جارىکی دى گەینەوہ نىو چیا و لێرەوار و بەندەنان و هینای لەبەر دەرکى ئەشکەوتیبى دانا. کورى پاشای بەهاتەوہى دەزگيرانى زۆر شاد و خۆشحال بوو، بەلام مام رتوى گوتى:

«برادران و نابيت. ئیمە دەبى ناگامان لەوانە بیت. گورگ دەچیتە چىخۆرى و لەوى پاسى دەکا. و رچ دەچیتە نىو دارستانى، کەرویشک دەچیتە ناو شیناوردئ و دالەهۆش لەسەرەوہ لە ئاسمانى چەرخان دەدات و دیت و دەچیت. بۆ ئەوہى بەتەواوەتى ناگامان لە پیلان و فیل و دەهۆى دوژمنان بیت.»

بەلام پاشای رۆژەلالتى تەواو لەشکر و سەرلەشکرىانى خۆى کۆکردنەوہ و بانگ و شەبپورى شەرتى لەگەل زاوايەکەى لیدا. ئەو دەیزانى لە کوپن. چونکە کچەکەى هەموو شتیکی بى گوتبوو. هاتن هەتا گەینە کپلگەکانى چىخۆرى و لەوى ئوردوویان هەلدا.

ئەستونەکى چادریکی رەشیشیان بۆ پاشای چەقاند. گورگ ئەوانەى هەموو دیبوون و دەستویرد خۆى گەیاندە لای مام و رچ:

«پاشا بەخۆ و بەلەشکرەوہ هاتوہ شازادە خانى بەرتیتەوہ. دەستویرد بگە مام رتوى و ئەو هەوالەى بدەيە.»

و رچ هەر بەغار بەرەو لای مام رتوى کوتای:

«ئەوہ پاشا بەخۆ و بەلەشکرەوہ خەریکە بەرەو لای ئیرە دئ.»

کاتى کە مام رتوى و و رچ و گورگ و دالەهۆ و کەرویشک و پشیلە، هەموو پیکەوہ لیک خى بوونەوہ، خۆر خەریکی ئاوابوونى بوو.

ئەوہمان لە بىر نەچى کە و رچ شای هەموو و رچان بوو و گورگیش شای تەواوى گورگان و دالەهۆ و کەرویشک و پشیلەش هەموو هەر شا بوون. لەو ناوەیدا کە مام رتوى بەفرماندەى هەمووان هەلبرێردا بوو بەمام و رچى گوت:



«سەد ھەزار ورچەم لە تۆ دەوی.»

بە مام گورگیشی گوت:

«سەد ھەزار گورگیش لە تۆ.»

ھەروەھا بەم جۆرە بەدالەھۆ و کەرۆتیشک و پشیلەشی گوت و ئینجا فەرمانی دا:

«نیوێ شەوی ھەوالتی تەواوی ھێزەکانی خۆتانم بدەن.»

گورگ چوووە دارستانی گومارتی و بەلوورە لووری ھەمووی بانگ کردن. ئەوانیش ھەر بەغار ھاتن. ورچیش ئاوالەکانی خۆی لە دارستانی جائیت خە کردنەو. دالەھۆش لە بەردە رەش ھەر بەھەواوہ دۆستەکانی خۆی ھەموو وەکوۆ کردن. کەرۆتیشک چووہ میتەرگی کیش لەک و برادەرەکانی لەوی ئامادە کردن. پشیلە چووہ خیزاباوری کە زۆر دوور نەبوو، ھەموو پشیلەکانی کوۆ کردەو. ھەر بەو پیتیہ ھەموویان لە دوورە گوندی ساخیری بەخۆ و ھێزەکانیانەوہ کە شوینی دیاربەرکراویان بوو، کوۆبوونەوہ. مام ریتی چووہ سەر کۆلکی بنەدارتیکی و دەستی بەقسان کرد:

«ھەرچی رووی تێ کردن بەلاماری دەن. گوۆشتی ئادەمییان نەخۆن، تەنیا گوۆشتی ئەسپان بەخۆن. ئەو چادری ئەمنیش پاسی دەکەم کەس خۆی لێ نەدا و لیتی نزیک نەبیتەوہ.»

ھەموو سەرکردەکان فەرمايشەکانی مام ریتیوان بەئاوالەکانی خۆیان راگەیاندا.

ھەموو تیکرا بەرە شەرپیان گرت و ھیتەر دەستی پێ کرد. ھەر پێش خۆراوایە تەواوی لەشکری پاشایان تەفر و توونا کرد و لە ناویان بردن. مرۆقەکانیان درین و ئەسپەکانیان خواردن. ریتیوان لە بەردەمی چادری پاشای ھەر دەھات و دەچوو. گیانلەبەرەکان دواي ئەوہی سوپای پاشایان تار و مار کرد و نەیانھیتشتن فەرمانی نازاد کردن و بلاوہی لەشکرەکیان دا. پاشا لە چادری وەدەر کەوت و دیتی لەشکرەکی ھیچی نەماوہ.

ریتی بەپاشای گوت:

«چت بەخە بالدا دەھات؟ پیتت وا بوو لەگەل کیتدا دەجەنگی؟»

پاشا گوتی:

«تەنیا ریتی دیتتی زاوایە کەمەم بدەنێ. دواییش ئەگەر ئارەزووتان کرد بکوۆن!»

ریتی گوتی: «ئەلبەتە! ئیوہ دەبەینە لایان تا بیانین.»

ریتی بەرەو ئەشکەوتی وەپیتش کەوت. پاشا چووہ نیو ئەشکەوتی و بەزاوایەکی گوت:

«کوۆرە کەم! رۆلە! وەرە با بچینەوہ کوۆشکێ. لیتەر لە ناو ئەو دار و بەرد و لیتەرەواری چ دەکەی؟»

لاوہ گوتی:

«ریم دەبە با پرسیتکی بەمام ریتی بەکەم.»

لەگەل مام ریتی دووا. مام ریتی گوتی:

«زۆر چاکە. بچۆ.»

ھەموو تیکرا ھەستان و وەری کەوتن. زاوا و بووک لە پیتشەوہ و ریتی و گورگ و ورچ و دالەھۆ و کەرۆتیشک و پشیلەش لە دوايە. لە مالتی پاشای ھەموو رۆژی مام گورگ مەریتیکی دەخوارد. ورچ گایەک، دالەھۆ قازیک، ریتی عەلیشیشیتکی سوورەوہکراو، کەرۆتیشک یەک سەبەتە پەر لە گیتەر و پشیلە جامیتیکی پەر لە شیر. ئەوان ھەوتووہکی تەواویان بەو شیتوہیە لە مالتی پاشای بەسەر برد. بەلام پاشا لە دلی خۆیدا بریاری داو بوو زاوایەکی بکوۆن. ریتی لە نیازی پاشای گەبی. بۆیە ھات درتێر بوو و خۆی لە خەو خست. دوايە خۆی وا پیتشاندا کە لە خەوی راپەرەوہ، قیت بۆوہ و گوتی:

«دەخەویدا دیتم ئەوا نەنکم و باپیرم ھەر دووکیان ھاتوونە دیدەنیم و زۆریش نارەحەت بوون، لەوہی کە بۆچی جارێک لە جاران سەرتیکیان لێ نادەم و ناچمە سەردانیان لەو دنیای دی. بۆیە ھەر ئیستا دەبێ بچمە لایان و بزەنم چۆن و چۆن نین.»

پاشا و دەورەبەرەکانی پرسیان:

«جا چۆن دەچیە ئەو دنیای دی؟»

پیتان دەلیم: «دوو بارە داری قەلاشکەری وشکم بۆ بیتن و لەسەر یەکیان دانین. منیش لە بنەوہرا دەچمە نیوہ راستی دارە ھەلچنراوہکان و ئیوہش لە ھەر چوار دەورەپرا نەوتی پیتداکەن و ئاگری دەن. ئاگر و گر و کلپە زمانەوی دەکیشی و منیش لەگەل دوو کەلێ بلتد دەبم و دەچمە ئاسمانی.»

ئەوہی مام ریتی گوتبووی ئەنجامیان دا. گردتیکیان لە داری قەلاشکەری ھەلچنی، ریتی چووہ بنی و دەوہمەیدا کە ئەوان خەریکی نەوت پیتدا کردنی دارەکان بوون ئەو لە بنەوہ دەستی کرد بەعەرد دانەوئ و کووتیکی قوولی ھەلکەند و خۆی تیتدا مات کرد. کە ئاگر کلپەوی کرد و زمانەوی کیشا. دوو کەل بەری ئاسمانیتی گرت. پاشا و دەورەبەرەکی بەدوور بیتن کەوتن تەماشاکردنی ئاسمانتی تا بزەن مام ریتی لەگەل دوو کەلێ دەروا یان نا، بەلام چەرە دوو کەل ھیتندە رەش و ئەستور بوو کەس ھیچی نەدەدیت. ماوہبەک رابرد، ریتی لە بن خۆلەمیشتی ھاتە دەری و چووہ لای پاشای. دواي سلاو گوتی:

«نەنک و باپیری ئیوہش زۆر دلتنەنگ و ناراحەت بوون لەوہی کە تا ئیستا ئیوہش سەرتیکتان لێ

نه داون و نه چوونه ته لایان و به سهرتان نه کردوونه وه.»

«باشه مام رتیویهک بچی کهس و کاری خوی بیینی و دیده نیان بکات. نه دی نه من بۆ نه چمه لایان و نه یان بیینم؟»

چوون دووباره داری قه لاشکهریان هیتنا، گردۆلکه به کیان له داران لی هه لئا. پاشا و دهریاره کان هه موو پیکه وه چوونه بنی و فه رمانیان دا:

«نه وتی پیدا کهن و ناگری ده ن.»

پاشا و دهریار بیانی - به فه رمانی خویان - ده ئاوریدا بوونه خۆله مییش و وهه وا که وتن.

ریتی به کوره لاوه ی گوت:

«بۆ خۆت له سهر ته ختی دانیشه، له مه وودوا تۆ پاشای و ژنه که شت سازن. فه رمانه وای چاک به.»

لاوه چووه سهر ته ختی و دهستی به فه رمانه وایی ولاتی کرد. داوای له مام ریتی و گورگ و ورچ و داله هۆ و که رویشک و پشیله کرد له وئی بمیننه وه و له گه ل وان ژبان به رنه سهر.

گه نم له ناشی.

ئارد له تووره کتی.

تیوه ده رۆن، نیمه ده مینین.

به لام که ی ده گه رینه وه؟

ئانائیت

ئه فسانه ی نه رمه نی

رۆژیکی و اچاگانی کوره جحیلته، ناقانه ی و اچاشان له سهر سوئی ماله خویان راوه ستا بوو. رۆژیکی خۆشی گیاره شی به هاری بوو. مه ل و بالنده کان له نیو باغ و لاله زاراندا هه مه جوړ ئاواز و چریکه ی دلفرین و پر سۆز و شادیان تیهه لکردبوو. خۆش ئاوازی ترینی دهنگی هه مووانیش ئاواز و چریکه و چه هچه هه ی بولبولین بوو. ههر که بولبول تیی هه لده کرده ئاوازان و ده ی چریکاند، مه ل و بالنده کان ی دی



له جیتی خویان بی دهنگ ده بوون و جریوه و جووکه یان لی ده برا و گوئیان بۆ ئاوازه دلنه وازه کان ی وی هه لده خست، ههر بۆ نه وه ی له نه یینی و رازی هونه ری نه و چریکه یه بگهن. ههر یه که یان به شپوه یه که لاسایان ده کرده وه، یه که ییک تیه چریکه یه که ی و نه ویدی ئاوازه که ی و سییه میشیان فیه ته که یه که ی. ئینجا به هه مووان ئاوازیکیان لی سازکرد و پیکه وه تیبان هه لده کرده وه ده یانگوتته وه، به لام کوره جحیلته چ ناگای له وانه بوو. نه و دلی له جیه کی دی لیبی ده دا. سازن (ئاشخین) ی داکی هاته لای و گوتی:

«واچا، کوره نازداره که م! نه وه چیه یه، هه میشه ههر غه مبار و دلته نگت ده بیینم، رۆله چت له دلیدایه له مه ی مه شاره وه، بلتی بزانه چته و غه می له چ ده خوی؟»
«دایه من هیچ تام و چیتیک له خۆشی ژبان ناکه م. من پیتم خۆشه بچمه جیه کی چۆلوه وۆل و به ته نیایی و گوشه گیری بریم. پیتم خۆشه بچمه گوندیکی وه ک گوندی ئاتسیک.»

«پیتم وابی ته نیا هۆی رۆیشتنن بۆ نه وئی ههر نه وه یه له (ئانائیت) ی جادووگه ر نزیک بییت.»

«دایه تۆ نه و ناوه ی وی له کوپرا ده زانی؟»

«بولبولانی باغی له باره ی و بیانه وه قسه بۆ کردووم. و اچان کوره که م، ده بی تۆ نه وه ی بزانی که کوری پاشای نه فغانستانی و ده بی ههر شازاده یه کی بیینی و یان ههر نه بی له چین و توپزی خۆمان بی، نه ک که چه وه رزیریک، پاشای گورجستانی سۆ کچی زۆر جوانی هه ن، نه تۆ ده توانی له ههر سیکان یه کن هه لپرتی، شازاده گوگاریش که چیتکی یه که جار زۆر ناسک و نازدار و شوخ و شهنگی هه یه و تاقه جینشینی سه رزه مین و تاج و ته ختی ویشه، شازاده سیئۆنیکیش زۆر جوانه، نه دی وارسنیک که چی

فهرمانده‌های خۆمان، که هەر له مندالییه‌وه له مائی خۆمان گه‌وره بووه و تا گه‌وره‌ش بوو هەر له لای خۆمان بوو، چ عه‌بیته‌کی هه‌یه؟»

«دایه، من له ئانائیت به‌وه لاهه که‌سی دیکه‌م ناوی.»

ئه‌وه‌ی گوت و به‌ره‌و باغی هه‌لات.

واچا که تازه ده‌هات پیتی له بیست سالی ده‌نا، جحیل‌تیکی ره‌نگ زه‌ردی کز و لاوازی ره‌نگ په‌ریوه بوو. رۆژتیکی بابی گوتی:

«رۆله، واچاگان، تۆ کوره‌ تاقانه‌ی منی و هه‌موو ئومیدی ژیانیشم هەر به‌تویه، ئیستاش تۆ ده‌بی ژنی

بینی، چونکه ژن هیتان یاسا و ریتسای ژبانه.»

به‌لام واچاگان گوتی له‌وه قسانه نه‌بوو، به‌یانیان زوو رووی له‌کیو و به‌نده‌نان ده‌کرد و ئیواران به‌ره‌به‌ری رۆژئاوا به‌ده‌هاته‌وه مائی. زۆر له‌کچه‌ شازادانی به‌هه‌ویا بوون و هه‌زبان لێ ده‌کرد. به‌لام ئه‌وه هەر لیبیان دوور ده‌که‌وته‌وه و گوتی نه‌ده‌دانی. ئه‌وه هەر له‌گه‌ل خه‌مه‌تکاره‌کی (واچیناک) ی‌نازا و سه‌گه به‌ئه‌مه‌که‌یدا هه‌میشه پتکه‌وه بوون. ئه‌وی له‌راویش بیدیان نه‌یده‌زانی کامیان شازاده و کامیان خه‌مه‌تکاره، هەر دووکیان هەر جل و به‌رگی ساده و ساکاری راویتیان له‌به‌ره‌ده‌کرد، توره‌ی تیر و که‌وانیان به‌شانیدا ده‌کرد و خه‌نجه‌ری ده‌م پانیشیان له‌به‌ر بشتی ده‌نا. ژبانی کیو و به‌نده‌ن و لێره‌وار و ده‌ر و ده‌شتی - به‌پێچه‌وانه‌ی هه‌موو شازاده‌کانه‌وه - واچاگان، نازاو دلێر و نه‌به‌رد و ساغتر کردبووه.

رۆژتیکی واچاگان و واچیناک ریتیان که‌وته گوندی تاتسیک و له‌سه‌ر کانی و ئاوێکی بۆ هه‌سه‌نه‌وی لایاندا. ده‌وه‌مه‌یدا کیژانی گوندی هاتبوونه سه‌ر کانییه ئاوێ به‌رن. واچاگان زۆر تینوو بوو، داوای چۆرێک ئاوی لێ کردن، کچیک گۆزه‌که‌ی پر کرد و دایه ده‌ستی. به‌لام له‌پر کچیکێ دی گۆزه‌که‌ی له‌ده‌ست فراند و ئاوه‌که‌ی رسته‌وه، چه‌ند جارێکان به‌و شپه‌یه هەر بۆیان پر ده‌کرده‌وه و ئه‌وه کچه ده‌پرشته‌وه. واچاگان گه‌رووی وشک ببوو له‌تینوان و وا ده‌هاته به‌ر چاوان ئه‌وه کچه به‌و کاره‌ی گالته‌ی پێ بکات. دوا ئه‌وه‌ی کچه شه‌ش جارن ئه‌وه کاره‌ی دووپات کرده‌وه. ئینجا گۆزه ئاوێکی پری دایه ده‌ست واچاگان. واچاگان ئاوه‌که‌ی خواردوه و له‌کچه‌که‌ی پرسى:

«باشه بۆ هەر له هه‌وه‌ل جاروه ئاوه‌که‌ت نه‌دامێ ببخۆمه‌وه؟ بۆ گالته‌ت بوو یا ده‌تویست قه‌شمه‌ریم پێ بکه‌ی؟»

کچه وه‌لامی دایه‌وه:

«ئه‌وه له لای ئیمه نییه گالته به‌غهربان بکه‌ین. به‌لام ئیوه ماندوو بوون و هه‌موو له‌شتان ئاره‌قه بوو، له‌وانه‌بوو ئاوه سارده‌که تووشی چرتومینکتان بکات. هەر بۆیه یه‌که‌مجار نه‌مه‌یشت ئاوه‌که بخۆنه‌وه.»

وه‌لامی کچه‌ی واچاگانی سه‌رسام کرد و جوانییه‌که‌شی هینده‌ی دیکه راپیکشا، پرسى:

«ناوت چییه؟»

«ئانائیت.»

«باوکت کییه؟»

«باوکت ناوی ئارن و شوانی گوندییه، باشه به‌لام ناوی من و باوکت بۆ چییه؟»

«بۆ ناو پرسینی که‌سیکی گونا‌هه؟»

«جا باشه ئه‌گه‌ر گونا‌ه نییه ئیوه کین و له‌کوێرا دین؟»

«راستیت ده‌وی یا درۆ؟»

«تۆ بۆ خۆت چۆنت پێ چاکه‌ و.»

«من هه‌میشه له‌گه‌ل راستیدام، به‌لام ناتوانم پیت بلیم کیم.»

«زۆر چاکه‌ که‌واته گۆزه‌که‌م ده‌وه.»

ئانائیت گۆزه‌که‌ی وه‌رگرتوه و خودا حافیزی کرد و رۆیی. راوچییه‌کانیش به‌ره‌و مأل بوونه‌وه. واچیناک هه‌رچی دیبوی هه‌مووی بۆ شازنیتی گیبیره‌وه. ئه‌وه‌بوو که‌ داکت واچاگانی هه‌موو نه‌یتیبه‌کانی وی ده‌زانی. واچاگان هه‌یج کچیکێ دیکه‌ی نه‌ده‌ویست، سه‌ره‌نجام شا و شازن هه‌لبژارده‌ی و بیان په‌سند کرد. هه‌ستان واچیناکیان له‌گه‌ل دوو که‌سی پایه‌به‌رزی دیکه‌دا ئارده ئاستیک بۆ خوازینتی ئانائیت. ئارنی شوان پیتشوازییه‌کی یه‌کجار زۆر گه‌رمی لێ کردن. میوانه‌کانی له‌سه‌ر قالییه‌ک رۆنان که‌ ئارن بۆ خۆی بۆی راخستبوون.

واچیناک گوتی:

«قالییه‌کی چه‌ند جوانه! پیم وایه‌ خانمی ئه‌وه ماله‌ چنییه‌تی.»

ئارن وه‌لامی دایه‌وه:

«من ژنم نییه، ده‌ سال ده‌بی ژنه‌که‌م مردوو، ئه‌وه ده‌سکاری ئانائیتی کچه‌م.»

یه‌کیکی دیکه‌ که‌ له‌گه‌ل واچیناکدا شا بۆ خوازینتی ناردبوون گوتی:

«ئه‌م جۆره قالییه‌ ته‌نانه‌ت له‌ ژووره‌کانی کۆشکی شاشدا نین. ئیمه زۆر دلشادین به‌وه‌ی که‌ کچه‌که‌تان وا ده‌ست په‌نگینه. ئه‌وه ناو و ناویانگی گه‌یبه‌ته‌ ده‌رباری شا. بۆیه ئیمه‌ی ئارده‌ته لاتان تا ده‌رباره‌ی خوازینتی کچه‌که‌تان بۆ کوره‌ تاقانه‌که‌ی که‌ جینشینی تاج و ته‌خت و ته‌واوی مه‌مله‌که‌تیه‌تی قسه‌تان له‌گه‌ل بکه‌ین و لیتان بخوازین و بزاین داخوا ده‌لین چی؟»

ده‌رباریانی شای پیمان و بوو شوانه ئیستا له‌ خۆشییان بال ده‌گرێ و ده‌فرێ و چ جینه‌ک به‌خۆی ناگرێ. به‌لام وانه‌بوو.

واچیناک پرسى:

«براله. وارن، بۆ بیده‌نگی. ئه‌وه‌ی که‌ ئیمه بۆی هاتووین پیمان وایه‌ که‌ ده‌بی مایه‌ی شادی بێ، نه‌ ده‌رد و غه‌م و دلته‌نگی. خۆ ئیمه نه‌هاتووین کچه‌که‌ت لێ بستینین و به‌زۆر ببه‌ین. ئه‌گه‌ر پیت خۆش بوو ده‌یده‌ی، پیت خۆش نه‌بوو هه‌یج.»

ئارن وه‌لامی دایه‌وه:

«میوانه‌ خۆشه‌ویسته‌کان، مه‌سه‌له ئه‌وه‌یه که‌ من کچه‌که‌م ناچار ناکه‌م و زۆری لێ ناکه‌م. ئه‌گه‌ر ئه‌وه بۆ خۆی رازی بێ من هه‌یج نالیم.»

ده‌وه‌مه‌یدا ئانائیت به‌خۆ و سه‌به‌تۆکیک میوه‌وه هاته ژووری. ئیکلامی بۆ میوانان کیشا و میوه‌که‌ی له‌ به‌رده‌می دانان و چوو هه‌ر پێچالی بۆ قالی چینی.

دەرباربیان ھەموو لە دەست و پەنجەکانی وی رامابوون و سەریان لەو ھەموو چاپوکی و جوانییەیی سوو مابوو.

واجیناک پرسى:

«ئانائیت ئەو تۆ بەتەن ئیشی دەکەى؟ خۆ من بیستوومە شاگردت زۆرن؟»

ئانائیت وەلامی داڤەو:

«بەلێ، بەلام ھەمووم مۆلەت داون بچنە تری چینیەوئ.»

«بیستووشمە کە تۆ بەردەستەکانیشت ھەموو فیرە خویندن و نووسینیش دەکەى؟.»

ئانائیت وەلامی داڤەو:

«بەلێ، ئیستا تەنانت شوانەکانیشمان فیرە خویندەو و نووسین بوون و کاتێ کە پەزەکان خەریکی لەو پەتین، ئەوان یەکتەری فیر دەکەن، لەسەر قەدی ھەموو درەختەکانی نیو دارستانەکانی ئیمە و لەسەر ھەموو شوورەى قەلاتان و سەر بەرد و گابەردی نیو شیناوەردان و لەوەرگاکان ھەر وشەییە و بەخەلوورزی رەش نووسراونەو. ھەر یەکتەک وشەییە دەنووسى و ئەوى دى لیبى زیاد دەکات. بۆیە تەواوی شیو و دۆل و لاپال و ھەلدیر و خەردەندەکانی ئیمە ھەمووی ھەر نووسینە.»

واجیناک گوتى:

«لە لای ئیمە خویندن ئەو نرخ و بەھایەى نییە: شاربیەکانی ئیمە تەنبەل و تەوژەلن. بەلام ئەگەر ئیو بیئە لای ئیمە ھەموو شتیکیان فیر دەکەن. ئانائیت تکایە کەمیک دەست لە ئیشەکەت ھەلگرە و تائیرە وەرە.»

فەرموو سەیر کە شا چ دیاربیەکی بۆ ناردوویت.»

کە واجیناک ئەو ھەموو جل و بەرگە ئاوریشمییانەى لیک کردنەو و ئەو ھەموو زێر و زەبەر و مروارییانەى بەئانائیت پیشان دان ئانائیت سەربیتی سەربیتی کردن و پرسى:

«ئەو من چۆن وا بوومەتە شایستە و جی پەسەندی ئەو ھەموو لوتفەى شا؟»

«واچاگانى شازادە تۆى لەسەر کانییە دیتو و گۆزە ناوت داوەتى و ئەویش شەیدای جوانى و ھوشبارى و زینگی تۆ بوو، شاش ئیمەى بۆ خوازینی ئیو، بۆ ئەو کورەى، ناردۆتە لاتان. ئەو گەردانە و ئەنگوستیلە و بازنانەشى ھەر بۆ ئیو ناردوون.»

«بۆ ئەو راوچیبە شازادە بوو؟»

«بەلێ.»

«لاوتیکی جوان و ریک و پیکە. بەلام نایا ھیچ کار و پیشەییە دەزانى؟»

«ئانائیت ئەو شازادەى، تەواوی ژیر دەستان لە بەر خزمەتى وی لیرەن. ئەو کارى بەزانین و شارەزایی ئیش و کاران چیبە بیانزانى یان نا.»

«زۆر راستە، بەلام واش ریدەکەوئ رۆژتیک لە رۆژان پاشایەکیشت بیستە خزمەتکارێک. ھەموو کەس دەبێ کارێکی ھەر بزانتى، جا چ شا و گەدا و چ شازادە بیت.»

قسەکانی ئانائیت ھەموویانی سەرسام کرد. ئارن دەستی بۆ قسەکانی کچەکەى لە ملی دا.

دەرباربیان پرسیان:

«ئیسو مەبەستتەن ئەو یە بلین چونکە شارەزای کار و پیشە بەک نییە و ئیشیک نازانى خوازینییەکەى رەت دەکەنەو؟»

«بەلێ. ھەموو ئەو جیاز و دیاری و نیشانانەش لەگەل خۆتان بەرنەو و بەشازادەش بلین، زۆرم خۆش دەوئ و ئەو کارەشم زۆر پێ خۆشە، بەلام من سویندم خواردووە میتیر بەکەسێک نەکەم کارێک نەزانى، ھیوادارم بمبورن.»

کە دەرباربیان دیتیان قسەکانی ئانائیت زۆر بەراشکاو بیەو یە ھیجان نەگوت.

ھەستان و ھاتنەو کۆشکى و ئەو ی رووی داھو ھەمووی بۆ شای گێرا یەو، کاتى کە شا و شازن لە قسە و مەبەستەکانی ئانائیت ئاگادار بوون بەگومانى ئەو شەو کە واچاگان لە بریارەکەى پاشگەز دەبیتەو زۆر دلخۆش بوون.

بەلام واچاگان گوتى:

«ئانائیت راست دەکا، دەبێ منیش وەک ھەموو کەسێکى دى کارێکى فیر بيم.»

شا ھەموو راویژکاران و پیاوماقوول و شارەزایانى بانگ کردن تا کارێکى وای بۆ بدۆزنەو شایستە و ئاسان بیت، سەرەنجام بەو گەیشتن کە گونجاوترین ئیش بۆ شازادەى، زێردۆزییە. وەستایەکی یەکجار زۆر کارامەیان لە ئیرانیا بۆ ھینا، لە ماوەى سالتیکدا واچاگان زۆر وەستایانە فیری زێردۆزى بوو و لە داوی دەزوی زەردى زێرین یەک پارچە پەشتەمالتى بۆ ئانائیت دروو و بەواچیناکدا بۆى نارد. کە ئانائیت لیکى کردەو گوتى:

«پەندیکى پیشینیان ھەییە دەلێ: ئەو ی گوی ناداتە پیش ھات و بەسەرھاتەکانى ژیان، نیاز و پیوستیبەکانى ژیان خۆیان دەبنە ھاندەر و ھۆی فیرکردنى. بەشازادە بلین ئەمن رازیم و ئەم قالیەشم بەنیشانەى دیاری لى قەبوول بکات.»

پیوستیبەکانى زەماوند ئامادەکران و ھوت شوو و ھوت رۆژان لە تەققەى دەھۆل و زورنایان دا و شایى و ھەلپەرکى و زەماوند بەردەوام بوو. چەند رۆژتیک داوی بووک گواستەو و شایى و لۆغان، واجیناکى دۆستى نیزیك و خزمەتکارى واچاگان بزر بوو. جى ئەما لیبى نەگەرین و بەدوایدان نەچن، بەلام بى سوود بوو تا سەرەنجام لیبى ئاومیتد بوون. ھەر لەو سەردەمانەدا شا و شازن ھەردووکیان داوی چەند سالتیکان مردن و واچاگان لە جیبى بابى چوو سەر تەختى و بوو شا، رۆژتیکى ئانائیت بەمیتیردەکەى گوت:

«شاھا! دەزانى ئیو لە حال و بالى خەلکى ولاتى زۆر بى ناگان. راویژکاران ھەموو شتیکت پین نالین. ئەوان سەر و بنى زمانیان ئەو یە کە گوايە ھەموو کەسێک لە خبیر و خۆشى و شادى و بەختەو ھەردا دەژین، بەلام لەوانەییە واش نەبى. وا چاکە بۆ خۆت لەبەرگى گەدایەک، بازگانیك یا کرێکارێک وەک ھەموو خەلکى ئاسایی بچیبە ناو خەلکى و لە نزیکەو لە حال و بالیان ئاگادار بیت.»

شا گوتى:

«راست دەکەى. دەپیشندا کە دەچومە راوی ھەمیشە خەلکم چاکتر دەناسى و زیاتریان لى شارەزا بووم. بەلام ئیستا چۆن دەتوانم تاج و تەخت و کاروبارى ولاتى بەجى بیلیم و برۆم؟ کە من لیرە نەبووم

کین له جیتی من ئەو کارانه ئەنجام دەدا؟»

نانائیت وەلامی داڤهوه:

«من.»

و بەردەوام بوو:

«هیچ کەسبیکیش نازانی تۆ لێرە یان نا.»

«زۆر چاکە، هیچ لە سبەبنی زووتر نییە، دەرۆم. ئەگەر تا بیست پۆژی دیکە نەهاتمەوه ئەوه بزانه یا مردووم یا تووشی بەلا و چورتینک هاتووم.»

واچاگان جلویەرگیتی لادیتانی لەبەر کرد و بەولانیدا کەوتە گەڕانی. زۆری دیت و زۆری بیست تا گەییە شاری پۆژ. لە ناوەراستی شاری مەیدانیک گەوره هەبوو کە بازار و کارگەیی پیشەسازی و دوکانی بازرگانان کەوتبوونە پشت ئەو مەیدانەوه. پۆژتیک و اچاگان لەو مەیدانەوه دانیشیبوو، لە پڕ کۆمەڵە خەڵکی دیت پیاویکی نوورانیان و دپیش خۆ داڤوو، پیرەمیرد زۆر لە سەرخۆ هەنگاوی هەلدیتان، خەڵکەکش بەر پیتیان پاک دەکردەوه و خشتەیان داویشته بەر پیتی تا بەسەریدا بپروا و پیتی بیس نەبی.

واچاگان لە یەکیکی پرسی:

«ئەو پیرەمیردە کێیە؟»

وەلامی داڤهوه:

«ئەدی نازانی ئەوه گەوره قەشە ئیمەیه، ئەو هیندە پیرۆزه پیتی لەسەر زوی دانانی نەک نەزانی و پیتی لە میروولەیهک بنی.»

دوايه خەڵکە کە قالییەکی پان و پۆر و گەورەیان لە مەیدانی بۆ راخست. لەسەر ئەزۆیان دانیشت. واچاگان بەناو خەڵکە کەدا لیبی چووه پیتیش بزانی دەلی چی.»

قەشە چاوی زۆر تیش بوون سەیریکی و اچاگانی کرد و زانی لە پیتیکی دۆرەوه هاتووه. پرسی:

«تۆ کیتی و لێرە چ دەکە؟»

واچاگان وەلامی داڤهوه:

«من کریکارم و لە شویتیک دیکە را هاتووم، دەمەوی کارتیک بۆ خۆم پەیدا بکەم.»

«زۆر چاکە، تۆ لەگەڵ من وەرە، من کارتیک پڕ دەرامەتت دەدەم.»

واچاگان سەری پەزەمەندی بۆ لەقاند، قەشە گەوره چەند وشەیهکی چرپانە بن گوتی دۆرەوبەرەکانی و ئەوانیش هەر بەکەمی بەلایەکیدا بلاو بوون و پۆشتن، دواي ماووبەک هەموویان بەخۆ و چەند ولاغیکەوه هاتەوه کە هەر یەکیەیان چەندین باری جۆراوجۆریان لە شتومەکی بازرگانی لێ بار کرابوون، قەشە هەستا و بەرەو ماڵ بۆوه. واچاگان زۆر بەبی دەنگییەوه بەدواي ویدا کەوتە پۆ تا گەیشتنە دەروازە شاری. لەوی نزای بۆ خەڵکە کەمی کرد و دواي خەڵکە کە بلاوێان لێ کرد. تەنیا قەشە گەوره و واچاگان و کاروانچییەکان مانەوه. شاربان بەجێ هێشت و گەیشتنە دیوارتیک. لەوی قەشە کلیلیکی دەرتنا و دەرگاکانی کردنەوه. لەو دیوی دیوارە کەوه چوار دەورە زووری بچووک بچووک بوون. بارەکانیان

خست، قەشە و اچاگان و کاروانچییەکانی برده لایەکی دیکە پەرستگایە کە، دەرگایەکی ئاسنی کردەوه و گوتی:

«وەرنە ژووری، لەوی کارتان دەدەن.»

هەموویان بیدەنگ و سەرسام خۆیان لە دالانی ژیرەمینیک تاریک و نووتە کدا دیتەوه. قەشە گەوره لە پشتەوه دەرگاکەمی لەسەر داخستەوه، ئیستا تینگەیشتن رینگای گەرانەوه دیان نییە، بەرەو پیتشەوه چون، ماووبەکی زۆر پۆشتن. لە پڕ ترووسکاییەکیان بەدی کرد، دواي گەینه ئەشکەوتیک کە دەنگی هات و هاوار و داد و بیداد و پۆی لێوه دەهات. بەسەر ساییەوه لەو دیوارە بەوشکە کە لەک هەلچنراوانە ورد بوونەوه و گوتیان بۆ ئەو نالە و هات و هاوارانە هەلخست. لە ترووسکاییە کەوه شتیتیک وەک تارمایی بەرەو لای وان دەهات. ورده ورده تا دەهات نزیکتەر و گەورەتر دەبۆوه و زیاتر بەئادەمیان دەچوو.

واچاگان بەرەو تارماییە کە چوو و بەدەنگتیک بەرزەوه تیتی راخوری:

«کیتی؟ ئادەمیزادی یا شەبتان؟ ئەگەر ئادەمیزادی بلێ ئیمە لە کۆتین.»

تارماییە کە هاتە پیتشتر و راوہستا، مرۆفیک بوو بەلام چ مرۆفیک! دەم و چاوی وەک دەم و چاوی مردوان، دوو چاوی بەقوولداچوو و ئیسکی پوومەتی دەرپەریو، بەکورتی پەیکەرە ئیسکی ئادەمیزاد بوو کە دەتوانی تاک تاکە هەموو ئیسکەکانی بژمیری. بەدەم گرپانەوه بەزمانیک تیکەل و پیکەلەوه گوتی:

«وه دووم کەون، من هەموو شتیکتان پیتشان دەدەم.»

دواي بەجێ هێشتنی دالانە باریک و تاریکە کەوتنە دە ئەشکەوتی دووہەمەوه. لێرەدا خەڵکیکی زۆر کەوتبوون و وەک لە سەرەمەرگیدا بن دەیان نالاند، لە سیتەمین ئەشکەوتیدا مەنجەلی گەوره گەوره ریز کرابوون، کە گواپە چیتشیان تیدا لیدەنری. واچاگان بەسەر مەنجەلێکیاندا نووشتایەوه و لە ترسان هەموو لەشی لەرزی. بەلام هیچی بەتاوالەکانی نەگوت. دواي خۆیان لە دالانیک دیکەدا دیتەوه. ئیرە کە شویتیک نیو تاریک بوو، چەند سەد کەسێکی لەر و لاواز و بی تین سەرقالی ئیش کردن بوون. هیندیک میلیان دەکیشا و هیندیک دی خەریکی چیتش و هیندیک دیکەیان دروومانیان دەکرد.

پیاویک کە لە بەر مردەلەیی و لاوازیان پەیکەرە ئیسکیکی بوو گوتی:

«ئەو قەشە شەبتان خووەی کە هەموو ئیوێ هیناوەتە ئیرە، ئاواشی ئیمە هەلخەلە تاند و هیناینیە ئەو ژیرەمینە. نازانم چەند سالە لێرەم، چونکە لێرە شوو و پۆژی دیار نییە. هەر تاریکییە و هیچی دی؛ تەنیا ئەوئەدی دەزانم ئەوانەمی لەگەڵ من هاتنە ئیرە هەموویان مردن. ئەوانە خەلکی دیتنە ئیرە، ئەو دی کارتیک دەزانن هەتا مردن کاری پێ دەکەن و ئەوی هیچیش نازانی ئەوه دەیانەنە کوشتارگا و دەو مەنجەلەیان داوین کە دیوتانە. هەر تەنیا ئەو قەشە شەبتان خووە نییە بەتەنێ، بەلکو هەموو قەشەکانی دیکەش یارمەتی دەدەن و دەستیان لەگەڵ وی تیکەلە.»

واچاگان دواي ئەو گوتی بۆ قەشەکانی ئەو پیاوێ راگرت و لە دەم و چاو و رەنگ و پوژای ورد بۆوه، ناسییەوه کە ئەوه هەمان واجیناکی خۆشەویست و ناوالی گیانی بەگیانییەتی. بەلام خۆی لێ ئاشکرا نەکرد، لەوه ترسا کە بزانی و اچاگانە لە خۆشی و حەژمەتان بەلادا بیت و بمریت.

کە واجیناک دۆر کەوتەوه، واچاگان لە هاوپیەکانی خۆی پرسی داخوا کین و چ کارتیک دەزانن،

«زۆر چاکه، نان و سهوزه تان بۆ ده نیرم بهلام نه گهر نرخی به ره مه که تان له وه که متر بئی که ده لاین نه وه هه مو تان ده نیرمه کوشتارگا و پیش نه ویش ده ستور ده دم شکه نجه به کی تیر و ته سه ل و چاک تان بدری.»

قه شه نان و میوه ی بۆ ناردن و هه موو پیته وه ده گه ل و اجینا کدا، دانیشتن و خواردیان، دوایی و اچاگان دهستی به ئیشی کرد. نه خشه به کی نه وتۆی دانا که هه رچی رهنج و ئیش و ئازار و ناخۆشی دۆزه خی نه و ژبیره مینه بوو. بهلام که س سه ره ده ری له و نه خشه و پیلا نه درنه ده کرد. قه شه زۆری که یف به و میله دۆزیه هات که و اچاگان دروستی کرد بوو!

و اچاگان به قه شه ی گوت:

«له پیشدا پیتم گوتی که نه و پارچه به نرخی که ی سه د به راهه ری نرخی زۆر و زیوه، بهلام چاک بزانه که نرخی راسته قینه ی نه م پارچه به له ته لیسمی نه و میله دۆزیه دایه که تیبدا چنراوه. زۆریش به داخه وه که خه لکی ساده و ساکار تیبی ناگهن و نرخی نازانن. ته نیا که سیته که بتوانی په ی به نرخی نه م شته به ری ته نیا ئانائیتی شازن و هوشمه نده.»

که قه شه له نرخی نه و زۆر دۆزیه تیبگی، له خۆشیان هه ر دوو چاوی له مۆله ق وه ستان. بریاری دا سوودی نه م جوړه پارچانه هه ر بۆ خۆی بیت و به که سی دیکه نه لئی و قه شه ی گه وره شی لی ئاگادار نه کات و ته نانه ت میله دۆزیه که شی هه ر پیشان نه دا و هات قوتاغه و قوتاغ ملی له رتیه نا.

ئانائیت به یی میتره که شی کاروباری ولاتی زۆر به ریک و پیته ی به رتیه ده برد. ته نانه ت هه یج که سیته نه یده زانی که پاشا له شاریش وه ده رکه وتوه. بهلام شازن بۆ خۆی له دلدا زۆر ناراحه ت و غه مبار و نیگه ران بوو. ده رۆژ بوو رۆیشته بوو که چی هه ر سه ر و سوڤراغی کیشی نه بوو. شازن شه وانه خه ونی زۆر ناخۆشی ده دیتن. به رۆژیش به ر و خه یالی وی نازاری ده دا و هه راسانی کرد بوو.

زهنگی، سه گه که ی هه میشه ده یقرووسکاند و ده ینالاند. نه سپه که ی ئالیکی نه ده خوارد و وه ک جوانووی له دایک دا براو ده هه ژا. که له باب و مریش که کان هه موو له په نا و په سیوکی مۆلیان ده خوارد و لیته خه ده بوو نه وه و ده تگوت قه له باچکه ن ده قیژتین. شه پۆلی رووباره کان بئی هاژه و خوره و بئی هه ست و چرپه و بئی دهنگ بوون. ئانائیتی نازا زۆر ده ترسا، ته نانه ت سلئی له سیبه ری خۆشی ده کرده وه.

به یانیه کی زوو پییان راگه یاند که کابراهه کی بازرگانی بیانی شتومه ک و پارچه و کالای زۆر به نرخ و به های پیته و هاتوته ئیره. ئانائیت فه رمانی دا نه و کابرا بازرگانه ی بۆ بیتن.

پیایکی نا قولا و ترسناک له به رامبه ر شازنی ئیکلامی کیشا و نه و پارچه به ی له سه ر سینیه کی زیو برده به ر دهستی شازنی.

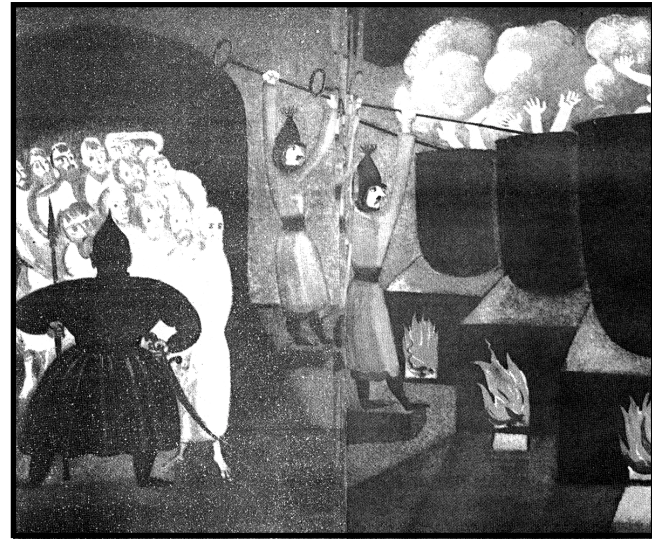
شازن بئی نه وه ی گوتی بداته نه خشه که سه بریکی پارچه که ی کرد و پرسى:

«نه وه با ی چهنده؟»

«بانوی به رتیز! سه ی به راهه ری نرخی زۆر. تۆ سه بری نه و ئیش و نه و شتانه ی تیبدا به کارهاتوه بکه. هه رچهنده کار و پیسه و ده ستکردی خۆمه بهلام تۆ خۆت داوه ری نرخی که ی به.»

«هه ر به راستی وا گرانه؟»

«شازنی ده ست و دل فراوان! بئی هاوتایه! تۆ سه بری نه خش و نیگاره کانی که! خۆ نه مانه نه خش و



یه ک گوتی نه من به رگدروم و نه وی دی گوتی نه من چینی نه ده زانم... و اچاگان ویستی له هه مووان به رسى بهلام ده و ده مه یدا دهنگی پیته کی هاته به ر گوتیان. قه شه به کی تووره ی چهنده که داریک به داوه له وی قیت بۆوه. پرسى:

«تازه هاتون؟»

و اچاگان وهلامی دایه وه:

«به لئی قوریان له خزمه تداین.»

«کامه تان شتیک ده زانی؟»

و اچاگان گوتی:

«ئیمه هه موومان کاری میله دۆزی نه وتۆ ده که ی نرخی هه ر پارچه به کی سه د به راهه ری نرخی زۆر و زیو بیت.»

«هه ر به راستی نه و کاره ی ده یکه ن هینده به نرخی؟»

«درۆت عه رز نا که م، ده توانن تا قیمان که نه وه.»

«هه ر ئیستا تا قیت ده که مه وه، باشه... بلئی چ جوړه نه بزار و ئامیر و ورده واله و شتومه کیکت ده وی بۆ کاره که ت و دوایه ده چنه کاره ی گشتی.»

و اچاگان گوتی:

«ئیشی ئیمه له کاره ی گشتی نه نجام نادرئ و پیش نا که وی. و اچاتره ئیمه هه ر لیته ئیشی بکه یین، ده رباره ی خواردنیش ئیمه هه موومان هه ر سه وزه خۆرین و هه یج کامیکمان گوشتخۆر نین، چونکه به گوشتی ده مرین.»

قه شه گوتی:

نیگار یکی هەر وا ساده نین. ئهوانه هه مووی تهلیسمن. هەر کهسه ئه م پارچهیه له بهر کا له ته واری ژبانیدا غه م و ناخۆشی چیهه رووی تی ناکا و له هه موو به ده ختیبه کیش رژگاری ده بی. «
 ئانائیت گوتی:

«به راستی؟»

پارچهی زیرچنی لێک کردهوه. سه بری کرد هیچ تهلیسمیکی تیدا نییه، به لکه ته نیا نامهیه که و بهس. ئانائیت به بی دهنگی خوتندیه وه:

«ئانائیتی بی هاو تام، که و توومه ته دۆزه خیکی زۆر ترسناک، ئه و کهسه ی ئه و پارچه زیرچنه ت دینیتته لا یه کیکه له زیندانه وانانی ئه و دۆزه خه. واجینا کیشم له گه له، له رۆژه لاتی شاری پرۆژ له ژبیره مینی بهرستگایه کدا این. به بی یارمه تی و فریاکه وتنی ئیوه هه موومان له ناو ده چین.

«واچاگان»

ئانائیت وه له رزه هات، نامه که ی جار یکی دیکه ش و بو جاری سه تهه میش خوتنده وه و زۆری ستایشی ئه و نهخش و نیگارانه کرد. دوا ی ماوه یه ک گوتی:

«راست ده کهن، پارچه که تان توانایه کی وای تیدایه، ئارام به خشه و ئاسووده بی به مرۆف ددها. به یانی زو زۆر دلته نگ بووم به لام ئیستا هه موو له شم سووک بووه و شاد و دلخۆشم. به راستی پارچه که تان له وه به نرختره بتوانی نرخ له سه ر دانبی و به زتری هه لئینی. بی گومانم که ده بی نیوه ی سامانی پاشایه تی له پینا و دانیم. به لام ده زانی که هەر کار یکی هونه ری بهرز به نیوه ی نرخ هونه رمه نده که ی نابن.

ئه گه ر ئه و کهسه م بو بیینی که دروستی کردوه، چه ند م داوه به تو هینده ش دده م به و.»

قه شه ی ده هۆ گوتی:

«شاژنی گه ورم، نازانم کێ چنیویه تی و من ئه و م له هیندستان له کابرایه کی جووله که کرپوه و ئه ویش له عاره بیکی کرپوو. ئیستا چووزانم ئه و عاره به له کوئیبه.»

«به لام خۆ تو ئیستا ده تگوت ئه و شتانه م زۆر گران له سه ر که وتوه که لێی دروست کراوه جا به وه پرا دیاره که تو ئه و ده ت نه کرپوه به لکه به رادانت داوه و بو یان چنیوی.»

«گه وره و پایه بهرز ئه وه شتیبه که که له هیندستان پتیبان گوتووم و منیش...»

ئانائیت تووره بوو و گوتی:

«بی دهنگ به، من ده زانم تو کیی. ئاهای پاسه وان، وه رن ئه و کابرایه ی باوینه زیندانن.»

دوا ی ئه م فه رمانه ئانائیت ده ستووری دا ته پلی خه ته ر لیده ن. خه لکی شاری که هەر یه که و قسه به کیان ده کرد به نیگه رانییه وه له ده وری کۆشکی خړ بوونه وه. کهس نه ییده زانی چ باسه. ئانائیتی پڕ چه ک له سه ر سوویی کۆشکی وه ده رکه وت و گوتی:

«هاوولاتیان، ژبانی پاشاتان له خه ته ر دایه. ئه وانه ی پاشایان خۆش ده وئ و گیانی ئه ویان مه به سه ته وه دووم که ون. ده بی بو ده می نیوه رۆیه بگه یه شاری پرۆژ.»

دوا ی سه عاته تیک خه لکی شاری هه موو چه کیان له خۆ به ست، ئانائیت سواری ئه سه پی خۆشه ز بوو و فه رمانی دا:

«بو پیشه وه! هه مووتان به دوا ی مندا.»

هەر به غار و چوارنالی به ره و پرۆژ کوتایان. له مه یدان ی شاری پرۆژ را وه ستان، خه لکی پرۆژ پتیبان و ابو ئه وه په ری ئاسمانییه. هه موو به چۆکدا هاتن و له بهرانه بری وی ئیکلامیان کیشا.

ئانائیت به لووت بهرزیه که وه پهرسی:

«را بهرتان کییه؟»

یه کیکی خه لکی پرۆژی گوتی:

«به نده ی مل که چ و خزمه تکار تان را بهری ئه م خه لکه م.»

«دل رهقی ترسنووک! تو ته نانه ت نازانی له ناو په رستگای خودایاندا چ باسه؟»

ئه وه ی خۆی به را بهر ناساند بوو گوتی:

«خزمه تکاری راستگۆتان ئاگای له هیچ نییه و چ نازانی.»

«ئه دی خۆ ده زانی په رستگا له کوئیبه؟»

«به لی، ئه لبه ته، ده زانم. ئه لبه ته.»

«که واته ریمان پتیبان ده.»

را بهر له گه ل ئانائیتدا وه ری که وتن. ئه و خه لکه شیان وه دوو که وت. قه شه کان پتیبان وا بوو ئه و خه لکه بو نوێژان هاتوون. یه که م ده رگای ئاسنیان کرده وه، ئانائیت هه لیکوتایه نیوه راستی مه یدان و فه رمانی دا ده رگای په رستگای وه که ن. ده و ده مه یدا بوو که قه شه کان تیگه یشتن که تووشی چ چاره نووسیکی ره ش هاتوون.

قه شه ی گه وره ئامبازی ئه و شوژه سواره بوو به لام ئه سه پی وربا و چا پوکی ئانائیت وه بهر چه پۆکانیدا و له بن سمندا پلێشان دیه وه. ئینجا سه ر یازه کانی کاری قه شه کانیان یه ک لا کرده وه. خه لکی به سه رسامی و واقی وره وه ته ماشای ئه و روودا وانه یان ده کرد.

ئانائیت هاواری کرد:

«خه لکینه وه رنه پتیشتر تا بزانت له مالی خوا وه نداندا چ هه یه و چ باسه.»

هەر خیرا ده رگایه کانی په رستگایان هه موو له رتسمه بردن و شکان دیانن. دمه نیکی یه کجار زۆر ترسناکیان هاته پتیش. له و سیچاله وه خه لکی وه ک مردووی گۆرستانان ده خزین و سه ریان بلن د ده کرد. زۆر به یان له ده می گیانه لا و سه ره مه رگدا بوون و خۆیان له سه ر پتیبان رانه ده گرت و هه ند پکیشیان که له بهر رووناک ی رۆژی چاویان هه لته ده هات ساقه یان ده کرد و به مه لا ولادا ده که وتن. له دوا ی هه موان و اچاگان و واجیناک پتیکه وه هاتنه ده ری. ده ستیان به چا وانه وه گرتبوو و له بهر رووناک ی رۆژی ده ترسان



کوئیر بن. پیاوونی چهکدار خوځیان له سیاجالنی هاویشت تا لاشه‌ی مردووه‌کان و دام و ده‌زگای ئەشکه‌نجی داننی و شی و شالاتی کارکردنی بینه‌ده‌ری.

خه‌لکی شاری که له شه‌رمه‌زاریان روویان نه‌بوو سه‌ر هه‌لینن هاتبوونه یارمه‌تیدانیان دوايه نانايت چووه نیتوئه و چادری که تازه و به‌په‌له هه‌لینان دابوو و واچاگان و واجیناک له‌وی چاره‌روانی بوون. دوو خو‌شه‌ویست به‌ته‌نیشت یه‌که‌وه دانیشتن، نه‌یانده‌توانی چاوان لیک بتروو‌کیتن. واجیناک ده‌سته‌کانی نانايتی ماچ کردن و زۆر به‌کول گریا:

«شازنی بی هاوتا، ئەم‌رۆ تو گبیانی ئیمه‌ت ک‌ریبه‌وه و ئیمه‌ت رزگار کرد.»

واچاگان گوتی:

«به‌هه‌له چووی، ئەو زۆر له پیش ئیستاوه ئیمه‌ی رزگار کردووه. هه‌ر ئەو رۆژێی که گوتیوی ئایا کو‌ری پاشای چ کاریکی ده‌زانی؟ بیره‌ته که له دلێ خو‌تدا چ‌ندت گالته به‌و پرسیاره‌ی هاتبوو؟

به‌سه‌رهاتی واچاگان شا له ته‌واوی شار و شارۆچکه و گوند و ديهاتاندا بلاو بووه. ته‌نانه‌ت له شو‌ینانی دیش باس هه‌ر باسی واچاگان شا و نانايت خانمی شازن بوو و له هه‌موو شو‌ینیک ستایشیان ده‌کرا. گۆرانیبیژ و ده‌نگ‌خۆشان جو‌ره‌ها گۆرانییان به‌سه‌ردا هه‌لدان که زۆر به‌داخه‌وه هه‌یچ یه‌کیک له‌و گۆرانیبانه له‌یادی که‌سدا نه‌ماون به‌لام له جیاتی ئەوانه تا ئیستا به‌سه‌رهاتی واچاگان و نانايت هه‌ر له سه‌ر زمانه.

برایم

ئەفسانە‌ی نازەری

هه‌بوو نه‌بوو له سه‌رده‌مانیکی زوو، دوو دراوسیتی لیک نيزیک هه‌بوون. یه‌کیان ناوی ئەحمه‌د و ئەویدی‌ش ناوی محمه‌د بوو، هه‌ینده‌یان یه‌کتر خو‌ش ده‌ویست هه‌موو که‌س پیتی وابوو بران. هه‌ر دووکیان دوو بازرگانی هه‌ینده به‌وه‌ج بوون هاوتایان نه‌بی. هه‌رچی ئالوگۆز و ک‌رپن و فرۆشتنی ئەو شاره‌ی هه‌بوو، له‌به‌ر ده‌ستی ئەو دوانه‌دا بوو.

تا ده‌هات کاره‌کانیان روو له به‌رفراوانی و په‌ل و پۆ هاویشتن و په‌ونه‌قی زیاتر بوو تا وای لێ هات سامانیکی یه‌کجار زۆر ئەستوربان وه‌سه‌ر یه‌ک نا.

ئەو دوانه غه‌می‌ک نه‌بن، ده‌نا هه‌یچ غه‌میکیان نه‌بوو، ئەو غه‌مه‌شیان وه‌جاغ کو‌تری بوو. رۆژێکی محمه‌د له ئیشتی وه‌رزه‌ بوو و له مالتی لیتی پالدايه‌وه. ئەحمه‌د چووه سه‌ردانی. دیتی محمه‌د یه‌کجار زۆر دلته‌نگ و ک‌زومات و دلگیره. لیتی پرسی:

«ئەوه چ سو‌وه براله، ده‌لیتی زه‌ره‌ر و زیانیتکت وئ که‌وتووه؟»

محمه‌د هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا و گوتی:

«نا، براله کار و ئیشتی بازرگانی زۆر چاکه.»

هه‌ر ده‌سه‌جێ ئەحمه‌د زانی سه‌ری گلۆله‌که‌ی له کو‌تیه. چونکه ئەویش بۆ خو‌ی هه‌ر هه‌مان غه‌می له دلیدا بوو. هه‌ر دووکیان پیکه‌وه ئەسه‌پان زین کردن و سو‌ار بوون و روویان له دهر و ده‌شتی کرد تا تو‌زێک بای بالی خو‌یان بدهن و که‌می‌ک غه‌مان به‌باده‌ن. له شاری وه‌ده‌ر که‌وتن.

هه‌ر رۆیشتن رۆیشتن تا هه‌ر دووکیان گه‌ینه سه‌ر چ‌ند سه‌رچاوه و کانیاییکی سارد و فیتنک و خو‌ش و با سه‌فا. له ئەسه‌پان دابه‌زین تا هه‌یندیک ئاو به‌سه‌ر و چاویاندا هه‌لپه‌رژین و که‌می‌ک خو‌ فیتنک که‌نه‌وه و تاوێک وه‌حه‌سین.

محمه‌د داها‌ته‌وه له کانییه و چ‌ند لالو‌تچیکی له ئاوی ساردی کانییه خواردنه‌وه. ئەوجا ئەحمه‌دیش هه‌ر به‌هه‌مان پتودانی محمه‌دی، هات ئاوی بخواته‌وه. له‌په‌ر له بنی کانییه‌دا سیتیکی سو‌ور سو‌وری که‌وته گۆلێ. ته‌ماشایه‌کی ئەو لاو لای خو‌یانیان کرد تا بزنان داخوا ئەو سیتو له کو‌تیا په‌ریبه وئ. به‌لام له ته‌واوی ئەو ده‌وروپه‌یدا نه‌ک هه‌ر دارسیتی‌ک به‌لکه‌ بنکه داریکی دیکه‌شی هه‌ر لێ نه‌بوو. هه‌ر چوار ده‌وری کانییه، وشک و برینگ و بی‌گی و گۆل و سه‌وزایی بوو. هه‌ردوو براده‌ر زۆر به‌سه‌ر سامییه‌وه



لینکیان پرسی:

«ئەو سېئو لە کوپرا هات؟»

دەبیر و خەیاڵانەوه چوون و سەرسام و واق و پامو، ئەبەلق بوون. سەرەنجام ئەحمەد گوتی:

«نازانم تۆ دەلێتی چی؟ من پێم وایە چارەنووسی ئێمە بەم سێئووە بەندە، من ئەوەم لا پوووە کە پازێ چارەنووسی ئێمە لەودا شاراو دەبە. تۆ نێوێ ئەم سێئو لەگەڵ ژنەکە تدا بخۆ و من و هاوسەریشم نێوێکە ی دیکە دەخۆین.»

پۆژ و هەفتە تێپەرین، دواى نۆ مانگ و نۆ پۆژ و نۆ سەعات و... ژنەکەى ئەحمەدى کۆپێک و ژنەکەى محەمەدى کچیکى بوو. ئەو دوو منداڵە هێندە وێک دەچوون دەتگوت سێوێکن و لەت کراون، هەر دووک لا پێکەوه بانگی شەواوەی ئەو منداڵانەیان دا و هەرچی خەلکی شاری هەبوو هەموویان بانگێشتن کردن و هەر لەبەرانبەر چاوی ئەو خەلکەش ئەو دوو منداڵانەیان لێک حەلال کردن و ناوی یەکدییان لێ هێنان.

چاکترین دایەن و بەر دەست و لەلەیان بۆ راگرتن پەرور دەیان کەن. هەر دوو خێزان ماوەی پێنج سالی دیش پێکەوه زۆر بەخۆشییان گوزەراند. پۆژێکی ئەحمەد نەخۆش بوو و هەرچی حەکیم و لوقمان و داو و دەرمان هەبوو، دە هانای نەهاتن دواى چەند پۆژێکان بەدەردی دەلێن تەمەنى درێژى بۆ براى کورى بەجى هېشت. دواى مردنى ئەحمەدى محەمەد واى هاته سەرى ئەو شارهى بەجى بیلێ و بچیتە شاریکی دى، چونکە چاوی بەراى نەدەدا دوکانی ئەحمەدی برادەری کە وەک براىەکی تازىز و خۆشەویستی خۆی بوو هەموو پۆژى جارىک بەداخراوى ببینی.

هەرچی وەبەر دەستی هات فرۆشتی، ئەوێ بۆ سەفەریش پێویست بوو هەمووی کړی و پێی دوور و درێژى سەفەر و دوورکەوتنەوێ لەو شارهى گرتە بەر، تا گەییبە شاریکی دى و لەوێ دوکانێکی دى دانایەوه و دەستی کردەوه بەکاری بازگانى.

محەمەدى لێره لەگەڵ ئیشتى بازگانیدا بەجى دەهێلێن و دەچینهوه سەر و سۆراغى هاوسەرى ئەحمەدى.

خێزانى ئەحمەدى بێهە ژن بوو و هەرچی دار و نەدار و سامانى ئەحمەدیش بوو هەمووی بۆ وى بەجى ما. داواکار سەریان تێ کرد، هێندەى خوازینی دەهاتن ئاسوودەیی و ئارامیان لێ هەلگرتیوو. هەر کە پۆژ ناوا دەبوو ئیدی ئەوه هەر دەلال و ئەم و ئەو بوون بەردەرگەیان پێ دەگرت و هێندەى نەدەما دەرکەى لە گرتەنە و پێسمە بەرن، بەلام ئەو هەرگیز وەلامى نەدەدانەوه و داواىەکانیانى رەت دەکردنەوه و ملی نەدەدا. چونکە ئەو خۆی تەرخانى کورە تاقانەکەى کردبوو لە سەرى دانیشى و گەورەى کا.

برایم گەورە بوو، بوو لەویکی قۆل و بازو و تێکسما و توند و تۆل، ئەوێ بیدیبایە لە جوانیە وى ئاوى لە گەروێ گبیر دەبوو، هەر بەراستی دەتگوت یوسفە و لە ئازابەتیهشدا دەتگوت پۆستەم و لە وشبارى و زرنگی و هۆشمەندیشدا ئەوه هەر لوقمانى حەکیمینک بوو بۆ خۆى. کە تەمەنى گەییبە هەژدە سالیەى دایکى دەرکى دوکانیى بۆ کردەوه و خستبە سەر کاری بازگانیه، پۆژ و مانگ تێپەرین و سالی

پا بردن. واى لێ هات راستە و چەپەى خۆى بناسى و سەر لە کاری بازگانیه دەرکا، تا بوو بازگانیکى وا، نمونەى بازگانان.

برایم جیتی بابی گرتەوه و زۆریشی پێ نەچوو لە تەواوی شاریدا کەس نەبوو قەرەى لە قەرەى بدا. داکە کە دیتی کورەکەى بۆتە پیاو، ئەو زێر و زەبەرەى کە لە دواى مردنى ئەحمەدیش بۆى بەجى ما بوو هەمووی خستەوه بەر دەستی براىى و پۆژێکی پێى گوت:

«پۆلە، یەکیکی دوور لەو شارهى ئێره هەیه، دەبێ بچى ببخواری و ببهیتنیهوه. کە منداڵ بوون، ناوتان لێک هاتوو. ئیستا ئەو کچى عازەبه و تۆش ئەوا پیاویکی تەواوی. پۆ ببهیتنیهوه و بەبووی ببهیتنیهوه ئیره.»

دایکەکە دوو نامەى نووسی و گوتی:

«دواى ئەوێ کە دیتنەوه، ئەم نامەیان دەدەبەى و ئەوێ دیکەشیان دواى ماوەبەکى دى.»

لاوه کەل و پەلێکی زۆرى لە بازارى خپ کردەوه و کاروانیکى گەورەى بازگانى وەپێش خۆى دا و کەوتە رێ. ئەو کاروانە چەندى پێ چوو کەس نازانێ. بەلام دواى پۆشتن و بەجیتەبێشتنى چەندین قۆناغى دوور و نزیک، گەیشتنە ئەو شارهى محەمەدى لێ دەژیا.

برایم لەجى و پێى محەمەدى پرسی و بەپرسیاران دیتبەوه.

چووێ دوکانەکەى، سلاوى لە ئاوالی بابى کرد. نامەکەى داکی دایە دەستی و زۆر هێمنانە لە لایەکى پاوستا. محەمەد نامەکەى خۆیندەوه، سەرى بلتد کرد و لە براىى پام. سرنج و تەمشایان تێک ئالغان و محەمەد چاوی پى بوون لە ئاو. ئامبازى یەک بوون و یەکتربیان لە باووش وەرپنا. هەر وەک بەراستی مام و برازا بن وا بوو.

دواىە کەوتنە قسان و بۆى گبیراىەوه کە چۆن هاتووتە سەردانى یەکیکی وەک مامى خۆى و هەندیکى کەلوپەلى بازگانیشى هیناوه ساغى کاتەوه. براىم هېشتا دووهمین نامەى نەدا بوو مامى.

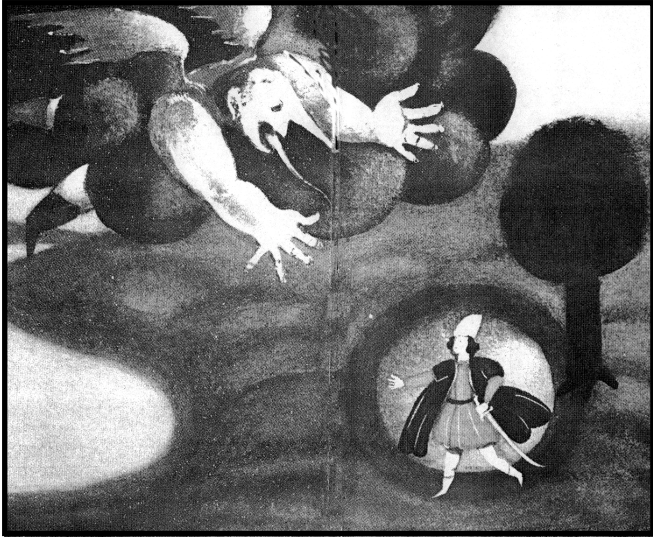
محەمەد و براىم وێکرا چوونە کاروانسەرایە و هەموو ئەو کالا و شتومەکانەیان هینانە مەزادخانەى و لەوێیان بلاو کردن. یەک دوو سەعاتى نەبرد ئەوێ هەبوو و نەبوو هەر هەمووی فرۆشرا. ئیوارى وەختى پۆژاواىە چوونەوه مالى. کە ژنێ محەمەدى براىى دیت وەک جگەرگۆشەیهکى زۆر خۆشەویستی خۆى دە ئامبازى گرت و زۆرى بەخێر هینا.

نانى ئیوارىیان خوارد. کاتى چوونە سەر جیتی نووستنى براىم دووهمین نامەى داکی دایە دەست مامى. محەمەد نامەکەى خۆیندەوه و تەماشایەکی براىى کرد و گوتی:

«راستە کورەکەم، دەزانم ئێوه هەردووکتان دەزگیرانى یەکن. هەر لە یەکەم جارى چا و پێکەوتنم لەوه زیاتر بېرم لە هیچ شتیکی دیکە نەکردۆتەوه. بەلام چ بکەم، نازانم چ بکەم، منیش مرۆقیکی بەختیار و خۆشگۆزەران نەبووم. هەر وەک براىە خودالێخۆشبووێکەم، شانس و ئیقبال و بەخت و ناوچەوانم نەبھیتنا، ئەوێ راستى بێ کچەکەى خۆم بەشایستەى تۆ نازانم و ئەو بەهاوشانى تۆ دانانیم.»

«بۆ مامە محەمەد؟»

«کورەکەم. ئەو کچە چاویکی کۆپى و قاچیکى گۆج و ئیفلیجە. دەم و چاوی هەموو زبیکە زبیکابووبە و لایەکی قژە سەرى وەرپوه، ئەو لە جحیلێکی وەک تۆى لێهاتووی رێکوپێک و جوان ناوهدشیتەوه. لەو



برایم پشتینده‌ک‌هی له پشتی به‌ست و لیک جودا بوونه‌وه. کاروان وه‌رئ که‌وت. هه‌ر رۆیشتن رۆیشتن تا ده‌مه‌ده‌می خۆراوایه‌ گه‌یشتنه‌ سهر چه‌ند سه‌رچاوه و کانیاویکی. باریان له وه‌لاغان کرده‌وه و بریاریان دا شه‌وئ له‌وئ ب‌بیننه‌وه. برایم نه‌ب‌ن که‌ خه‌وی نه‌ده‌چووه‌ چاوان، ده‌نا هه‌موویان نووستن. هه‌ستا خۆی توند کرد و له‌ چادری وه‌ده‌رکه‌وت و ده‌ستی کرد به‌هاتوو چوونی ده‌وری ئوردوی. تاریکه‌ شه‌ویکه‌ ئه‌نگوسته‌ چاوی ب‌ن مانگ و ئه‌ستیره، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هه‌ر چوار ده‌وری ده‌تگوت چراخان و رۆژی رووناکه، سه‌ری سوورما، باشه‌ ئه‌وه‌ چیه‌یه؟ ماوه‌یه‌ک به‌ب‌ن ده‌نگی له‌ جیبی خۆی راوه‌ستا، تا تینگه‌بی که‌ ئه‌و رووناکییه‌ له‌ پشتینده‌ک‌هی ویه‌وه‌یه. تازه‌ ده‌هات تیده‌گه‌بی که‌ ئه‌وه‌ پشتیندیکی ئاسایی نییه، به‌لکه‌ پشتیندیکی ئه‌فسووناوییه، برایم که‌وته‌ سه‌ر خولیای زانستی رازی ته‌لیسمی ئه‌و پشتینده‌ی، پالتۆیه‌ک‌هی داکنه‌د و هه‌لیدایه‌ ئه‌ولاوه، ئه‌وی له‌و ناوه‌ بوو به‌و رووناکییه‌ به‌ده‌ر که‌وت، هه‌ر ده‌و ده‌مه‌یدا عه‌رد و به‌رد وه‌له‌رزه‌ هات، ئاسمان گرماندی و ده‌نگیکی یه‌ک‌جار زۆر ترسناک هات که‌م‌و‌ی له‌شی برایمی هه‌موو راست بوونه‌وه له‌ حه‌ز مه‌تان، له‌ پر دیتی ئه‌وا دیویکی زه‌به‌للاحی زۆر ترسناک به‌ره‌و لای وی دیت، برایم خۆی کۆکرده‌وه. چووه‌ پشت دره‌ختیکی ئه‌و نزیکانه‌ و خۆی په‌نادا، شمشیری هه‌لکیشا و ئاماده‌ی شه‌ر و نه‌به‌ردی دیوه‌ی بوو.

دیوه‌ گه‌یشتی و گرماندی:

«برایم. ئومید‌ه‌وارم دایکت له‌ پرسه‌که‌ت دانیشی، چۆن ئه‌وه‌ تۆ بووی پشتینده‌ک‌هی منت دزیوه. ئه‌وه‌ چه‌ندین ساله‌ به‌دوایدا ویتل و سه‌رگه‌ردانم.»

دیوه‌ پری دایه‌ هه‌ر دوو لاشانه‌کانی برایمی و ویستی به‌عه‌ردی دادا، به‌لام برایم خۆی له‌ چه‌نگی دیوه‌ی ده‌رتنایه‌وه‌ و شمشیریکی وای گه‌یاندئ له‌گه‌ل عه‌ردی ته‌خت کرد و گیانی چه‌په‌لی له‌ له‌شی بۆگه‌نی جودا کرده‌وه. هه‌ر خه‌یرا سه‌ری دیوه‌ی پری و چوو چالکی هه‌لکه‌ند و هاویشته‌ ناوی و خۆلی وه‌سه‌ردا.

شاره‌دا کچی جوان یه‌ک‌جار زۆرن، گه‌پکی بده‌ و وه‌ره‌وه‌ و بزانه‌م کیه‌هت ده‌سنیشان کردوه‌ و من زه‌ماوه‌نده‌ک‌هی هه‌ر لیره‌ له‌ مالی خۆمان بۆ ساز ده‌ده‌م.»

برایم گوتی:

«نا مامه، چاره‌نوسی من له‌و کچه‌ی ئیوه‌ نووسراوه. من هه‌ر ئه‌وم ده‌وی و جگه‌ له‌و به‌هیج که‌سیکی دی رازی نیم.»

محهمه‌د زۆری هه‌ول دا برایمی قایل کا ب‌ن سوود بوو، چه‌ندی کردی و کراندی برایم نه‌چووه‌ گوتی، به‌کورتی ناچار مان و هاتن ئه‌وه‌ی بۆ زه‌ماوه‌ندی پیوسته‌ ئاماده‌یان کرد. برایم بۆ ژن هه‌ینانه‌ی ته‌نیا مه‌رجیکی هه‌به‌و ئه‌ویش ئه‌وه‌ بوو که‌ هه‌م له‌وئ ژنی بۆ بگوازنه‌وه‌ و زه‌ماوه‌ندی بۆ ساز ده‌ن و هه‌م له‌ مالی خۆشیان له‌ لای داک‌ی زه‌ماوه‌ندی ژن هه‌ینان و گواسته‌وه‌ی بۆ بگه‌رن، تا داک‌یشی دلشاد و به‌خته‌وه‌ر کا. ته‌پل و دووزه‌له‌ و شه‌پوور و که‌ره‌نا گوتی ئاسمانییان که‌ر کردن حه‌وت شه‌و و حه‌وت رۆژان له‌ ته‌قه‌ی ده‌هۆل و زورنایان دا. تا توانیان خواردن و شه‌ربه‌ت و شه‌کراویان خواردنه‌وه‌ و گۆزانیان گوتن و هه‌له‌په‌رن.

سه‌ره‌نجام زاوا چووه‌ په‌رده‌ی بووکی. چ ب‌بینی، کچی نه‌ بکه‌ی و نه‌بخۆی، ته‌ماشای سای گه‌ردنیتی که‌ی.

کچی که‌ قه‌له‌م له‌ نووسین و زمان له‌ ده‌رپینی جوانی ویدا لاله‌. له‌ جوانیه‌دا ده‌تگوت مانگی چاره‌به‌ و شه‌به‌قی داوه. برایم هه‌یچی نه‌گوت، گه‌رپه‌وه‌ و له‌ په‌رده‌ی هاته‌ ده‌رئ. میوانان هه‌موو به‌غار چوونه‌ لای محهمه‌دی و ئه‌و هه‌واله‌یان دایه‌ که‌ زاوا بووکی به‌ته‌نی به‌ج‌ن هه‌یشتوه‌.

محهمه‌د چووه‌ دوو په‌یسه‌ری زاوای و پرسی:

«ها رۆله‌ چ قه‌وماوه؟»

برایم وه‌لامی دایه‌وه:

«مامه! باشه‌ ئه‌و کاره‌ت بۆ کردوه؟ من پیم گوتی له‌ کچه‌ک‌هی تۆ زیاتر که‌سی دیکه‌م ناوی. کچه‌ کویر و که‌چه‌له‌ک‌هی تۆ به‌لای منه‌وه‌ زۆر له‌ کچی شای نازیز و خۆشه‌ویسته‌ر.»

مامی قاقایه‌کی بلندی کیشا و گوتی:

«کویره‌که‌م، بریارم دابوو تاقیت که‌مه‌وه. ئه‌وه‌ کچی من و ده‌زگیرانه‌ک‌هی خۆته‌. هه‌ر به‌ئانقه‌ست گوتم ناشیرین و ناله‌بار و به‌دغه‌ره‌ تا بزانه‌م چ ده‌ک‌هی؟»

برایم که‌ تینگه‌بی مامی به‌راستی مه‌به‌ستی تاقیکردنه‌وه‌ی وی بووه‌ له‌ خۆشیان له‌ پیستی خۆیدا جیبی نه‌ده‌بووه، که‌ ته‌واو ئارام بۆوه‌ هه‌ستا چووه‌ نیو بازاری و ئه‌و که‌ل و په‌ل و کاللا و کوتاله‌ی ده‌یزانی له‌ شاری خۆیان ده‌فروشرئ هه‌مووی کرین، که‌ژاوه‌یه‌کی هه‌ینا و پری کرد له‌ قالی و مافووری زۆر به‌نرخ و له‌ پشتی حوشرتی نا، تا بووک به‌ئاسوده‌یی بگاته‌وه‌ مالی به‌ختی و له‌ ریبه‌ له‌ سواری که‌ژاوه‌یدا ماندوو نه‌ب‌ن.

برایم مالاوایی له‌ خه‌سوو و خه‌زووری کرد. محهمه‌د برایمی ده‌ ئامیزئ وه‌رتنا و پشتینده‌ک‌هی له‌ پشتی خۆی کرده‌وه‌ و دایه‌ برایمی و گوتی:

«رۆله‌! ئه‌و پشتینده‌ی له‌ پشتی به‌سته، به‌لام نه‌که‌ی هه‌رگیز له‌ خۆتی که‌یته‌وه‌ و لیت دوور ب‌ن.»

لاشه‌کشی له لایه‌کی دیهوه له بن گلی ناو زه‌وییه‌که‌ی وا پامال کردهوه و وای شوین ون کرد کهسه نه‌زانی لاشه‌که‌ی له کوئییه. که لهو کارانه بوهوه، ده‌ستویرد چوهوه سهر کانیهه، تا ده‌ست و دم و چاوی بشوات و سه‌ری‌کیش له چادری نه‌بووکه‌که‌ی خوارکاته‌وه.

که هاته‌وه دیتی ده‌زگیرانی نه‌نوستوه و ههر چاوه‌ری و ییهه بیته‌وه. ههر دووکیان پتیکه‌وه تاسه‌ی سالنجان دانیشتن و قسه‌یان کرد. که به‌یانی به‌ردا له چادری هاته‌وه ده‌ری، بار و بنه و شت و مه‌کیان بارکرده‌وه و کاروان که‌وته ری.



یه‌ک دوو پوژ رابرد: سه‌رله‌نوئ گه‌ینه‌وه سه‌ر کانی و ناویکی دی. برابیم دیتی کاروان زور ماندروه و حوشتی و یه‌ستره‌کانیش تینوون و له‌وه زیاتر بر ناکهن. بریاریان دا شه‌وی له‌سه‌ر ئه‌و کانی و ئاوه‌ی بخه‌ون، ههر وه‌کوو جاری پیتشو ههر زوو هه‌موویان له تاوی خه‌وی به‌لادا هاتن و لال و پال بوون و نوستن و که‌وتنه پرخه پرخی.

برابیم هه‌ستا و وه‌ده‌رکه‌وت و چه‌رخیکی به‌ده‌وری ئوردوویدا دا. دووباره وه‌ک شه‌وانی دی و ههر له‌هه‌مان کاتیشدا زه‌مین وه‌له‌رزه هات و گرمه گرم له ناسمانی هه‌ستا و دیتیک پیدای بوو. دیتیک یه‌کجار زور درنده و ترسناکتر له دیتی پیتشو. دیتی سی سه‌ر!

هیتشتا برابیم ده‌ستی به‌خوی رانه‌گه‌یبسو که دتیه گورزیک یه‌کجار گران و جانانه‌ی هه‌واله‌ی برابیم کرد و شمشیره‌که‌ی له ده‌ست په‌راند.

دیتیه ناره‌ته‌یه‌کی لیتدا:

«تازه ئه‌جه‌لت به‌ده‌ستی من هاتوه و ههر ده‌بی به‌ده‌ستی منیش بچی و داکت له پرسه‌ت دانیم. ئه‌و که‌سه‌ی کوشتت ئه‌وه برابیم بوو! مه‌رجه له تۆله‌ی وی گوشته‌که‌ت بکه‌مه که‌باب و خوتنه‌که‌شت بخۆمه‌وه.»

په‌نجی زورانبازی و ململاتی مه‌رگ و ژبانیان لیک دا. له مه‌یدانی یه‌کدیرا هاتن. هیتنده‌یان یه‌کدی هیتنا و برد شل و کوت بیوون. تا ده‌مه ده‌می به‌یانی، برابیم له‌گه‌ل ته‌کانی دتیه‌ی له عه‌ردی کوتا و نه‌یکرده نامه‌ردی و هه‌لیکیشایه شمشیری و دایه‌یتنایه ملی دتیه‌ی و ههر سی سه‌ری ویکرا له له‌شی جودابونه‌وه و ههر یه‌که‌یان به‌لایه‌کید لیک بلاو بوون. هات هه‌موو سه‌ره دتیه‌کانی به‌ته‌نی له چالیکی نان و چوو له‌سه‌ر رووباری خوی شووشته‌وه و له‌سه‌ره‌خۆ به‌ره‌وه لای چادری ده‌زگیرانییه‌وه چوو. بۆ به‌یانی زوو کاروان باری به‌سته‌وه و سه‌رله‌نوئ وه‌ریکه‌وتنه‌وه تا گه‌ینه جیه‌کی زور له شاره‌که‌ی مالی برابیه‌وه دوور نه‌بوون له‌و شوینه‌ش سه‌رچاوه و کانیاویکی زور سارد و روون و فینکی لی هه‌لده‌قولی، و ههر له‌وی دیسانه‌وه بارگه‌یان خسته‌وه.

برابیم له دلی خۆیدا گوتی:

«ئه‌گه‌ر خوا بکا ئه‌و شو هه‌یچ روو نه‌دا، ئیدی ئه‌وه له کۆل ده‌رده‌سه‌ریان ده‌مه‌وه.»

ههر که هاوپییه‌کانی نووسن، سه‌رله‌نوئ له چادری هاته‌وه ده‌ری و که‌وته‌وه گه‌رانی ده‌وری ئوردووی. تا به‌ری به‌یانی ههر هات و چوو. به‌لام هه‌یچ نه‌بوو و چ شتی‌کیش رووی نه‌دا. هیتدیک دیش راوه‌ستا. که‌سه نه‌بوو. تا ده‌شه‌ات به‌یانی زیاتر ده‌نگوت. برابیم دلنیا بوو که چ نابی، هاته‌وه سه‌ر کانیهه تیکه‌وی، خوی رووت کرده‌وه، پشتینه‌که‌ی له لایه‌کی دانا تا رووناکییه زیاتر بدات و خۆشی هاویشته کانیهه. ههر له‌گه‌ل خۆ تته‌هاویشتنی وه‌ک گوتی له ده‌نگیکی بووبی ده‌ستویرد هاته‌وه سه‌ر ئاوی، سه‌ری بلند کرد، له حه‌زمه‌تان زمانی گیرا، بالنده‌یه‌ک داهاته پشتینه‌دی و وه‌ک تیریک له که‌وان ده‌رووبی له شه‌قعه‌ی بالانی دایه‌وه و هه‌ستا به‌وه و فری.

ههر برابیم بوو له کانیه ده‌ریه‌ری و ده‌ستویرد جله‌کانی له‌به‌رکرده‌وه و سه‌ری له دوو بالنده‌ی فریو نا، ههر ئه‌و له‌سه‌ر عه‌ردی به‌غار و بالنده له ناسمانی به‌بالان. ده‌ریشتن. تا وای لی هات بالنده‌که له‌به‌ر چاوان ون بوو. برابیم سه‌ریکی ده‌رووبه‌ری خوی کرد، دیتی ئه‌وا هه‌وا خه‌ریکه رووناک ده‌بی و ورده ورده گزنگی ددا. له تاوان له‌په‌روو که‌وت و ههر په‌ککو په‌ککوی بوو که ئه‌و هه‌موو شه‌و بیداری و ئه‌و هه‌موو به‌گژداچونه‌ی دیتوان و دوایش بالنده‌یه‌ک به‌زه‌قایی چاوی وی پشتینه‌که‌ی فراند و رۆیی؟ ئیستا چۆنا و چۆن بچیتته‌وه به‌رده‌می ده‌زگیرانی؟ چی بی بلتی و بلتی چی؟

چیتشته‌نگاو قایم و هه‌وا گه‌رم بیوو. که سه‌ری بلند کرد له‌و نیزیکانه شاریکی به‌دی کرد. راست بۆوه و به‌ری که‌وت: هه‌رچی بوو بوو...

ده‌زگیرانی برابیم ههر چاوه‌ری بوو داخوا برابیم که‌ینی دیتته‌وه. هه‌روا چاو له ری بوو که ئیستا نا ئیستا په‌یدا ده‌بیته‌وه و له‌و غه‌م و نیگه‌رانی و دل‌ه‌راوکییه‌ی پزگار ده‌بی. به‌لام برابیم ههر وه‌ک قه‌ت نه‌بووبی، نه‌هاته‌وه و نه‌هاته‌وه و نه‌هاته‌وه. که‌چه باوه‌ری نه‌ده‌کرد وایی. له چادری هاته‌وه ده‌ری به‌دوایدا بچی. سه‌ریکی له چادری برابیم خوار کرده‌وه. ته‌واوی ئه‌و ده‌رووبه‌ری پشکنی به‌لام نه‌یدیتته‌وه. زور ته‌نگه‌تاو و هه‌راسان بوو و ده‌ستی به‌بیرکرده‌وی کرد:

«ده‌بی هاوسه‌ره‌که‌ی چی به‌سه‌ر هاتیی؟»

ههر به‌ده‌م بیسر و خه‌بالانه‌وه هه‌نگاوی ده‌نان تا خوی له سه‌ر کانیهه دیتته‌وه. پیتلاو و کلاوه ئاوریشمینه‌که‌ی برابیم له قه‌راگی کانیه دیتته‌وه به‌لام چ هه‌والتیک له خاوه‌نه‌کانیان نه‌بوو. ئه‌وه‌ی که له برابیه‌وه به‌جی ماوون کۆی کردنه‌وه و زور به‌وردی چاویکی به‌ده‌رووبه‌ریدا گیترا. جی پتیه‌کانی برابیم که به‌ره‌و قوولایی بیابانی چوو بوون به‌دی کرد. ئه‌وه‌ی به‌خه‌یالدا هات:

«ئه‌گه‌ر کاروانچییه‌کان بزنان برابیم لیتره نییه و ئه‌و به‌ته‌نییه، کت ده‌زانی چ روو دده‌ا؟»

خوی تیک نه‌دا و ده‌ستویرد هاته‌وه نیو چادره‌که‌ی برابیم و یه‌ک له بوخچه جله‌کانی برابیم کرده‌وه و ده‌سته جلیکی وی ده‌ریتنا و له‌به‌ری کرد، ته‌ماشایه‌کی ئاویته‌ی کرد. بۆ خۆشی سه‌ری له‌و هه‌موو ویکچونه‌ی به‌برابیم سوور ماوو. هه‌روه‌ک سیتیک بووبن و له‌ت کرابن. ته‌نیا جیاوازییه‌کی که هه‌یانسوو ئه‌وه بوو که برابیم چاوی ره‌ش و ئه‌و چاوی شین بوو. کیژه پارچه ئاوریشمیکی هیتنا و

سووتاندى و دوروبه‌رى چاوى خۇى پىن رەش كرد و هاتەوہ بەر ئاويتنەى، بەلام تا ئىستا جىاوازى ھەر ماوہ. بربارى دا چاوەکانى بەپارچە ئاويرشمىتىكى تەنك بېستى. ئەوہى زوو كرد و چاوەکانى شاردنەوہ و چوہ دە چادى برايمى و چاوەرى ما.

ھەموو لە خەوى ھەستان و ئوردو و ھەموو ھەتەوہ. بارگە و بنەيان لە ھەلاغان نايەوہ و يەك لە پياوہکان سەرتىكى لە چادى برايمى خوار كردهوہ و پىتى وابو تا ئىستا ھەر نووستوہ:

«ھەستە برالە، ھەستە ئەو رۆژ لە تاقى ئاسمانىيە، دەبا ئىستا لە رتيە باين.»

كىژە بى ئەوہى ھەستى لى بى ھەستا و لە چادى وەدەرکەوت. ئەسپى برايميان بۆ ھىنا. زۆر چاوپوكانە خۇى ھاويشتە سەر پشتى. كاروان وەرى كەوت. كە پياوہکان ديتيان نەربايمان چاوى خۇى بەستونەوہ پرسيان:

«كاکە ئەو چ بوو؟»

«كچە دەنگى خۇى گۆرى و گوتى:

«دوى شەوى لە سەر كانىيە خۆلم چوہ دە چاوييەوہ.»

سەرەنجام دواى چەند رۆژتيكان كاروان گەبيەوہ شارى برايمى. كچە بەپياوہکانى گوت:

«من چاوم بۆ ھەلتايەن كاروانەكەى بەرەو مالى خۆمان لىخون.»

داكى برايمى لە پيشدا ھەوالى ھاتنەوہيانى پىتگەيشتبوو. بەخوشى و شاديەوہ بەرەو پىرى چو، بەلام كە دىتى چاوى پىچاوان دلى خورپەى كرد و زۆر بەدلەراوكتيوہ، دەنامىزى گرت و بەسىنگ و بەرۆكى خۆيەوہ نووساند و پرسى:

«رۆلە، كورەكەم ئەوہ چاوت چى بوو؟»

«چ نىيە داىە گيان، ھىندىكم خۆل چۆتە دەچاوان.»

چوونە ژوورى مالى.

پياوہكان لىرە لەگەل بار خستنى بەجى دەھىلەن و دىيەوہ سەر و سۆراغى داکى برايمى.

دايكە بەرەو كەژاوكى چو، سەرى پى داگرت كەسى تىدا نەبوو.

گەرايەوہ دىوى مالى:

«رۆلە! ئەدى دەزگيرانت كوا؟»

«كام دەزگيران؟ ئەتۆ ئەمنت ناردە دووى كچىكى شەل و كوئىر و كەچەل و پىت گوتم ئەوہ دەزگيرانتە و برۆ بىھىتە، وەك كچ لە دنيايە نەماين. پىت وابو كچىك بۆ من قاتە بىھىتم.»

داكى زۆر نارەھەت و دلتنەنگ بوو و گوتى:

«بەلام كورى خۆم، وەرەو سەر خۆ و تىمگەيەنە چ رووى داو؟ ئەو كچە چۆن شەل و كوئىر بوو؟ من سەرم لەو شتەى دەرناسچى.»

كچە بەسەرھاتەكەى دەست پىن كرد:

«مامەكەم كچىكى ھەيە، لاقتىكى شەلە و چاويكى كوئىرە و دەم و چاوى دەلتى توتلكە شووتىيە و مريشكان دەندووکیان لىداوہ و پىس و پۆخل و چلكن و كولكن. ئەگەر توروەكە ھەرزىتىكى لەسەر دەم و

چاوان رۆكەى دەنكىكى ناكەويتە عەرزى.

لەوہش خراتر، توولەك بووہ و ھەموو قژى سەرى وەريوہ.»

داكەكەى دەبىرەوہ چو و دواى تاويك گوتى:

«نا، نا، رۆلە، ئەوہ شتىكى تىدايە، خراپى تىگەيىوى، مامت نەبويستوہ كچەكەيت داتى. من لەوہ دلتيام نە دەم و چاوى ئاولاوى و نە سەرىشى رووتاوہتەوہ. ئەو دەلتى مانگى چارەدەيە لە ئاسمانى ھىندە جوانە. ئەوہ دەبىن چى بەسەر ھاتى؟ فيلتىكى تىدايە. ھەلىان خەلە تاندووى.»

كچە گوتى:

«من ئەوہ نازانم، نەمھىنا و براپەوہ، وا چاترە ھەر لىرە كچىكى بۆ خۆم بىنم.»

دواى نان خواردنى داکى برايمى بەكورەكەى گوت:

«زۆر چاكە رۆلە، جارى بچۆوہ ژورەكەى خۆت و تاويك بنوو و ھىندىك وەھسەى، ديارە زۆر ماندووى.»

بەلام كچە چووزانى بچتە كوئى. چۆن بزانى ژوورى برايمى لە كوئىە! گوتى:

«دايە! من ناتوانم چاوان ھەلتيام، وەرە دەستم بگرە.»

ژنە ھات دەستى گرت و بردىە ژوورى برايمى. ھەر كە داكەكە رۆيى، دەستوبرد جەلكانى دانان و دريژ بوو و خەوى لىكەوت. بەيانى شەبەقيان ھەستا. چاوەکانى بەستەوہ، قاوہلتى كرد و بانگى پياوہكەى كرد:

«وەرە خىرا بمبە دوكانى.»

پياوہ دەستى كچەى راكتىشا. بەرپىبەدا ھات ھەتا گەينە دوكانى. چوہ ژوورى و دەستى بەرپىكخستنى دووكانى كرد. پارچەكەى سەرچاوى كەمىك ھەلكىشا و دەستى بەكارى كرد. وەختى نىوہرۆيە چەرخىكى بەبازارپىدا لىدا و تەماشايەكى بازار و دوكانەكانى كرد. ھىندىكىشى كل كرى و لەگەل خۇى ھىنايەوہ ژوورى دوكانى و دەركى دوكانى دادايەوہ و دەستى بەچا و برۆ رەش كردنى خۇى كرد. دە ئاويتنەى روانى، چاوى ھىندىك رەش بىسون، بەلام نەك وەك رەشى چا و برۆى برايمى. كچە نەبويست چ بەداكى برايمى بلى. لەوہى دەترسا بەبىستنى ون بوونى كورە تاقانە جگەرگۆشەكەى بەلادا بيت و دلى راوہستى. ئىوارى دەركى دوكانى داخست و بەرەو مالى بۆوہ. رۆژى پىشتر رى و بانى نىشانە كردبوو و پىتى دەزانىەوہ. داكە ھەر وەك جاران بەرەو پىلى كورەكەى چو. كە تىتى روانى سەرى سورما كە رەنگى چاوى زياتر بەلای شىنيەدا دەنوئىن، بەلام دەنگى نەكرد. ھەستى كرد كورەكەى ماندووہ و تەندروسىشى باش نىبە.

بەلتى ھەر كارىكى برايمى ھەبوون كچە ھەمووى ئەنجام دان و تا دەشھات كارەكانى رەنەقيان زياتر پەيدا دەرەد و بەناو و ناويانگتر دەبوو. تا واى لى ھات لەو شارەيدا كەس نەبوو شان لە شانى بدات. ئىستا با ئەو لەگەل ئەنجامدانى كاروبارى مېردەكەى بەجى بىلەن و بچىنەوہ سەر و سۆراغى برايمى و تا بزانيان تاك و تەنيا و سەرگەردان چ دەكا و چ بەسەرھات و رووداو و كارەساتىكى دپتە رى.

برایمان له ږیبه به جی هیشتسبو، ږوی له شاری کرد. خوږه تاو سووتاندبووی، له وبهری شاری که لاوه به کی چوئی هاته پینش و ږوی دهوی کرد و چوه وی، دیتی ئهوا پیریزنیک نانی به تهن دورویوه ددها. تهن دوروی چهره دوو که لیکلی وای لی دهاته دهوی چاوی پیریزنیی پړ کردبو له ناو. برایم سلاوی لی کرد:

«دایره سلاو!»

«سه چاوان ږوله!»

پیریزن جیبه کی بو برایمی راخست و سه رینیکلی وهن سه ری دا و گوتی:

«دانشه کوری خوم.»

برایم دانشه. پیریزن دیتی برایم زور دلته ننگه،

پرسی:

«کوره لاو! پیم نالیتی بو وا هیند نائومید و غه مبار و

دلته نگی؟ بلتی بزنام، به لکه ئی بتوانم یارمه تیبه کت

بدهم.»

برایم هرچی ږوی دابو دانشه همووی بو پیریزنی

گیږایه وه. پیریزن گوتی:

«کوره کهم! ئه پشستینده تو جادو و گه ری حهوت بال

بردوویه تی.»

«جادو و گه ری حهوت بال کتیه؟»

پیریزن وهلامی دایه وه:

«جادو و گه ریکه له کیوی "ته نهرگی یوخ" دهژی و

گه یشتنه ویش کارتیکلی هه روا ناسان نییه. هه موو

که سیک ناگاته ئه و کیوی. گه یشتنه وینده ری یانه

مردن. تا ئیستا هیچ که سیک به زیندووه تی له ویرا

نه گه راوه ته وه. به لام من نه نییبه ک هه به پیت ده لیم.»

برایم گوتی:

«دایره! دی تکات لی ده کهم زوویه پیم بلتی.»

«کوره کهم، هه موو شتیکت پی ده لیم، به لام نه که ی له بیران که ی.»

پیریزن له و ته له زگه به شی ناگادار کرده وه که:

«ته نانهت ئه و که سه ی ئه و رازه ش بزانی ده بی زور نازا و دلیر و به زبیک و زاکون بی تا کاری

جادو و گه ری په کسه ره کاته وه.»

برایم زوری په له لی کرد:

«تو هر گیز غه می ئه و لایه نانهت نه بی. تو ته نیا ئه و شته م پی بلتی و هه قت نه بی.»



پیریزن وهلامی دایه وه:

«زور چاکه، پیریزن مه نجه لیکلی په کجار زور گه وره ی هه به. ناگریکی خوئی له بنه، شه و ږوژ

ناگریکی وه ک ناگری دوزخ به تینی له بن ده سووتی. نه گه ر بته وی ده ستت بگاته ئه و جادو و گه ره، ده بی

ده پیتدا ئه و ناگره ی وه مرتی و بیکوژنییه وه.»

برایم پرسى:

«دایره، ده کړی پیم بلتی ئه و ناگره ی چوژن وه مرتیم؟»

«پیت ده لیم چوژی وه مرتینی. لیره وه تا ده گه یه ئه و کیوه و سه ر ئه و مه نجه له ږی حهوت مانگانه. ده

ږوژی دواپی ږزه ت لی ده ږی و توانای ږیکردنت نامینی. ئاور زمانه ی ده کیشی و گه رما له په ل و ږوت

ده خا. به لام تو هر ږو و رامه وه سته، نه گه رییه وه. جا ږوله ئیستا به ته وای له قسه کانم گه یشتی؟»

«به لی دایره، زور چاک تیگه یشتیم.»

«گویت له وهش بی، له لای راستی مه نجه له که وه درزیک له به ردیکلی دایه، دار سیویک له و درزه ی

دایه و یه ک تاکه سیوی پیوه یه، ده بی تو ئه و سیوه ی لی به رده یه وه عه زی، به لام کاره که به ونده ی ته و او

نایی. نه گه ر توانیت و سیوه که ت به ردا یه وه ئه وه ده بی خو ت بو هیرشیکلی په کجار توند و تیژ و ترسناک

ثاماده که ی که له هه ر چوار لاوه بو ت دیت. به لام نه که ی هه لجه له تیی، هیچ نییه.»

برایم راست بو وه و سوپاسیکلی زوری له پیریزنی کرد و هیندیکلی دراو ده ده ستی نا و دوا ی پرسیا ری

جه مسه ری ئه و ږییه ی ملی لیتا.

تا ئه و له ږییه یه با بچینه وه سه ر و سو راغی - دروزنه برایم - ی ده زگیرانی.

کیژله که هه رچی کاره کانی بازرگانی هه بوون هه موویانی زور به ږیکویتی ئه نجام ده دان و کړپار و

فروشیاریکی زوری له خو خر کردبو نه وه. دوکانی بازرگانی برایمی له چاو دوکانی بازرگانه کانی دی

هه همیشه پر له کړپارتر بو و جمه ی ده هات. ناو و ناویانگی وی له سه ر هه موو زمانان بو و هه همیشه ږیز

و متمانه یه کی تایبه تی و جیا وازتری وی له نیو خه لکیدا هه بوو.

داروغه، گه وره ئه فسه ری شاری، ناو و ناویانگی ئه و بازرگانه لاوه ده بیسی. داوه تیکلی گه وره ی

سازکرد و ئه وی بو ماله خو ی بانگه یشت کرد. پی ده چو داروغه په کجار زور شیفته ی ئه و بازرگانه لاوه

بووی. داروغه ئه وی له ته نیشت خو یه وه دانا و به ری قسه و باسانیان له هه موو باره یه که وه به ره لدا

کرد. دوا ی نانی شیوان "برایم" هاته وه مالتی. دوو سی ږوژی دیکه پیچو وه و سه رله نوی داروغه برایمی

بانگه یشتن کرده وه.

داروغه له هه لیکدا به میتوانه که ی گوت:

«دوستی نازیم، پیم خو شه لویکی وه ک تو نازا و زرنگ و هوشیار و چاپووک و وربا کچیکلی و ا

بی تی که شایسته و شایانی شانو شه و که تی خو ی بی، بویه وام پی چاکه کچیکلی له و چه شنانه ت بو

بدوزمه وه و تو ش بیخو ازی و بیهینی، نه ک لویکی ناوای وه ک تو تووشی به تووشی کچیکلی بی

بنه چه که و ناخونمان و نارسه نه وه پیت.»

ده زگیرانی برایمی تیمابو چوژن و چ وه لامیکلی داروغه ی بداته وه؟

هاتهوه مالتی. ده بیر و خه یالی ئه وهدا بوو ئه گهر داروغه ههر پیتی داگرت کچیکی بو بدوژیتته وه بیهیتی، چ بکا؟ کچهی بهسته زمان هیندهی ئه و بیر و خه یالانه ده میتشکی خویدا هینان و بردن ئه و شهوه تا سهینتی خهوی نه چوه ده چاوان.

پیش تاو هه لاتی چوه دوکانی، دهو ده مهیدا که ده رکی دوکانیتی ده کردهوه، دهنگی بازرگانه کهی ته نیشتی بیست که پیش وی هاتبوه بازاری و خهریکی هه لویتژاردنی دوکانه کهی بوو. ههر که کچه چوه ژووری دوکانی، دراوسیه کهی چوه لای و ده رکی دوکانیتی پیته و له لایه کیهوه دانیش و دهستی به قسان کرد:

«پیشینیا مان په نده کیان هه یه ده لیتن: دراوسیتی چاک له که سوکاری دور چاکتره. ئه وه چهن مانگه که ئیمه دراوسیتین، نهک ههر ساردیه کمان نه بووه به لکه پشت و په نا و یاریده ده ری به کتریش بووین. ئیستاش بو شتیکی یه کجار زور گرینگ هاتومه لات. ئه ویش ده پیشدا پیتم خوشه بزانی داخوا ئه ودهی به بیر و میتشک و خه یالی مندا دیت ده توانم به راشکاو پیته بلیم و گوتی لی بگری یان نا؟»

کچه وه لای دایه وه:

«ئو قسانه چن؟ مه به ست چیه که ده لیتی داخوا ده توانم قسان بکه م یان نا؟ فه رموو گویم لیتته. ئه ودهی به دلندا دیت بیلتی.»

دراوسیه که سهری به رادیه وه و بیدهنگ بوو. دوا تاویک زور به گرانی دهستی به قسان کرد:

«دیاره ماوه یه کی زور نیبه که من دراوسیتی تویم. کاتی که ئیبه چونه سهردانی مامتان من ئه و دوکانه م کردهوه. ئه وده می هاتیه وه به کترمان دیت. من پیتم خوشه ئه و دۆستایه تیه مان تا بی پته وتر بیته و ههر گیز ناخویشمان نه که ویتته نیوانیوه.»

کچه گوتی:

«خا نه کا! جا بو ناخویشمان ده بی؟»

دراوسیه که وه لای دایه وه:

«له پیشدا په یانم بده یه که ئه و قسانه مان ههر له بهینی خو مان ده بی و کهس پیتی نازانی.»

کچه گوتی:

«زور چاکه، په یانم بی.»

جا ئه و جار دراوسیه که سهر بورده کهی ده ست پین کرد:

«دوا دوو رۆژان که هاتمه ئه م شاره، ئه م دووکانه م کردهوه، پاشا داروغه ی پیش ئه ودهی ئیستای له سهر کار لادا و ئه ودهی ئیستای خسته جیتی- ئه و داروغه یه ی که دوو جارانت چاو پیته و تووه - ههر چه نده من له وئ نه بووم، به لام پیش گه رانه ودهی ئیبه، له لای ئه و چهن جاریکان هاتمه مالتی وان. و ههر ئه و قسانه شی به تو گو توون که ماوه یه ک پیش ئیستا به منیشی گو توون.»

«جا قسه کانی داروغه ی چ بوون؟»

«ئو پیشنیاری کچه کهی خو ی بوو کردم بیهیتم.»

کچه ویستی زار هه لیتته وه و شتیکی بلتی، دراوسیه کهی قسه کهی پین بری.

«ده زمان پرسپاری ئه وه ده کهی داخوا ئه و قسانه ی داروغه بو تو ی کردوون من چو نم بیستوونه وه. پیته دلیم. که لیشت دور که و تمه وه و رۆیشتم پیتم خو شه قسه کانم سه د جار تا تو ی که یته و هه لیانسه نگینی و دوا یی نه نجامه که یم پین بلیتیته وه. کچی داروغه ی بو خو ی قسه کانی ئیبه و ئه و ی بو گیترا مه وه. پیتم خو شه ئه وده شت پین بلیم که پیش هاتنه وده ی ئیبه له سه فه ری من ده و له مه ندرتین و لا و چاکترین کوری ئه و



شاره بووم. داروغه ش ئه وده ی چاک ده زانی و ههر بو یه منی به زاوای خو ی هه لئژارد. بو یه هات منی بانگه یشتی ماله خو یان کرد و برده میه وه مالتی. جاریکی داوای لینی کردم که ده بی هیندیگ زتی و زه به ر و مرواری و خشل به رم پیشانی کچه که ی بده م. چووم. به راستی کچه که شی هینده نهرم و نیان و دلوفان و ژیکه له بوو ههر له وئ شه یدا ی بووم، ئه ویش ههر به هه مان شتیوه گیسروده ی من بوو، سویندمان بو یه کدی خوارد تا سهر یان بو یه کدی. که تو گه رایتته وه، داروغه به وده ی زانی که تو له من ده و له مه ندرت و به توانا تری، هات بریاره که ی پیشووی خو ی گو ی که کچه که یم داتی و تو ی بو ئه و زاوایه تیبه ره چاو کرده وه... بو یه ش ئیستا ئه و ا من هاتووم و دهسته و دامانی تویم...»

هاوسهری برایی قسه که ی پین بری و گوتی:

«به سیه تی دراوسیه که م، به سیه تی. هه موو شتیکی تیگه یشتم، بریاری منیش ههر ئه وده یه که تو و ئه و کچه ههر ده بی بو یه کتری بن.»

دراوسیه که هیچی نه گوت. ته نها سرنجیکی ستایش ئامیزی دایه و هه ستا له سه رخو وه ده رکه و تن به لام کیژوله که ده بیر و خه یالیتی تا بلیتی یه کجار قووله وه چوو.

«چاکه کچی داروغه ی شهیدا و ئه وینداره؟ ده بی لایه نی ئه و دوانه به رنه دهم و کاریکی ههر بکه م.»

ههر دهو ده مهیدا پاسه وانیتیک له بهر ده رکی دوکانی په ییدا بوو و گوتی:

«داروغه فه رموو به تی که جوانترین و شایسته ترین زتی و زه به ر و خشلی ژنانه ی که هه تانه، به رنه مالتی داروغه ی تا کچه که ی به کیکیانی بو خو ی لی هه لئژیری.»

هاوسهری برایی گفتی دا که ئه و کاره ی بکا. ههر که پاسه وان دور که و ته وه، ئه و خیرا و ده ستوورد خو ی گه یانده دووکانی دراوسیه که ی و هه موو شتیکی پین گوت:

«ئیسستا ده چم، زتی و زه به ران ده گه ل خو م ده به م و هه ول ده دم هه موو ئه و بریار و په یمانه ی له نیوان خو ماندا داومانن هه مووانی پین بلیم و هانیشی بده م بیرتیک له و کاره ش بکاته وه. ده بی ئه و کاره ش و ابکه ین که سه ره نجامه که ی به خیر و چاکه و خو شی بگه ری. دنا ئه گه ر وانه بی داروغه زور به ئاسانی ده توانی تو له مان لینی بکاته وه و ده مارمان له رۆژگاری ده رینتی. که سیک کچه که ی خو ی به زتی و مالتی

دنیایه بدا چاوه‌رپتی ئه‌وهشی لی ده‌کرئ هه‌رچی له ده‌ستی دئ بییکا.»

به‌لئ "برایم" یه‌ک تووره‌گه ئه‌لماس، ئه‌نگوستیله و گواره و بازنه و خرخالی هه‌لبژاردن و به‌ره‌و مائی دارۆغهی وه‌رئ که‌وت. دارۆغهی بانگی خزمه‌تکاره‌که‌ی کرد تا "برایم"ی به‌ریتنه ژووری کچه‌که‌ی. دارۆغهی به‌بازرگانی گوت:

«رپتی بده‌ن هه‌رچی هه‌لبژارد ده‌ستی وه‌به‌ر ده‌ستی مه‌ئێ. دواییش وه‌روه‌ه لای خۆم هیندی‌ک قسه‌ه هه‌ن ده‌یان که‌ین.»

خزمه‌تکار ئه‌وی برده‌ ژووری کچه‌ی دارۆغهی. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا که "برایم" ته‌نیا یه‌ک وشه‌شی له‌گه‌ل خزمه‌تکاره‌که‌ی نه‌گوتیوه‌ن به‌لام دیسانه‌وه‌ خزمه‌تکاره‌که‌ تینگه‌یی که "برایم" خاتری کچه‌که‌ی زیاتر ده‌وئ له‌ خاتری دارۆغهی و زیاتریش لایه‌نی وی ده‌گرئ. ئه‌ویش ئه‌وه‌ی پێ خۆش بوو. دوا‌ی تپه‌ه‌په‌ن به‌لای چه‌ندین ژوور و دالانادا گه‌یشتنه‌ ژووری خانم. بازرگان کچه‌ی به‌پێچه‌ه و چارشیشه‌وه‌ دیت، خۆی داپۆشیه‌و. خانم به‌خه‌یرها‌تانی میوانی کرد و پیتی گوت دانیشتن. دانیشتن، تووره‌گه‌ی هه‌ل‌پشت و هه‌رچی زێر و زه‌به‌ر و خشلی ژنانه‌یه، ئه‌نگوستیله و گواره و ملوانکه‌ه و بازنه و خرخال. هه‌مووی له‌ پێش رۆنان. کچه‌ی دارۆغهی ده‌ستی بۆ هه‌یجیان نه‌برد. به‌لام تپه‌ه‌په‌ن دیار بوو که‌ دلێ که‌وتۆته‌ سه‌ر یه‌ک له‌ئه‌نگوستیله‌کان و پشتیندیکی و چاوی و روویان لی وه‌رناگه‌پێرئ.

کچه‌ی دارۆغهی گوتی:

«ئیه‌ه هه‌یج دراوسیه‌کی گه‌وه‌هه‌ر فرۆشتان هه‌یه‌ ناوی ئه‌حمه‌د بێ؟»

وه‌لامی دایه‌وه: «به‌لئ.»

کچه‌ی دارۆغهی ده‌ستی له‌ بن چارشیشه‌ی هه‌تیا به‌ ده‌رئ و گوتی:

«ئه‌وه‌ی ده‌بینی؟ ئه‌و ئه‌نگوستیله‌یه‌ ئه‌و بۆی هه‌تاوم. سه‌یری که‌! چ ئه‌لماسی‌کی ساغه‌ه، ئه‌وانه‌ی تۆ له‌ چاوه‌ ئه‌وه‌ی هه‌موو ده‌لێی ته‌نه‌که‌ن و وه‌ک شووشه‌ی پیس و په‌لوخ لیل و تاریکن.»

به‌لام بازرگان زۆر له‌وی شاره‌زاتر بوو که‌ سه‌یری ئه‌و ئه‌نگوستیله‌یه‌ی ئه‌حمه‌دی کرد و له‌گه‌ل ئه‌وانه‌ی خۆیدا به‌راوردی کردن دلنیا بوو که‌ ئه‌وانه‌ی وی سه‌د به‌راه‌ه‌ری نرخ‌ی ئه‌و ئه‌نگوستیله‌یه‌ به‌نرخ‌ترن، به‌لام تینگه‌یی که‌ کچه‌ی دارۆغهی به‌ئه‌نقه‌ست ئه‌و قسانه‌ی کردن.

دوا‌یی کچه‌ ئاماژه‌ی بۆ ئه‌و پشتینده‌ی به‌رده‌می کرد و گوتی:

«ئه‌وه‌ له‌ به‌رانه‌ر ئه‌وه‌ی که‌ ئه‌حمه‌د بۆی هه‌تاوم هه‌ر هه‌یج نبیه‌ه، نا، نه‌خه‌یر هه‌ر هه‌یج نبیه‌ه و من هه‌رگه‌ز ئه‌و پشتینده‌ی تۆم به‌په‌ولێکی ناوی و به‌خۆزاییشی له‌ پشتی نا‌ه‌ستم. ئه‌و شتانه‌ی تۆ هه‌یجیان له‌گه‌ل ئاره‌زوو و هه‌ز و سه‌لیقه‌ی مندا وێک ناکه‌ونه‌وه‌ه. تۆ وه‌ک بازرگانێکی ده‌وله‌مه‌ند چ ره‌وشتیکی چاکت هه‌یه‌؟ تۆ پیت وایه‌ که‌ بێ ئه‌مه‌کی و خه‌یانه‌ت له‌گه‌ل دۆستایه‌تی و راستی و خۆشه‌ویستییدا پێکه‌وه‌ هه‌لکه‌ن؟»

میوان وه‌لامی کچه‌ی دارۆغهی دایه‌وه:

«نه‌خه‌یر خانم، من له‌وانه‌ نیم هه‌رگه‌ز بتوانم بێ ئه‌مه‌کی و خه‌یانه‌تی بکه‌م. پێش ئه‌وه‌ی بێمه‌ ئیره‌ له‌گه‌ل دراوسیه‌که‌م دواوم. ئه‌و، ئه‌وی له‌ دلیدا بوو پیتی گوتم.

باوه‌ر که‌ گه‌وره‌ترین ئاره‌زووی منیش هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ هه‌میشه‌ه و هه‌تا هه‌تایه‌ ئه‌نگوستیله‌ه و پشتیندی وی

له‌ په‌نجه‌ه و که‌مه‌ری تۆدا بیینم.»

کچه‌ی دارۆغهی به‌دوو‌دلێه‌وه‌ پرسی:

«ئه‌دی بۆ هاتوی هه‌موو ئه‌و گه‌وه‌هه‌ر و زێر و زه‌به‌ره‌ بێ نرخانه‌ به‌من پێشانده‌ی؟ ئه‌وانه‌ چ نرخیکیان هه‌یه‌ لای من؟»

کچه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«خانم! باوکتان خه‌یالی زه‌ماوه‌ندی من و تۆی له‌ که‌له‌ی داوه‌ه. من و ئه‌حمه‌د و ته‌نانه‌ت تۆش ئه‌وه‌ ده‌زانین، ئیدی بۆ خۆتم لی هه‌له‌ ده‌که‌ی؟ ئیه‌وه‌ بۆ خۆتان ده‌زانن ئه‌گه‌ر من گوی نه‌ده‌مه‌ قسه‌ی دارۆغهی ئه‌وه‌ من و ئه‌حمه‌د و تۆش هه‌ر هه‌موومان پێکه‌وه‌ له‌ ناو ده‌با، ئیمه‌ ده‌بێ هه‌رسیکمان پێکه‌وه‌ ده‌ست بده‌ینه‌ ده‌ستی یه‌ک تا ئه‌و گه‌مه‌ی بیه‌ینه‌وه‌ه.»

به‌ کورتی، هه‌رسیکیان بوونه‌ یه‌ک، به‌لام ئه‌حمه‌دی بازرگان و کچه‌ی دارۆغهی هه‌رگه‌ز به‌لای ئه‌وه‌دا نه‌ده‌چوون که‌ ئه‌و ئاواله‌ خۆشه‌ویسته‌یان کور نبیه‌ه و کچه‌ی شۆخ و شه‌نگه‌ه.

ئێستا با ئه‌وان به‌قسانه‌وه‌ به‌جی بێلین و به‌جینه‌وه‌ سه‌روسۆراغی برایی راسته‌قینه‌ه و بزاین چ ده‌کا.

ئه‌ومان له‌ سه‌ره‌تای رۆیشتنیدا به‌جی هه‌یشت. پیریتزنیکی رپتی کینوی "ئه‌نبه‌رگی یۆخ"ی پین گوتیوه‌و، برایم ده‌بویست هه‌رچی زووتر به‌دوا‌ی دۆزینه‌وه‌ی پشتینده‌که‌یدا که‌ جادووگه‌ری چه‌وت بال فراندبوی، پروات و بیه‌یتینه‌وه‌ه.

برایم پالنتۆیه‌که‌ی له‌به‌ر کرد و کاله‌ه و پیتاوی له‌ پیتی خۆی داپیتچا و وه‌رئ که‌وت! برایم وه‌ک با‌ی به‌نیو خه‌ره‌ندان و وه‌ک لافاوی به‌سه‌ر که‌ند و له‌نداندا و وه‌ک هه‌ره‌سی کۆیستانان به‌ره‌و کینوی ئه‌نبه‌رگی یۆخ هه‌لینگی ددا. سه‌ره‌نجام گه‌یبه‌ه‌ پێده‌شتی گه‌رمه‌سه‌رپێکی یه‌کجار گه‌رم و که‌ له‌ هه‌ر چوار لاره‌ه ته‌نگی پێ هه‌لچنی و هه‌راسانی کرد و له‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاوێکییدا تا ده‌هات گه‌رمایه‌که‌ زیاتر ده‌بوو و زمانه‌ی ناگریش کلافه‌ی کردبوو. گه‌رمایه‌که‌ له‌وه‌ی نه‌بوو بتوانی خۆی له‌به‌ر راگرئ. برایم تینگه‌یی که‌ پیریتز راست ده‌کا. زۆر به‌سه‌ختی که‌میکی دی چوه‌ پێش. به‌لام ئیدی قاچه‌کانی تاوی راوه‌ستانیان نه‌ما... جله‌کانی له‌به‌ر خۆی دادپین. ددانی ده‌چیره‌وه‌ بردن، پیتلوی چاوه‌کانی نیوه‌ دادانه‌وه‌ و ملی لینا. هه‌ر چی ده‌بێ با بێ! ئاره‌قه‌ی وه‌ک لوزه‌وئ به‌سه‌ر چاواندا ده‌هاته‌ خوارئ به‌لام ئه‌و له‌ رۆینی هه‌ر نه‌که‌وت. ئیدی رپتی گه‌رانه‌وئ نه‌ما... هه‌ر ده‌بێ به‌جینه‌ه پێش. هه‌نگاوێک، دوو هه‌نگاو، یه‌کیکی دی... برایم هه‌ستی کرد گه‌رمایه‌که‌ تا دئ که‌متر ده‌بیتنه‌وه‌ه. زانی که‌ یه‌که‌م له‌مه‌ه‌ری تپه‌ه‌په‌ن راندوه‌ه که‌ پیریتز پیتی گوتیوه‌ دیتنه‌ رپتی. ئێستا له‌و ناگره‌ زۆر نیه‌زیک بوو که‌ ده‌تگوت ئه‌و نیوه‌ی ئاسمانی داپۆشیه‌وه‌ه. چه‌ره‌ دووکه‌ل به‌تۆپه‌ل به‌هه‌وادا ده‌چوو. مه‌نجه‌لیکی گه‌وره‌ له‌سه‌ر ئاره‌که‌ی ده‌کولا و هه‌لمی لی هه‌لده‌ستا. هه‌ر راست ئه‌و مه‌نجه‌له‌ی پیریتز گوتیوه‌ی. لاره‌ ناهێکی هاته‌وه‌ به‌رئ، ده‌ستورده‌ به‌ره‌ولای ئاره‌که‌ه چوو. ته‌واوی لی نیه‌زیک بۆوه‌ه، دوا‌یی هه‌ر وه‌ک پیریتز رپتی و شوتنی بۆ دانابوو، به‌لای راستدا وه‌رچه‌رخا و دارسیوه‌که‌ی له‌ درزی به‌رده‌که‌دا به‌دی کرد که‌ ته‌نیا یه‌ک سیوی سوور سووری به‌لاخه‌کیه‌وه‌ه بوو.

برایم هه‌لیکیشایه‌ شمشیری و به‌ره‌ولای دارسیوه‌ی چوو و هه‌ر له‌گه‌ل یه‌که‌م راوه‌شاندنی شمشیره‌ی سیوه‌که‌ه به‌ر بۆوه‌ سه‌ر عه‌رزئ و بووه‌ دوو له‌ت. هه‌ر له‌و ده‌مه‌یدا بلێسه‌ی ناگر هه‌ستا و شالاری هینا و

دووکول هممو لایهکی داپوشی. خاکی ژیر پیتی گرمندی، پیتی وابوو ئیستا نا ئیستا له بهر یهک دهچی و پارچه پارچه دهیی، برابم پیتی وابوو رژی حشرتییه و دنیا خرابووه.

له پر وهئاگا هاتهوه، دیتی ههر چوار لای بهمار و نهژدیها و دیتی ترسناک گیراوه. برابم پشتی وهبهردیتی دا و دهستی له مشتوی شمشیر توند کرد و بههر چوار لاباندا کهوته شمشیر وهشاندن. جهنگ و پیکدادان کوتایی هات و برابهوه، لاشه ئه و درنده و گیانله بهره سهیرانه لهسهر یهک کهلهکه بوون، دهو دهمهیدا دیتی ئهوا نهژدیها یهک بهره لای وی دهخزی. لاشه ویلاکهی بهو سهدان ددانه تیژهوه بۆ ههللووشینی وی داپچرابوون. بهلام لاره خوئی لهدهست نهدا و لهو دهمهیدا شمشیرتیکی گه یانده خالیگهی چهپی نهژدیها و خوین فیجقهی کرد. نهژدهها نارهتهیهکی وای کیتشا تهوای مووی لهشی برابمی له حزمهتان راست بوونهوه. پالهلوانی مه چاری نوقاندن که چاری ههلیناوه شتیکی زور سهیری دیت. نه دیو و نهژدیها و مار، نه ناگر و نه مه نهجل. تهنیا بیدهنگیهکی سامناک بالی بهسهر تهوای ئهو ناوهدا کیتشابوو. تهنیا کانیاویک نهبی له قوولایی زهوییهوه ههلدهقولا. ههر لهو شوینهی که ئاوی ئهو کانیهی لی دهبووه رووبار، لۆتکهیهکی لهسهر ئاوی رووباری چاو کرد. دیتی ئهوه پشتیتندهکهی لهویدایه، بهقهله مهبازان بهره لای رووبارهکه چوو و خوئی ههلدایه ناو لۆتکهکه و دهستی دریز کرد پشتیتندهکی راکیشیتتهوه، بهلام ئهو کارهش ههروا ئاسان نهبوو، چنگالیتیکی له شانان گیر بوو و له عهرزی را بردیه ئاسمانی. برابم سهری بلند کرد، جادووگهری حهوت بالی ناسییهوه. لیتوتیکی له عهردی و ئهوی دیکه له ئاسمانی بوون جادووگهر برابمی برده بن ههوران.

برابم وای بهبیردا هات:

«تازه تهوای، چاره نووسی من ئه مه بوو.»

چاوی نوقاند و هه ناسه ی لهخو بری، ههر چاوی لهوه بوو جادووگهر لهو بهرزایییهوه ههلیداته خواری. بهلام جادووگهر ئهوی برده نیو ههروان و پیتی گوت:

«برابم! ئومیدهوارم دایکت له پرسه ی مه رگت دانیشی و جلی رهشت بۆ له بهر کا. تۆ ههر پشتیتندی کوره کهی منت نه دزیوه و ههر ئهویشت نه کوشتوه: جگه له کوشتنی کوره کانی دیکه شم، تۆ ناگری ئیمهت کوژاندهوه و ئیمهت له ناو برد. له ئاسمانیت لی دهگه رام و له عهردیم وهدهست کهوتی. ئیستاش تۆ لایتیکی ئازا و دلیری، ههلیرتیه: یا پشتی من دهگری تا له قهیرانیکی گهوره رزگاریم دیت، یا لهو ئاسمانه بلندهوه ههلنده دیرم.»

برابم پرسی:

«قهیران و تنگ و چهله مه ی تۆ چییه؟»

«من دیوی سپیم دوژمنه و نایه لی به ئاسووده بی بژیم، ژبانی لی تال کردووم، منیش هینده به توانا نیم دهروهستی وی بیتم، بهلام دهزانم ئهوی بتوانی ناگری ئیمه وه مرتین دهشتوانی دهرهستی ویش بیت. ئهگه ئهو دپوهم بۆ له ناو بهری ئهوا پشتیتنده که شمته ددهم و بۆ خوشم دهته مه وه مالی خوژتان. دهنه به دهستی من له ناو دهچی.»

برابم گوتی:

«زۆر چاکه، رازیم. بهگژ دوژمنه کهی تۆشدا دهچم.»

جادووگهر برابمی هاویشته سهر لابلیتیکی و له ههوران وهسهر کهوت و رووی له رۆژه لاتنی کرد. برابم نه بدهزانی چهند فیون، باشه ئه و چووزانی! له پر وهئاگا هاتهوه که جادووگهر گوتی:

«سهیر که برابم، دیوی سپی لهوییه. ئهوه خهریکه دهجوولی.»

برابم تهماشایهکی خواری کرد و له ترسان ناوکی کهوت. ئهوهی دیتی دیو نه بوو، ههر راست کیتوتیکی سپی بوو و دهجوولا.

جادووگهر ههر فری تا گهیشته قهراغ شاریتیکی. لهوئی نیشتهوه و گوتی:

«دیوی سپی له بن ئه و کیتوهی ده ئهشکه و تیکیدا دهژی. دهتوانی لهوی بهرنگار بی.»

ئهوهی گوت و بالی لیکدان و ههستایهوه. ئیواره داها و ههوا تاریک بوو - شهویکی تاریکی ئهنگوسته چاو - بهو شهوه بچته کوئی؟ لاره له دهرکهی یهکه مین مالی دا که هاته پیشی. پیره میتدیکی ریش چهرمگ دهرکهی کردهوه. برابم گوتی:

«سلاوتان لی بی. میوانی رادهگرن؟»

پیره میتد بهروویهکی خوشهوه وهلامی دایهوه:

«ئهو ماله ویران و کویر بیتتهوه دهرکی له سهر میوانی داخا و لیتی نهکاتهوه. زۆر بهخیرتی.»

پیره میتد ئهوی برده ژووری، له ژووری کوره جحیلیتیکی لی بوو، له بهری ههستا و بهخیرهاتنی کرد و فهرمووی دانیشتنی لی کرد. ههر سیکیان دانیشان، پیره میتد دهربارهی جی و ری و شوین و له کویره بۆ کوئی دهچی له برابمی پرسیار کرد. برابیش ئهوهی بهسهری هاتبوو هه مووی بۆ گیترایهوه، تهنیا هزی هاتنی بۆ ئه م شارهی پین نهگوت. ههر پیره میتد دهپرسی و برابم وهلامی ددایهوه. ئه و کوره جحیلتهی لهویش دانیشتبوو گوتی ههلخستبوون و هه ناسه ی ههلدهکیشان.

برابم نهیتوانی لهوه زیاتر خوئی راگری و گوتی:

«من هه موو شتیکم بۆ گیترا نهوه، ئهگه ر بهرموون دهکری منیش لیتان بیرسم داخا چ غه میکی خهست و قورس و گرانتان ده دلیدایه و ا بهم جوژه ئه م هه ناسه ساردانه ههلدهکیشن؟»

کوره جحیلته دووباره هه ناسه یهکی دیکه ی ههلکیشایهوه و گوتی:

«منیش ههر بهسهرهاتی تۆم بهسهر هاتوه، بهلام که میتک جیاوازتر، ئهویش ئهوه به که تۆ له من ئازا و دلیرتری.»

پیره میتد راست بۆوه و گوتی:

«بهراستی ئیوه ههر دووکتان پیکه وه لهو وهخته دا گه بشتنه یهک. ئیوه خهریکی قسان بن و منیش دهچم شتیکم بۆ خواردنی ئیواری ئاماده دهکهم.»

پیره میتد چوه دهری، کوره جحیلته جیتی خوئی خوش کرد تا ئاسووده تر دانیشی و دهستی به گیترا نهوهی بهسهرهاته کهی خوئی کرد.

منیش وهک تۆ کوری بازرگانیتی دهوله مه ندم. له شویتیتیکی زۆر لیتره وه دوور له دایک بووم. پاش چهند سالنیکان خوا کچیتیکی دایه مامم که لیتره دهژیا، ههر لهو دهمیه وه ناویان لیک هینان و بوینه

دۆست و دهزگيرانى يه كدى.

بابم منى نارده لاي زانانترين پياويكى ئەو ناوچە يە بۆ خويئندىن. ئەو پياوۋە ھەرچى دەيزانى پىتى گوتم و فىترى كردم و زانياربىيەكى بەرىن و ھەراوان و يەكجار زۆر بلاو فىتر بووم. بەلام ئەو مامۆستايە منى لە ئافرەت بېزەوون و قېزەوون كرد. ھەمىشە پىتى دەگوتم و لە بن گوتى دەخويئندم كە ژن ترسنوك و ستەمكار و بى ئەمەك و فېلتباز و ھىچن. ئافرەت ھەرگىز چاوەرتى چاكەيان لى ناكړئ. ھىندى لەو بارە يەو ھەرس دام تا وام لىن ھات باوەر بەو قىسانە بىنم و لەو رۆژەو بەدواو ھىندى زۆرم رق لە ھەمسو ژن و ئافرەت يىك بۆۋە. ھەمىشە لىيان و دەوور دەكوتەو ھە و خۆم لى دوورە پەرتىز دەگرتن و بەھىچم دادەنان.

لەو دنيا يەي كە بۆ ھىچ كەس تا سەر نىيە و پەوتەنى، ھىچ شتىك تا سەر وەك خۆى نامىنيتەو. بابم مرد. پېرەمىر دەش ھەر ئەو ھىندى فىترى من دەكرد تا دەتوانم ھەر بخويئم و شەراب ھەلەدم. لەو زياتر ھىچى دىكەي فىتر نەكردم. چەندى داكم ھەولى دا فىترى بازگانىيەك يا پىشە يەكى دىكەم بكا، نەچو ھە گوتىم، دۆست و ئاوالە كانم منيان لار پى كەرد، ھەر خەرىكى رابواردن و گالتە و كەپ و بەزم و پەزم و گۆرانى و ساز و ئاواز و خواردنەوئى بووين. بەو شىو يە وردە وردە تا ھەمسو پارە و پوول و سامانەكەم لە دەست چو و نەما، داكم لە داخان وەزگى دا، كە مامم ئەو ھەوالە ناخوشانى منى پى كەشت ھاتە لام. بەلام ھەرچەندى كەرد و كړاند منى پى نەھاتەو ھەر راستە رىيە. مامۆستا كەشم لەبەر خۆى زياترى ھەول دەدا پىم بسەلمىتى كە دنيا ھىچە و لەو پىش ھىچتر و بى و ھەفا و ئەمەكتر ئافرەتە.

مامم و ھىبىرى ھىنامەو كە من دەزگيرانى كچەكەي وىم. بەلام من ھەر سوارى بەند و باو و بىروپا و بۆچوونى خۆم بووم.

مامم ھىچى بۆ لەگەل نەكرام، ناچار وازى لى ھىنام و بەجىي ھىشتم، دواى چەند سالىك ھەر مىراتىكى مابووم دەگەل دۆست و ئاوالە كانم ئەو بىشمان لەناو برد و خواردمان. تا دەھات كەم كەم دە نەدارى و نەبوونىيە گەيشتم، تەنانەت نەبوونى نانىك، ھەمسووم لى و دەوور دەكوتەو ھە و خۆيان لى دەشاردەو ھە و دوورە پەرتىزىيان لى دەكردم. دوايىن دەستە جلى بەرىشم فرۆشت و پارەكەيم دا بەشەراب. تا مەست بووم ھەر خواردەو، كە شەو داھات رووم لە قەبرىستانى كەرد، تا گۆزەكەي بابم و ھىبىم و پىش ئەو ھى لەو دنياي دى پىك بگەينەو گەردەنى خۆمى پى نازاد كەم و بۆ تاھەتايە دەست لىك بەردەين. دواى ئەو ھى زۆر بەكوول و دلەو پە بەدل گريانىكى گەرم گريام، خەنجەرم ھەل كىشا خۆم بكوژم، بەلام دەستىكى بەھىز و توند و تۆل لە پىشەو ھەرا قولى گرتم. بەھەمسو ھىز و تواناى خۆم ھەولم دا خۆمى لە دەست دەرىيتم بەلام نەمتوانى. تەماشايەكى دەروويەرى خۆم كەرد تارمايى سىيەرىكەم ھاتە بەر چاوان.

دەستم بلند كەرد دەستىكى لەوى بوھىيتم، ھەر ئەو ھەندەم ناگا لى بوو زلە يەكەم و ھە پەنا گوتى كەوت و بەلادا ھاتم و بىھوش بووم، كە چاوم ھەل پىتا خۆم لە ژوور پىكدا دىتەو ھە ئەو تا ئىستە ئەو لىتى دانىشتووين و ئەو پېرەمىر دەم دىت كە بەسەرمدا لار بېۋە. پىسىم:

«ئەو من لە كوئىم و كى منى ھىناو تە ئىرە؟»

پېرەمىر دەلامى دا يەو ھە:

«ئەو مالە، مالى ئامۆزاکەي خۆتە و ھەر بۆ خۆشى بوو تۆى ھىنا يە ئىرە.»

راست لەو دەمەيدا ھەرگا كرايەو ھە. رەشپوشنىك و ھە ژوور كەوت. ئەلبەتە ھەر يەكسەر ئەو رەشپوشەم

ناسىيەو ھە. ئەو ھەر ھەمان رەشپوشە بوو كە لە سەر گۆزەكەي قولى گرتم.»

ئەو ژنە رەشپوشە بەچاپووكىيەكى پياوانەو ھاتە لامەو ھە و لەسەر لا تەختىكى دانىشت و گوتى:

«ئەو ھى بزىن كە من كچى مامتانم.»

ھەر لەگەل ئەو قىسانە خەنجەرەكەي لە دەست و ھەرگرتم و ھەلەيدايە نىو ھەراستى ژوورئ. لە پى و ھىبىرم ھاتەو كە شەو ھەكى نىو گۆزىستانى شەو يىكى مانگەشەو بوو و لە بەر رووناكى مانگى چاوم بەئەنگوستىلە يەكى ئەلماس كەوت و ئەو ئەنگوستىلە يەش دەو دەستەيدا بوو كە زلە يەكى لىدام. كچە مامەكەم كەمىك بى دەنگ بوو و ئىنجا گوتى:

«كاتىك بابم، يانى مامى تۆ ھاتە لات و وىستى تۆ رازى بكا كە من بىنى - سەر پىچىت كەرد و گوتت كە ھەمسو ژنى دنيا يە ستەمكار و شەرمىون و گىل و وىلن و سەرچاوى ھەمسو بەلا يەكن بۆ پياوان. بابم بەرگەي ئەو قىسانەي نەگرت و لە خەفەتان و ھەزگى دا و مرد، تەنانەت ئافرەت يىك لە ناو ژيانى رۆژانەي تۆدا نەبوو، ھەرچى دۆست و ئاشنا و رۆشانت بوون ھەمسو ھەر پىساو بوون. تۆش پىت و ابو ھەمسو يان ھەر وەك تۆ نازا و دلپىر و زىنگ و وشىيار و گىيان لەسەر دەست و ئاوالى رۆژى تەنگانەن. كە ئەو ھەش ئەنجامەكە يەتى. بزىنە تۆيان دوو چارى چ رۆژە رەشپوشەكى نالە بار كەرد.»

پىم خۆش بوو بىمە دلۆپە ئاويك و لە شەرمان بەعەردىدا بچمە خوارئ. بەلام ئامۆزاکەم ئامۆزە يەكى پېرەمىردى كەرد و گوتى:

«ئەو پېرەمىر دە سەردە مانىك لەلەي باوكى ھەردووكمان بوو، منى بەبەر و باو ھى خۆ يەو گەورە كەردو ھە و بۆ يە ئىستاش من ئەو ھەرچى مالى و سامانم ھە يە ھەمسو دەنىمە ناو دەستى تۆ و تۆش رۆژانە لەگەل ئەم پېرەمىر دەدا دەجىيە دووكانى و ئىتوارانىش لەگەل وىدا پىكەو ھە دىنەو مالى.»

من دەمەوئى بچمە شارىكى دى و بەلام دلنبا يە ھەمىشە چاوم ھەر لىتە و خۆ ئەگەر بىشەوئى دوو بارە بچىو ھە سەر ھەلس و كەوتەكەي جارانت، ئەو بەگىيانى بابى ھەردووكمان بىستىكت بەسەريەو باز نادەم و نا يەلم بىيە ھوى نازراندەم و ھەر بەو دەستانەي رۆژىك لە رۆژان لە مردنىان رزگار كەردى بۆ باپىرە گەورەت تەمىج دەكەم و دەتئىرە لاي وان.»

ھەر لەگەل ئەو قىسانەيدا ھەستا و رۆيى. خەنجەرەكەي لەوئى بەجى ھىشت، بەلام چ خەنجەرىك؟ بەلام خۆ قسەكانى وى لە خەنجەرىيان زياتر كار تى كەردم. دواى چەند رۆژىكان ھاتەو ھە سەرخۆ و لە تەواوى رۆژانى نەخوشى شەمدا ھەر وەك ئامۆزاکەم گوتبوى پېرەمىر ھەمسو رۆژى دەبىر دەمە دوكانى و ئىتوارانىش پىكەو ھەھاتىنەو، شەوانىش ياد و بىرەو ھەريەكانى سەردەمى زوى ژيانى دوور و درىزى خۆى بۆ دەگىرەمەو ھە.»

زۆرى نەبرد لاويكى نازامان ھاتە لا لەگەلمان بۆ يەت. پېرەمىر گوتى كە ئەو خوارزامە و راوچىيەكى زۆر بلىمەت و نازا و چاپوكە. ئەو ھەمىشە لە گرد و تەپۆلكەكانى ماھور ھە بەدواى نىچىراندا دەگەرا. كاتى كە دەھاتە شارى لەگەل مەي بەسەر دەبرد، منىش ئەو ھى لە كىتباندا فىتر بىووم بەوانم دەگوتەو ھە و پېرەمىر دە خوارزاکەيم فىتر دەكرد و ئەوانىش ئەزموون و بەسەر ھاتەكانى ژيانى خۆيانىان بۆ دەگىرەمەو ھە.

ئىتوارە يەكيان من و پېرەمىر دە مالى دانىشتبووين دەمە تەقىمان بوو، دەركە كەوتە سەر پىشتى، كچە مامەكەم دەنىو ھەروازەيدا ھەلتۆقى، ئەو ھىشتا ھەر رەشپوش بوو و پەچەشى گرتبۆ ھە. زۆر بەرپىزەو ھە

به خیر هاتنی نامۆزاکه م کرد. ئه ویش به بهر ده مدا تیپه پری و هات دانیشت. دوایه رووی له پیره میتردهی کرد و گوتی:

«زۆر سوپاس مامه! ئیوه باوک و کچتان په روه رده کردن و ئه وای ئیستاش خه ریکن نامۆزاکه م دیننه سه ر پتیه.»

پیره میترد وهلامی نه دایه وه، دوایه رووی له من کرد و گوتی:

«زۆر سوپاسی تۆش ده که م که گوپرایه لی ئه و مامه په وشت به رزه مانته کردوه. باشه، پتیم بلتی بزانه م، ئیستا بیر و رات به رامه بهر ژنان چۆنه؟ بیر و باوه رت ده رباره ی وان گوپراوه یان نا؟»

من زۆر تیکچوووم و سوور هه لگه پام و گوتم: «ئیه و پیتان سه ماندم که له ناو ژنانیش وه ک پیاوان چاک و خراپیان تیدایه. ئه و به لگه به ش هینده راسته هه یچ پتیه ستیه کی به سه ماندنێ نییه. هه ر وه ک چۆن ژنیکی وه ک تۆ چاک و پیاویکی وه ک من خراپیش هه یه.»

نامۆزاکه م قاقایه کی کیتشا و پیره میتردیش لاوکیکی خوئی له ستایشی مندا تی هه لکرد و به کچه ی گوت:

«چاکه! ئه گه ر پتیت خویشه با زه ماوه ندیکی بۆ نامۆزاکه تان ساز که یین.»

کچه وهلامی دایه وه:

«ئه وه به ئیوه وه به نده، ئه گه ر ئیوه پیتان خویشه زه ماوه ندی بۆ ساز ده ن من هه میشه ناماده م بۆ هه لپه رم.»

ئه و هه ستا و چوه ده ری و من به پیره میتردم گوت:

«به لام من ده زگیرانه هه یه.»

«ئه و میتردی کرد...»

«چاکه، برایم ئیستا له بهر ئه وه ی که تۆ ره و ته نیت و ده بی به سه سیته وه داستانه که ت به کورتی بۆ ده گپرمه وه.»

لاوه دووباره هاته وه سه ر گپراوه ی داستانه کی:

«خانوه که ی مه خانویه کی گه وره بوو، نیوه ی هه ئیمه و نیوه که ی دیشی هه یه کیکی دیکه بوو. رتیه که به بن په نجهره ی ئه ولاتری خانوه که دا تی ده په ری. پیره میتردیش چه ند جارێکان به و رتیه دا هات و چوو بوو. رۆژیکی کچیکم له و دیو په نجهره پرا دیت. زۆر جوان بوو، هه ر ده تگوت کچی شای په ربیانه. کاتێ که چاوم پتێ که وت له جیتی خووم وشک بووم، ئه وده ش نه ک له بهر ئه وه ی که له خوئی چاویکه وتنه که یه بووی، نا، نه خه یتر، به لکه ئه و خوئی به لگه به کی دیکه ی هه بوو. کچه خه ریکی رتیکه ستنی په رده ی په نجهره ی بوو. ئه نگوستیله که ی ده ستی بریسکه ی دده، که ئه و ئه نگوستیله ش زۆر به وه ی کچه مامه که ی من ده چوو، کچه که ش بۆ خوئی هه ر هیندی که ده چۆه سه ر کچه مامه که ی من. باشه ئیستا پتیت وایه کتێ بوو ی؟ زۆر به و خوشکه زایه ی پیره میتردیش ده چوو چه ندین شه وم له گه لدا به سه ر برده وه. کچه خه ریا په رده که ی دادایه وه. ئاگام لێ بوو پیره میتردیش رووی به لادا وه رگپرا.

له ویم پرسی:

«مامه ئه ری ئه و کچه کییه؟»

«دراوسیمان. بۆ؟ پتیت خویشه بیبینی؟»

«زۆر زۆریش.»

پیره میترد سه رپتکی ئه م لاو ئه و لای کرد تا دلنیایی که که س گوتی لیمان نییه، سه ری له بن گوتی نام و گوتی:

«ئه وه پتیت ده لیم ته نانه ت یه ک قسه ش له گه ل ئه و کچه مامه یا خوارزایه ی من نه که ی. با ئه و نه پتیه هه ر له نیوان خویمان بیت، من پتیم خویشه تۆ له گه ل ئه و کچه زه ماوه ند بکه ی. زۆر کچی چاکه. به یانی یه کیکی به دوا ی نامۆزاکه تدا ده نیرم. با بیت و پتیکه وه قسان بکه یین. هه رچه نده ئه و رازی نابیت و خوارزاکه ی منیش هه روه تر، به لام تۆ هه ر له سه ر قسه ی خوئی ده بی و پتێ داده گری که:

«یا ئه و کچه یا هه یچ که سی دی.»

گوتم:

«زۆر چاکه، به لام باشه بۆ نامۆزاکه م و خوارزاکه ی تۆ به و کاره ی نارازین؟ چ په یوه ندیه کی به وانه وه یه؟»

پیره میترد وهلامی دایه وه:

«ئه وه ش هه ر نه پتیه که بۆ خوئی.»

«چ نه پتیه که، ناتوانی پتیم بلتی؟»

وهلامی داوه:

«نا، ئیستا نا.»

«ئه دی که نگێ.»

«دوا ی ژن هینانیت.»

هه ر ئه و رۆزه پیره میترد یه کیکی به دوا ی نامۆزاکه مدا نارد. هه ر ئیواره ی ئه و رۆزه ش خوشکه زایه که ی هات و ده رباره ی زه ماوه نده که که وتنه قسان. ماوه یه کی زۆری له باره ی په سند کردنی ئه و زه ماوه نده وه رست. به لام من هه یچ گوتیم نه دایه قسه کانی و قبوولیشم نه بوون.

رۆژی دوا یی نامۆزاکه ی منیش هات و تا نیوه شه وئ له و باره یه وه دوا یین. دیسانه وه هه ر به رده وام بووین تا وای لێ هات وه رز بووم و توانام نه ما و گوتم:

«باشه خو من پیاوی ئیوه نیم و منیستان نه کرپوه، بێن به ئاره زووی خوئی له جیاتنی خویم بریارانه بۆ ده رکه ن. لاریم له وه نییه که من له ژبانی خویمدا تووشی زۆر هه له و گوناها ن بووم، به لام تۆ گوناھی گه وره تریشت کردوون، وازت له ده زگیرانه که ت هیناوه و شووت کردووه.»

هه یچ وهلامیکی ئه و قسانه ی نه بوون هه ستا پرا به لام پیره میترد تبه به وه خوئی:

«پراوه سته. هه ر دووکتان دانیشنه وه. ئایا رتی قسانم هه یه، یه ک دوو قسان بکه م، یان نا؟ له بیرتان نه چی یا هه ر ئیستا هه ر دووکتان پتیکدین و یان هه تا ماوم جارێکی دیکه روو له م ده رک و بانه ی ناکه مه وه و پتێ له و ماله ی نانیمه وه.»

بهردی بن گومس ونه. جن نه ماوه لیبی نه گهریم و هیچ جن نه ماوه لیبی نه کم. بهلام ئیستاش وهک ونه ههر ونه.»

لاوژ تازه له سهربوردی بهسه رها ته کانی ببوه وه که پیره میترد بهخو و هیندیگ خواردن و خوار دنه وه هاته ژووری. ههر سیکیان له دهوری یهک دانیشتن و نانی ئیواریبیان خوارد و دوابی لیبی نووستن.
بۆ به یانی برابم به کوره جحیله ی گوت:

«من کاریکی دژوارم له پیشه، ده بی برۆم. نه گهر تا ئیواریش نه هاته وه نه وه چاوه بریم مه به و من به مردوو و نه ماو دانج. نه گهر به ساغی هاته وه نه وه هینده لیره دهیم تا هاوسه رکهت بۆ ده دۆز مه وه و دهیده مه وه دهستت. ههر دوا ی نه و قسانه برابم وه ده رکهوت. ماوه یهکی زۆر به پیه دا برۆی تا گه بیسه داوینی کیتوکی. نه و چاله ی جادوو گهر گوتبووی دیتیه وه. خو ی شو بر کرده وه و سه ری به سه ردا گرت و ته ماشای ناوی کرد. دالانیکی تیدا دیت که به لای چه پدا ده برۆی. به دالانه که پیدا که وته ری، تا له نه شکوه و تیکیدا سه ری وه ده رنا. ده نه شکوه ته که پیدا که چیکدی دیت به که زبیه کانی خو ی هله واسراوه. پاژنه پیسه کانیسه وهک به ده رزه کون کون کرابن خو نیان لی ده نکا. دلۆپه خو نه کانیسه ده تکانه وه نیو له گه نیکدی زیره وه که له بن نه و پیانه دا داندرا بون و له ویدا گومیلکه ی ده کرد.

کیژه، برابمی دیت و گوتی:

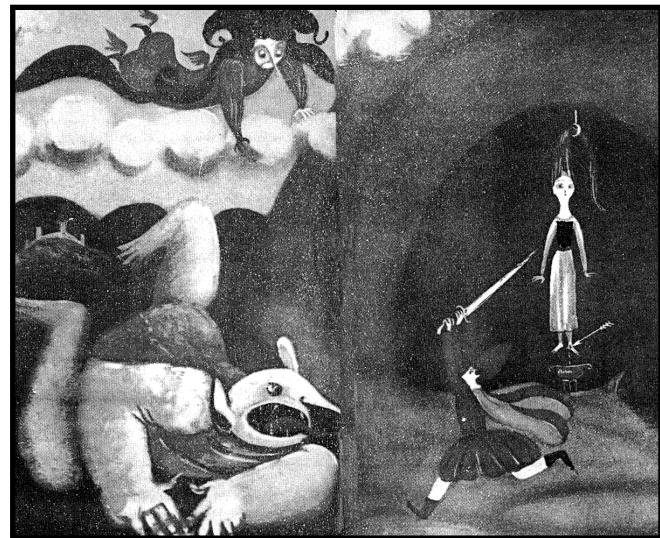
«لاوه، وه ره مهردی چابه و بیکه به خاتری جوانیه که ی خو ت لیره برۆ و به زه بیته به خو تدا بیته وه. نه گهر دیو بتیبینی خو تیت له کاسه ی دهکات و ئیسکه کانت ورد و خاش دهکات و ده تهاری.»

بهلام برابم ته نانهت وه لامی یهک وشه ی نه و نه دایه وه و له چاوه بریه هاته وه دیویدا دانیشتن. له پر دار و دیوار وه له رزه هات، ژیر پیسه کانی هه لته کین و وه له رزه و گرمه کهوت و دپو په پیدا بو، ههر که چاوی به برابمی کهوت، مستی خر کردن و په لاماری برابمی دا. تا ئیوار یه کتریان هینا و برد، جارنیک دیوه برابمی ده خست و جارنیک برابم دیوه. بهلام هیچیان دهروهستی یه کتری نه ده هاتن. سه ره نجام برابم خو ی خر کرده وه و تینی ده خو ی کرد. ملی دیوه ی گرت و به ره و پشته وه ی ادا، ته کانیکی واشی پیدا دیوه خو ی رانه گرت و به ههر چوار په لان ته خت بوو. پیش نه وه ی هه ستیه وه برابم له گه نه زیره که ی جادوو گهر پیی گوتبوو هه لیگرت و نه وه ی تیدا بوو به سه ر و چاوی دیوه ی دا کرد.

دیوه دهسته جن کویر بوو. برابم خو ی هاویشه سه ر سینگی و شمشیری ده رکیشا...

بهلام کت و پر دیوه ون بوو، برابم لاشه ی ژنه که ی خو ی له به رده می خویدا دیت! شمشیره که ی به دهسته وه له رزی. بهلام ههر له و کاته پیدا له هه ورانه وه دهنگی جادوو گهری هاته گوتی که: «بیکوزه، دوو دل مه به، نه گهر تو نه بیکوژی نه وه ده تکوژی و پارچه پارچه ده کا.» برابم، چاوی نووقاند و نووکی شمشیره که ی له چاوی ژنه که ی را کرد و ملی په راند. که چاوی هه لئیان نه و جا زانی نه وه به راستی دیوه که یه. دوا یه جادوو گهر که له ئاسمانیه هاته وه خواری و چوه ده نه شکوه تی. له گه نیکدی زۆر گه ورده تاو دایه، پری کرد له خوینی دیوه ی و به برابمی گوت:

«بگره، چه ندی نه و خوینه ی بیژینی هینده ی ده بی به زتر، تو دیوی سپیت کوشت، ههر چه ندی نه و ده بیوست هه لته خه له تینی و خو ی وهک هاوسه رکهت پیشان بدا. نه و کچه ی هه لیشواسراوه نه وه ناموزاکه ی هه مان کوره لاوژیه که تو شهوی له مالتی وان بووی و تا ئیستاش ههر دلگرانی خه م و که سه ری ویه. نه وه دیوی سپی فراند بووی و هینا بوویه ئیره.»



که دیتمان خه ریکه کار له کار بترازی و پیره میترد زۆر تووریه هه ردوو کمان دانیشته نه وه و بی دهنگ بوین و هه ستمان له خو بری. پیره میترد به و جۆره درتیه ی به قسه کانی دا:

«نه وه منم که پیم گوتوه نه و کچه ی دراوسیمان بخوازی. ته نانهت چه ند جارنیکانیسه به و شه قامه پیدا گپراوه تا نه و کچه ی بیینی.» ده وه مه پیدا ناموزاکه م ویستی شتیک بلتی، بهلام پیره میترد ههر له سه ر قسه کانی به رده وام بوو:

«راوهسته! نه گهر ته نانهت یهک وشه ش به پیچه وانیه قسه کانی من بکه ن، نه و ههر ئیستا ده رۆم و ئیره به جی ده هیلیم.»

دوابی رووی له من کرد و گوتی:

«رۆله، نه وه بزانه که ههر نه و ناموزایه ی تو، خوشکه زای منیشه و ههر نه وه ش که تو به دوا یدا و یلی و میتردیشی نه کردوه.»

ههر قسه که ی ته و او بوو پری دایه په چه که ی سه ر رووی کچه مامه که م و تووری هه لدا یه لایه کی. خانووه که له دو لاوه ده رکه ی هه بون، نه و کچه مامه ی من هه رگیز نه چوو بووه چ جیبیان و ههر له و خانووه پیدا ژیا بوو و گه وره بیسو. ههر له گه ل خو مان بوو، جار جاره به ره شپوژی و هه ندی جارانیسه به جلویه رگی پیاوانه وه و هه ندی جارنیک وهک راوچیبیان و خوشکه زای پیره میترده ی سه ری لی هه لده هینان و ده هاته لامان. ههر به و شیه یه پیکه وه زه ماوه ندمان ساز کرد و بووین به هاو به شه ی ژیا نی به کتری. بهلام خو شیبیه که مان ته مه نی کورت بوو...»

بۆ، چی به سه رها ت؟ نه دی ئیستا تو نه و هاوسه رته له کوئییه؟»

لاوه وه لامی دایه وه:

«نیزیکه ی دو مانگه دیار نییه. به بی نه وه ی هیچ شوینه وار و سه ر و سو راغ و قولاغیکی هه بی وهک

برایم کچه‌ی هینایه‌وه ماله خویمان. دوايه چوو له‌سه‌ر لابلایکی جادوو‌گه‌ری دانیششت و له چاو‌ترووکانیکدا گه‌بیه‌وه شار و به‌رده‌رکی مالی خویمان. ئا لیره جادوو‌گه‌ر پشتیتنده ئەفسووناوییه‌که‌ی ویدایه‌وه.

برایمی راسته‌قینه خوئی ناشکرا کرد و برایمی دیکه - ده‌زگیرانه‌که‌ی - کاروباری دایه‌وه ده‌ستی و سه‌ره‌نجام پالنه‌وانه‌کامان به‌ناره‌زووی خویمان گه‌یشتنه‌وه.

ئه‌حمه‌دی بازگانش به‌کامی خوئی گه‌بیه‌وه.

چل شه‌و و چل رۆژ له ته‌ققه‌ی ده‌هۆل و زورنایان دا.

ئای چ ئاهه‌نگ و زهماوه‌ند و شایی و لوغان و خواردن و خواردنه‌وه‌یه‌کی به‌تام و چیتز بوو! بریا ئیوه‌ش له‌وی بان!

ئه‌میران

ئه‌فسانه‌ی گورجی

ده‌دارستانیکی چر و پر و دووره‌ده‌ستدا، که دار و دره‌خته‌کانی لووتیان به‌سینگی ئاسمانه‌وه نابوو، کیوئیکی تا بلتی بلند و سه‌رکه‌ش هه‌بوو، هیندیک به‌ولاه‌تری دارستانێ راوچییه‌که هه‌بوو ناوی (داردژلان) بوو. ئه‌و راوچییه‌ زۆر جارانی خۆ ده‌ته‌له‌زگه‌ی داویششت و به‌دوای راوو شکاریدا ده‌چوو نینو قوولایی دارستانێ. رۆژتیکیان له لایه‌کی کیوه‌پرا نووزه‌یه‌کی وه‌ک ده‌نگی ژنانی هاته به‌ر گوئی. سه‌ری بلند کرد و ده‌کیوه‌ی هه‌لروانی به‌لام نه‌یتوانی له‌به‌ر بلندیان دوندی کیوه‌که‌ی ببینێ. چونکه دونده‌که هینده بلند و به‌رز بوو ده‌هه‌وراندا ون ببوو. ویستی به‌و کیوه‌یدا هه‌لگه‌ری، به‌لام چونکه هه‌ر هه‌مووی خه‌رند و هه‌لدیر و سووری ماهی بوو چه‌ندی کردی و کراندی نه‌یتوانی.

راوچییه‌ هاته‌وه مالتی، ژنه‌که‌ی چاوهرتی بوو، چ ژنیک؟ به‌لا، تا بلتی به‌دفعه‌ی و گۆج و ئیفلیج. راوچی پیتی راگه‌یاندا که تیشووی سه‌به‌ینیی بو‌ئاماده‌ بکات و بو‌خۆشی چوو له لای ئاسنگه‌ری و ژماره‌یه‌کی چه‌کوچ و قه‌له‌م و سمۆره و سینگی ئاسن پێ پاسپاردن بو‌ی دروست کا. بو‌سه‌به‌ینی هه‌موو شت ئاماده‌بوو، تویشووی له پشتی به‌ست و چه‌کوچ و بزمار و سینگ و قه‌له‌می تاودانی و کیوه‌ خو‌ بگه‌ هات. ده‌ستی به‌داکوتانی ئه‌و میخانه‌ کرد و یه‌ک به‌دوای یه‌کدا له سنگی کیوه‌ی چه‌قاندن و وه‌ک پلبکانان پیتیان هه‌لارۆیی. کاتێ گه‌بیه‌ ترۆیکی کیوه‌ی ته‌نانه‌ت سینگیکی چیه‌ پیتی نه‌مابوو و چه‌کوچه‌که‌ی ده‌ستیشی له‌وه‌ی ده‌رچوو‌بوو به‌کار بینه‌وه. ته‌ماشایه‌کی ئه‌و لاو لای خوئی کرد و که‌لینیکی له‌ سینگی کیوه‌یدا به‌دی کرد، چوو تیی، هه‌ر رۆیی تا سه‌ری به‌هه‌شکه‌وتیکه‌وه نا و ده‌ ئه‌شکه‌وته‌که‌یدا ژنیک راکشابوو. ناوی دالی بوو، به‌لام چ ژنیک؟ هینده جوان، زۆر له ناده‌میان به‌ولاه‌تر له جوانیه‌ی. قژیکی زه‌ردی زترین سه‌ری داپۆشیبوو. هه‌ر که دالی داردژلانی دی له یه‌که‌م سرنجه‌وه شه‌یدای یه‌کدی بوون. راوچییه‌ له لای دالیکوتا، هه‌رچه‌نده دالی پیتی خۆش نه‌بوو و نه‌یده‌ویست راوچی له‌وی له لای وی وه‌مینێ به‌لام ئه‌وین و دلداریه‌که‌ی بێ ده‌سه‌لانیان کرد و ملی مانه‌وه‌ی راکیشا و ته‌سلیم بوو. بو‌سه‌به‌ینی دالی زۆری هه‌ول دا راوچییه‌ی وادار به‌گه‌رانه‌وه‌ی بکا، به‌لام قه‌بوولی نه‌کرد و هه‌ر له‌وی مایه‌وه و نه‌چۆه. سه‌رله‌نوێ به‌یانیه‌کی دی هه‌ر که‌وته‌وه سه‌ر هاندانی راوچییه‌ی تا بگه‌ریتنه‌وه ناو مال و منداله‌که‌ی:

«هه‌سته برۆه! ئه‌تۆ ده‌زانی که ژنه‌که‌ت جادوو‌گه‌ریکه‌ تایی نه‌بێ. ئه‌و وا راهاتوه هه‌موو ئیواران جاریکت ببینێ. ئه‌گه‌ر نه‌چیه‌وه چیدیت له‌سه‌ر راناوه‌ستی و به‌شوتن پیتیه‌کانتدا وه‌دووت ده‌که‌وی و ئه‌ودم هه‌ردوو‌کمان ده‌دۆزیتنه‌وه و له ناومان ده‌با.»

داردژلان گوئی:

«نا، ژنی من شه‌له. ئه‌و زۆر به‌نا‌را‌حه‌تی تا ده‌چیته‌ لایه‌کی هه‌وشی، چۆن ده‌توانی بیته‌ ئیره، دلنیا به هه‌رگیز نایه.»

ژنی داردژلانی زۆری سه‌ر له نه‌هاتنه‌وی وی سوو‌ر مابوو. دوو رۆژان راهه‌ستا، به‌لام سه‌ری سییه‌ی

وهری کەوت. توتیشووی له پشتی بەست و بەجێ پێی میردەکەیدا رۆژی تا گەییە داوینی کێوکهی. بە پلێکانەکاندا هەلگەرا و بەرەو ترۆیکی هەلکشا و چوو دە ئەشکەوتە کێو. دالی و میردەکەیی دیتن پێکەوه دە پرخەیی خەویدان. ژنی راجییهی مقەستە زێرینەکەیی دالی دیتەوه و چوو له بنرا کەزبیه کانی دالی قووت کردن و پرچەکانی دەگەڵ خۆیدا بردن. دالی و داردژلان راست بوونەوه، دالی سەری بلتد کرد دیتی سەری یەكجار زۆر سووکه، دەستیکی بەسەریدا هینا زانی هیچی بەسەر یەوه نەماوه. هەستا بەدوای مقەستەکەدا گەرا، مقەستەش له جیتی خۆی نەماوو. دەیزانی ئەوه کاری کێبیه، رووی له میردەکەیی کرد و گوتی:

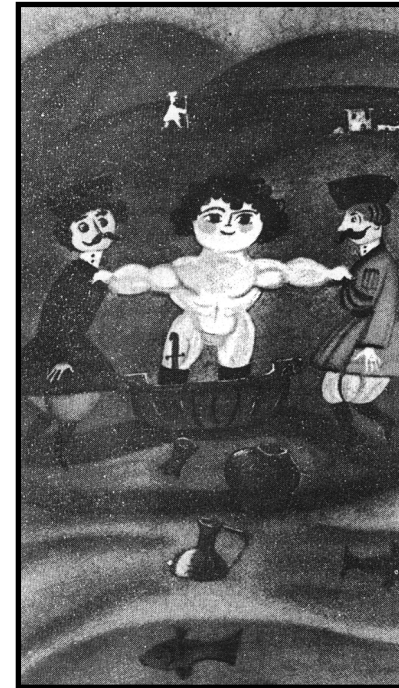
«تۆ بوویە مایهیی بەدەختی من. پێم گوتی کە ژنەکەت دەستی هەر دەمانگاتن. ئیدی ئیستاش من هیندەم نەماوه بۆ مردنێ. بەلام ئیمە مندالیکمان دەبێ، ئەو مندالەش دەبیتە پالەوانیک مەپرسە. جا باش گوێ بدیه، هەرچیت پێ دەلیم و چ کاریکت رادەسپێرم هەمووی ئەنجام دە. کە ئەو مندالە بوو سێ مانگانی له پێستی گای گره و با دەویدا بێنیتەوه جییهکی گهرم و نەرمە و دەپیارێتی. دواي ئەو سێ مانگەش بیهینه بیخه نێو لانکیکی و بیبه له قەراغ رۆوباری (ئای نامان) بەجیتی بێلە و لیتی گهری. بەسەر و ختیهوه هەر دین و لهوێ دەیشۆن و وسلێ چلهی لێ دەر دەکەن. ئەو کەسەیی هەلشیدەگرتەوه تەواوی هەموو ئەو شانەیی کورەکەمان پێوستیهتی فیری دەکەن.»

راجییه هەرچییهکی دالی پێی گوتبوو هەمووی ئەنجامدان. رێبوارانیکێ زۆر بەلای رۆوباری ئای ناماندا رەت دەبوون و بەدیتنی ئەو مندالەیی ناو لانکی دەیانرسی:

«ئەدی داک و بابت، کێ دەتشوا و وسلێ چلەت لێ دەر دەکا.»

مندالە وەلامی دەدایهوه:

«من داک و بابی خۆم نەدیون، بۆیه دەبێ فریشتەیهک بێ و بمشوات و وسلێ چلەم لێ دەرکا.»



بەرێکەوت فریشتەیهک لهوێ تێپهیری و هەمان پرسباری له مندالەیی کرد، مندالەکە هەر هەمان وەلامی ئەویشی دایهوه کە بەخەلکانی دیکەشی دایهوه. فریشتەکە سێ جارانی هەر ئەو پرسبارە لێ دوویات کردەوه و مندالەش هەر سێ جارن هەر هەمان وەلامی ئەوی دایهوه. ئەوجا فریشتەکە تاوی دایه و پاک و خاوین شوشتی و ناویشی لێ نا ئەمیران، خەنجەرێکیشی بۆ دە پوزەوانەکەیی چەقاند و پێی گوت، له کاتێ زۆر پێوستدا نەبێ بەکاری نەهینی. فریشتە هیندیکێ نزا و وێرد و پارانهوه بەسەر دا

خوتند و گوتی: «تازە هیچ هیندیک دەروەستی تۆ نایه و کەسیشت پێ ناویری.» ئەوجا بەجیتی هیشت. بەردەست و پیاوێکانی ئای نامان چوونە ئاو هینانی، کە گەینه سەر رۆوباری و ئەو مندالەیی ناو لانکییان دیت لهگەڵی کەوتنە جەفەنگان.

ئەمیران توورە بوو و هەر راست بۆوه و سەری دوانی گرت و پێکی دادان و گۆزەکانی شکاندن و راوی نان و پیاوێکانی ئای نامان بێ گۆزه و بێ ئاو چوونەوه هەر هەموو شتیکیان بۆ ئای نامان گێرایهوه. ئای نامان زۆر ناراحت بوو و هەر راست بۆوه و بەرەو رۆوباری چوو. بەلام هەر کە چاوی بەلانکۆلەکەیی کەوت له خۆشیان گوتی:

«ئەوه بەراستی ئاوانکیکی چاکی ئوسیبی و بەدری منە.»

لانکەیی بەمندالەوه تاو دایه و هینایهوه مالتی.

ژنی ئای نامانیش هەر خۆشحال بوو: «ئەو مندالە دەتوانی مندالەکانم ئوسیبی و بەدری رازینیت و بیشیان نوتینی.»

رۆژی یەكەم هەموو شتیکی بەچاکی رابرد. دووم رۆژ ژنی ئای نامانی چوو مانگیان بدۆشی و ئوسیبی و بەدری هەردووک دە لانکی نان و بەمندالەکەیی گوت رایانزینتی تا دەنوون و هەر دێشەشی لێ کرد، ئەگەر بیانگریهتی ئەوا تەمبیت دەکەم.

داکەکە زۆر نەزۆیبوو کە ئەمیران دەر و شەیهکی تێژی پەیدا کرد، هەر جارەیی له لەشی یەکتیکیانی رادەکرد و مندالەکان زبیکەیان لێ هەل دەستا.

داکەکیان زۆر توورە بوو و قیژاندی:

«وریا به، چاکت ئاگا له مندالەکان بێ دەنا بێمەوه چ خراپە ئەوت پێ دەکەم، من تەنانەت له ئەمیرانی کورێ دالبشم قبول نیهی بەقسەم نەکا، جا چ جای تۆ؟»

ئەمیران لهبەر خۆیهوه گوتی:

«ئاگات له چیهی، ئەدی ئەمن ئەمیرانی کورێ دالی نیم کیم؟»

ژنی ئای نامانی گوتی لهو قسەیی بوو، مانگیهکانی بەنیوه دۆشراوی بەجی هیشتن و هەر بەغار هاتەوه لای وی. ئەمیرانی دە نامیزێ نا و کەوتە ماچ کردنی. هینای بەشیری مانگای جوان جوانی شوشت و جوانترین جل و بەرگی دەبەر کرد. لهو دەمیوه ژنی ئای نامانی ئەو مندالەیی وەک مندالەکانی خۆی بەختی دەکرد، ئای نامان و ژنەکەیی بهوه زۆر دلخۆش و خۆشحال بوون کە مندالەکانیان لهگەڵ برایهکی ئاوادا پێکەوه گهوره دەبن.

هەر سێ مندالە گهوره بوون. هەر وەک پالەوانی راسته قینه تەنومەند و بەهێز و ئازا و دلیر دە گژ هەر کەسیکی راجووبان، رۆژەلانی بان یان رۆژاواویی هەموویان بەئەژنۆدا دیتان و بهو رێبیه یاندا دنا ردهوه کە لێوهی هاتبوون. جارێکی تەواوی ئەوانەیی زهبری وانیان دیبوون پێیان گوتن:

«ئێوه بۆ خۆتان لەسەر ئیمە هەل دەشەنگین؟ ئەگەر ئێوه بەراستی ئازان و هیجستان له دەست دێ بۆ ناچن تۆلە لهو کەسه بکەنەوه کە چاوی ئای نامانی باوکتانی کوێر کردوه.»

هەر سێ لاو کە ئەمەیان بیست بەرەو لای ژنی ئای نامانی چوون و تکایان لێ کرد:

«پیمان بلتی کن چاوی نای نامانی کویر کردوه.»

دایکه که راستی پین نه گوتن و هه لیخه له تاندن و گوتی:

«نای نامان خرویلکه (ناوله) ی گرت و ههر به وهش کویر بوو، دنا سویندی ده خۆم له وهی زیاتر چیدی نه بووه.»

به لام دواي ماوه به ک خۆی پیرانه گیرا و راستیه که ی چ بوو پیتی گوتن:

«نای نامان ماوه به کی زۆر دوژمنایه تی نه و دپوهی کرد که سه رانه ی لی ده ستاند. کاتی ئوسیبی و به دری له دایک بوون، دپوه هات و داوای به کیکی له و مندالانه به ناوی سه رانه وه کرد و گوتی: «نه گهر قایلش نی مندالیکم ده به ی، نه وه له جیاتانی ده بی چاوی راسته تم بو ده ربینی و بمده به ی.»

نای نامان توانای لیکدا برانی هیچ به ک له مندالنه کانی نه بوو، بویه چاوی راستی خۆی دایه دپوهی. ههر که نه میران و کورپه کانی نای نامان گوئیان له و قسانه بوو راست بوونه وه و خۆیان بو شه ری دپوهی ناماده کرد.

نه وانه داوایان له نای نامان کرد تا سه ر و تیر و که وانیکي ئاسنیان بو به رادان دات. تیر و که وانیان وه رگرتنه وه و ده ستیان به تاقیکردنه و بیان کردن که وانی نه میرانی خۆی له به ره یز و بازوو و توانای وی رانه گرت و شکا. دوايه نه میران سی مه نی ئاسن هینا و بر دیه لای ئاسنگه ریکي تا بوی بکاته تیر و که وانیکي وا به رگه ی قوژ و بازووی وی بگرئ. بو سه به ی نه ههر سیکیان بو شه ری دپوهی وه ری که و تن. ههر ریشتن ریشتن تا له میرغوزاریکی لووتیان به لووتی دپوتیکه وه بوو که باغیکي جوانی سیوانی هه بوو، له بن دارسیوه کانیس هه رمیگه له مه ر بوون و ده له وه ران.

دپوه نه و سی لاوه ی دیتن و هاواری کرد:

«زۆر چاکه کورینه، ئیستا وه رن خۆتان تاقی که نه وه و هیز و توانای قوژ و بازووتان پیشانده ن. بزنام که ستان ده توانی ته نانه ت سیوتیکی له داریکي به ردا نه وه و یان سیوتیکی باوینه داریکي.» ئوسیبی و به دری زۆریان هه ول دا به لام نه یان توانی ته نانه ت سیوتیک چیه به ری ده نه وه. نه میران تیری له که وان کیشا و تیر له که وان ده رچوو، تیکرای سیوی لایه کی دارسیوتیکی هه موو هه له وه رین و که و تنه نه ولای دیکه ی دارسیوه که ی.»

دپوه دیسان گوتی:

«لاوینه، هیز و توانای خۆتان تاقی که نه وه، نه گهر ده توانن مه ریکي له عه ردی بلتد که ن یان به کی بگرن و له عه ردی ده ن.»

ئوسیبی و به دری هیچ کاریکیان له و کارانه نه توانی نه نجام ده ن، نه میران که و ته ناو مه ری و په لی هه مووانی به که یه که ده گرت و له عه ردی ده دان. دپوه تووره بوو و ئوسیبی و به دری له باغیدا به جی هیشتن و نه میران که له نیو مه ریدا بوو هه مووی وه پیش خۆدان بو مالی و له ژوورپرا ده رکه ی له سه ر کلۆم دان.

دپوه چوار مه ری قه له وی بو شتیوان وه سه رنا. گوشته که ی بو خۆی ده خوارد و ئیسکه کانیسی بو خوشکه که ی خۆی که به زنجیران به دیوار به وه به ستیوه ده هاویشتن. دپوه دواي نانی شتیوان گوتی:

«نه و نه وشو تیر بووم، نه میرانیس ده که مه قاوه لتی سه به ی نه و ده یخۆم.»

نه وه ی گوت و نووست.

نه میران خۆی گه یانده خوشکی دپوهی و داوای رینماییه ی لی کرد تا کاری دپوهی به کسه ره کاته وه.

خوشکی دپوهی گوتی:

«ته نیا ریکای کوشتنی برابه که م شمشیره که ی خۆیه تی که ده هیزه رۆنیی گرتوه. به لام شمشیره که وا ده رۆنی چه قیه وه و وا چۆته خوارن پیم وانیه به ته نه ی بتوانی ده ریکیشیه وه. به لام برابه که م پشتی دیکي قایشی هه به، برۆ نه وی بیتنه و سه ریکي له شمشیره که ی خه و سه ره که ی دیشی وه من ده، تا به هه ردوو کمان تیی نووسین و به نه نه ده ری. نه وده م شمشیره ی دینی و له برابه که م نیریک ده به وه، جا نه و ده می ههر چی ده یکه ی بیکه، ته نیا نه که ی شمشیره که ی لی راوه شینی و لیی ده ی، ته نیا شمشیره که ی له سه ر ملی راده گری و هپچی دی، شمشیره بو خۆی ورده له ملی ده چینه خوارن و سه ری له له شی جودا ده کاته وه.»

خوشکی دپوهی زۆری تکا له نه میرانی کرد که ههر که دپوهی کوشته ویش ئازاد کا، نه میران سویندی خوارد که ئازادی ده کات. ئینجا چوو پشتی نه ده ی هینا و سه ریکي له شمشیره ی به ست و سه ره که ی دیکه شی دایه ده ست خوشکی دپوهی و به هه ردووکان ده پشتی نه ده ی نووسان. شمشیره یان هینایه ده ری، به لام هینده به توندی وه عه ردی که و تپوه له خه وی راجله کی به لام باش بوو زوو خه وی لی که و ته وه. نه میران شمشیره ی تاو دایه و چوو له سه ر ملی دپوهی دانا. شمشیره سه ره به خۆ ده ستی به برینی کرد، ته نانه ت نه میران ته کانیکیشی پی نه دا.

شمشیره که نیوه ی گه رده نی دپوهی دا بریوو که وه ناگا هاته وه، که و ته په له قاژدی مه رگ به لام تازه له وه ی ده رچوو بوو. زۆری نه برد شمشیره سه ری دپوهی له له شی جودا کرده وه. به و جۆره نه میران کاری دپوهی دیت.

خوشکی دپوهی له نه میرانی پاراپه وه تا رزگاری کا. به لام نه میران سوینده که ی له خۆی خست و نه ویشی کوشته.

دوايه هه رچی دار و نه دار و سامانی دپوهی هه بوو هه مووی بوه نی نه میران و ئاواله کانی. نه وانیش چه ندیان پی هه لگیرا هه لیان گرت و هینایان و نه ویدیشیان به جی هیشته و لییاندا ریشتن. ههر ریشتن و ریشتن تا گه یینه دارستانی چر و پر داریکان، له ناوه راستی دارستانی کیتویکی زۆر گه و ره هه بوو که گوشتاپی دپوه زله له سه ر لووتکه ی نه و کیتوه بلنده خوری ده رست. ته نیا قه باره ی چه رکه ی به قه ده درختیکي ته نومه ندی گه و ره ده بوو و قورساییه که شی هینده ی به ردا شیکي. نه وش ههر نه و دپوه بوو که چاوی نای نامانی کویر کردبوو.

دپوه نه میران و ئاواله کانی دیتن و به دهم هاوارپوه گوتی:

«نه های، نه ری نه وه نه و میشو لانه چ ده که ن له وئ؟ ده ی خیرا بگه رینه وه، دنا گوشت و پیستتان له ئیسکان داده مالم و ده تانخۆم.»

نه میران نه راندی:

«نه های، به ده سه سال، پیس و خه لیس، له سه رخۆ، واش نا، خۆ ئیستا نه تخواردووین.»

دپوه تووره بوو، خوری رستنی به جی هیشته و داگه را. زۆریان به کتر هینا و برد، نه میران سی تیری

هاویشتنه دټیوه، یهک له جیاتی خۆی و دووهکە ی دیش له جیاتی ئوسیپی و بەدری: دټیوه هاته پیشتر، شه ویلاکهی هه لپچرین و ئەمیرانی هه لئووشی. هه ر که ئەوی قووت دا بهرەو مال بۆوه. ئوسیپی و بەدری به تهنه مانهوه، کاتی که دټیوه گه ییبه وه مالتی و خه ریکی چوونه ژوورئ بوو، ئوسیپی خۆی گه یاندئ و له پشت را کلکی گرت و بری. دټیوه چووه ژوورئ و هه ر دهگه ل پیتی ده دبوی مالتی نا و ده رکه داخرا. نازاریکی زۆر کوشنده ده زگیدا دهستی پئ کرد.

«ئای دایه گیان! دلّم، ئەوه ئەو زگ ئیشه چیبه گرتوومه؟»

دټیوه بهرەولای شپانی ده رکئ چوو، زگی خۆی ده شپانی ده رکئ سوو، تا به لکه ئی تووژی نازار که متر بئ، به لّام به یئ کلک نه یده توانی خۆی له سه ر پیتیان راگرت و هه ر هه لده ستا و ده که وته وه.

که داکه کی دیتی ئەو هه موو نازاری هه یه پرسى:

«رۆله ئەوه چ بووه، ده بی ئەو نازارته ئی خواردنی ئەورۆت نه بووی؟»

«ئای دایه! ئەورۆ سئ میشوولم هاتنه سه ر پتیه و ئەمنیش به کتیکانم قووت دا.»

«ئای قورم به سه ری! ئەگه ر ئەوه ی قووتت دا کوری دالی بووی.»

ئوسیپی و بەدری له پشت په نجهره پرا گویتیان له ته وای قسه کانی ئەو داک و کورە ی بوو که له گه ل به گیان ده کردن. ئەوان به دهنگیکی زۆر بهرز و بلنده وه به ئەمیرانیان گوت:

«ئەمیران، ئەمیران...»

خه نجهریکت له بهر پوزه وانیدایه،

خیراکه خیرا ده ربینه و گولشاپی پئ هه لدره.»

ئەمیران گوئی له دهنگی وان بوو و بیری کرده وه:

«هه رگیز هه لی وام بۆ هه لئاکه ویتته وه!»

خه نجهری هه لکیشا و به هه موو لایاندا ده خالیگه ی دټیوه گیرا.

دټیو ناره ته ی لیتا:

«ناخ... کوره مه مکوژه، ئەگه ر هه زت لیتیه تا به هیلنجیکی به تهنه وه بان هه روا تفت که مه وه.»

«به د فه سالت، پیسی خه لیسى هیچ و پووچ. نه ده مه وئ یه کتیکى وهک تو نفم کاته وه و نه بوونه ورتیکی وهک تو بی نرخ به ییتته وه.»

دټیوه گوئی:

«ده چاکه! دوو په راسوانم بشکینه و ده ورترا وه ره وه ده رئ.»

ئەمیران لایه کی خالیگه ی وی هه لدری و هاته وه ده رئ. به لّام چاویکی کوتر ببوو. ئەمیران نه راندی:

«هه ر ئیستا چاوه که م به خه وه جیبی خۆی و چاکى که وه، دهنایه لّم پئ ده بهر پئ نیتی و پارچه پارچه ده که م.»

دټیوه گوئی:

«که مێکم له جهرگی رهش و جهرگی سپی لیکه وه و بیخه سه ر ره شینه که ی. چاوت له جارن تیژتر

ده بیته.»

ئەمیران پارچه جهرگیکی گه وه ی له ره شه جهرگ و پارچه یه کی گه وره تریشی له سپیه جهرگی دټیوه برین و هاویشتنیه سه ر گلته ی چاوی. چاوه که له جارن چاوت بۆوه. دټیوه داوای له ئەمیران کرد که خالیگه کی بۆ بدرویتته وه و ئەویش پارچه ته خستیکى هینا و به قه ده ر جئ برینه که ی لئی بره وه و خستیه وه سه ر جئ برینه که ی^(۱). دوايه ئەمیران داوای له دټیوه که ی کرد که چاوه راسته که ی ئای ئامانی بۆ بپنیتته وه و بیداته وه. دټیوه نه یده ویست ئەو کاره ی بکا، به لّام نه ی توانی داوایه که ی ئەمیرانی ره ت کاته وه. دټیوه ئامازهی بۆ نیرگیکی کرد و گوئی:

«پرتسکه یه ک دهو نیرگه ی نراوه و له ناو ئەو پرتسکه شدا پرتسکه یه کی دی هه یه. برۆ به ییتنه، ئەوه چاوه که ی ئای ئامانی ده ویدایه.»

ئەمیران چاوه که ی دیتته وه و هه لگرت. دټیوه بان به جئ هیشته و روویان له مالتی کرده وه. که گه یشتنه وه مالتی چاوی ئای ئامانیان له جیبی خۆی دانایه وه و تاویک حه سانه وه. زۆری نه برد ئەمیران بریاری دا به گز به کتیکى دیکه شدا بچئ، داوای له ئای ئامان کرد ئوسیپی و بەدری له لای خۆی له مالتی گلداته وه:

«کاتئ کار ده گاته قایه ی و خه ته ر په یدا ده بیئ ئەوانه ده بنه مایه ی سه ر ئیشه بو مئ.»

ئوسیپی و بەدری که گویتیان له و قسه نه بوو له ئەمیرانی پارانه وه که به تهنه ی له مالتیان به جئ نه هیلئ. ئەوان به ئەمیرانیان گوت که به یئ وی هه لئاکه ن و ناتوان بژین.

ئەمیران ناچار بوو ئەوانی ره گه ل خۆدا. هه ر سئ برا پتیکه وه سه رگه ردان بوون و ریتیان ون کرد تا له جیبه کی تووشی سئ دټیوان بوون، دټیوه کان پیتیان گوتن:

«ئپوه وه ختیکى ده توان به خۆتان بلتین پاله وان که ده ستان بگاته کچی که ک لوتس شا، زۆر له کوره جحیل و لاوژانیش له و ریتیه یدا کوژان به لّام هیچیان به هیچ نه کرد.»

ئەمیران جئ و پتی که ک لوتس شا و جیبی ئەو کچه ی ویان پرسى. دټیوه کان پیتیان پیتشان دان و گویتیان:

«شا، کچه که ی له ئپو قولله یه کی به زنجیر به ستراره و به ئاسمانتپوه هه لئواسپوه.»

به لئ پاله وانه کانمان دټیوه کانیان به جئ هیشته و روویان له ولاتی که ک لوتس شای کرد. رۆیشته رۆیشته تا گه یشتنه سه ر ده ربایه کی. ده ربایه کی پان و پۆر و بئ سه ر وین و بئ که نار، هیچ ریتیه کی تیرارۆینیتی نه بوو. ئا لیره بوو که تووشی ژنی دټیوه ی بوون و ئەمیران ریتی په ربینه وه ی ده ربایه ی لئ پرسى. ژنی دټیوه ی گوئی:

«هیچ ریتیه کی په ربینه وئ نییه، تهنه ا ئەوه نه بئ که ئەو له گه ل خۆیاندا به رن.»

ئەمیران به وه ی قابل بوو که ژنی دټیوه ی له گه ل خۆی به رئ.

دټیوه هینای بسکیکى خۆی بری و به سه ر ده ربایه یدا راهیشت و کردیه پرد. له پیتشدا ئوسیپی و بەدری و دوايه ش ئەمیران به سه ربدا په ربینه وه ئەوبه ری. ئینجا دواى وان ژنی دټیوه ی هات په ربته وه، به لّام

(۱) ده ئەفساناندا هاتوه ئەگه ر لا که له کتیکى دټیوان ته خته و دار نه بایه دنیا کاو له ده بوو. که رۆژ ده گبیرئ ئەوه دټیو رۆژی قووت ده دا. به لّام تهنی خۆره که ئەو ته خته یه ده سووتینئ و سه ره لئوئ له ورترا خۆیمان پئ پیشان ده داته وه و دیتته وه ده رئ.

-وه رگتیر-

هیشتا نه‌گه‌یشتبووه نیوهی که نه‌میران شمشیرتیکی له پرده‌که‌ی دا و ژنی دیوه‌ی که‌وته نیو نیرینه‌ی ناوی ده‌ریابه و نقووم بوو و خنکا. نه‌مه دووهمین جار بوو که نه‌میران سوئندی لی بکه‌وئ.

هر سن برا ماویه‌کی زۆر به‌ده‌شتیدا رویشان، له ده‌شتی گه‌یشتنه پیاویکی که ناوی نه‌ندر رۆب بوو. نه‌ندر رۆب هینده زل و زه‌به‌لاح و تنومه‌ند بوو هه‌ژده جووت گاجووت نه‌و گالیسکه‌یان راده‌کیشا که نه‌وی له‌سه‌ر راکشابوو. نه‌ندر رۆب‌یان ده‌برده گۆرستانێ زینده به‌چالی که‌ن. نه‌گه‌ر چاوه‌رێیان کردبا تا ده‌مری نه‌وه به‌هیچ که‌س نه‌ده‌نێژرا و نه‌ده‌برایه گۆرستانێ و هر له‌و گۆره‌ی ده‌مایه‌وه. پیتیه‌کی له گالیسکه‌پرا هاتبوو خوارێ و وه‌ک گاسنی خه‌تیکی قوولێ له‌ زه‌وی ده‌دا. نه‌گه‌ر چی خه‌شاماتیکی زۆریشی له‌ دوو ده‌رۆبی به‌لام که‌س توانای نه‌وه‌ی نه‌بوو پیتیه‌که‌ی باوئته‌وه سه‌ر گالیسکه‌که، که نه‌میران نه‌وه‌ی دیت هر به‌که‌وانه‌که‌ی پیتیه‌که‌ی هاویشته‌وه سه‌ر گالیسکه‌که. نه‌ندر رۆب سه‌ری سوپما:

«نه‌وه کتیه‌ هینده به‌هیزه‌ وا به‌ناسانی پیتیه‌که‌ی هاویشته‌وه سه‌ر گالیسکه‌که؟»

نه‌میرانیان پێ پیشان دا، نه‌ندر رۆب ده‌ستی درێژ کرد، نه‌میران ترسا و گوتی:

«له‌وانه‌یه به‌هه‌موو هیزی خۆی ده‌ستم بگوشی و نه‌و ده‌م ده‌ستم ورد و خاش ده‌بێ.»

له‌ جیاتی ده‌ستی خۆی تاته به‌ردیکی ده‌ ده‌ستی نا، نه‌ندر رۆب وای ده‌ نیو ده‌ستی خۆیدا گوشی ناوی لی هینا.

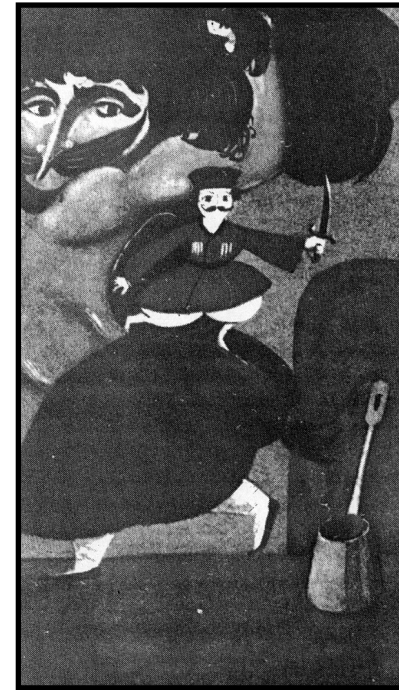
نه‌ندر رۆب دووباره ده‌ستی بۆ لای نه‌میران یاداشتوه. نه‌و جارهبان ده‌ستی خۆی ده‌ناو ده‌ستی نا. نه‌ندر رۆب تکای له‌ نه‌میران کرد که چاوه‌دیری کوره‌که‌ی بکا و ناگای لیبی بێ و هه‌روه‌ک برابه‌کی خۆی ده‌ستی به‌سه‌ریدا بپنێ. نه‌میران سوئندی خوارد.

نه‌ندر رۆب به‌ره‌و گۆرستان به‌رپوه بوون کوره‌که‌شی که‌وته دووی نه‌میران. ماویه‌که‌ی زۆر رویشان، نه‌میران خه‌وی هات. سه‌ری کرده‌وه و خه‌وی لی که‌وت، که نه‌و ده‌ پرخه‌ی خه‌ویدا بوو کوری نه‌ندر رۆبی به‌ده‌ستی به‌تال چوو دوو شووری گه‌وره‌ی به‌نیچیر گرتن و به‌قه‌دی دره‌ختیکه‌وه‌ی به‌ستنه‌وه.

نه‌میران بیدار بووه و پرسی نه‌وانه‌ی چۆن گرتوون؟ که نه‌میران بیستی کوری نه‌ندر رۆبی و به‌بێ چه‌ک و به‌ده‌ستی به‌تال نه‌و دوو شووری گرتوون له‌ دلدا زۆری پێ ناخۆش بوو و به‌بیریدا هات:

«نه‌وه ئیستا به‌و مندالییه نه‌وه‌ی له‌ ده‌ست بێ بێ گومان نه‌وه گه‌وره بێ له‌ ناوم ده‌با.»

نه‌میران بریاری دا کوری نه‌ندر رۆبی بکوژێ و بریاره‌که‌ی خۆشی به‌جێ هینا. نه‌وه سبیه‌مین جار بوو



که نه‌میران سوئندی له‌ خۆی خست و شه‌رتی خۆی شکاند. لاشه‌ی کوره‌یان ده‌چالیتیکی نا و به‌ره‌و لای کچی که‌ک لۆتس شای وه‌رێ که‌وتن، کاتیکی زۆر به‌رپوه بوون تا سه‌ره‌نجام گه‌یشتنه قولله‌یه‌کی که کچی که‌ک لۆتس شای تیدا ده‌ژبا.

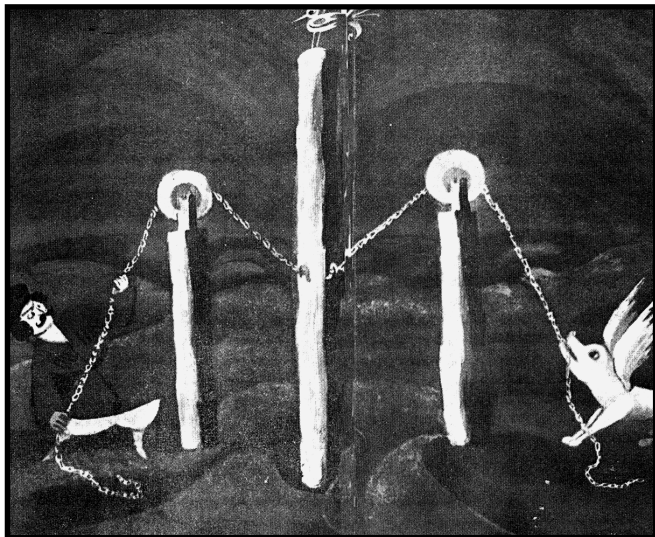
نه‌میران به‌ئوسیبی گوت:

«پرو خۆت هه‌لده و بزانه ده‌وانی نه‌و زنجیره‌ی بگری و به‌خه‌نجه‌ره‌که‌ت هه‌لبیری.»

ئوسیبی چوو خۆی تی هه‌لاویشته به‌لام ته‌نانه‌ت ده‌ستیشتی نه‌گه‌یشته زنجیره‌که‌، به‌دریش هه‌روه‌تر، دوايه نه‌میران خۆی تی هه‌لکرد و زنجیره‌که‌ی گرت. خه‌نجه‌ریکی وای گه‌یاند هه‌ر زنجیره‌که‌ی که قولله‌که له‌ هه‌واوه که‌وته سه‌ر عه‌ردی. نه‌میران و کتۆ هه‌ر له‌ یه‌که‌م سه‌رنجه‌وه شه‌یدا یه‌گدی بوون. که‌ک لۆتس شای باوکی کتۆی نه‌و هه‌واله‌ی بیست و به‌هه‌رچی هێز و سوپا و له‌شکره‌یه‌وه هه‌یه‌ چوار ده‌وری قولله‌ی دا و ئابلقه‌ی دا. سه‌ریزه‌کان له‌ سێ لاوه‌ پزبان به‌ست. نه‌میران ده‌ سه‌رو چاوی سه‌ریزه‌کان راما، به‌لام هه‌یچانی لی خۆش نه‌هاتن. ده‌ ئوسیبیه‌وه‌ی راخواری به‌ره‌نگاریان بێ. ئوسیبی چاوه‌کانه په‌لاماری دان. یه‌که‌مین هیللی به‌رگری سه‌ریزه‌کانی شکاند و له‌ که‌ک لۆتس شای نیزیکی بۆوه. شا گورزتیکی کوشنده‌ی وای گه‌یاند ئوسیبی هه‌ر وێی که‌وت و مرد. دوا یی به‌دری هاته‌ پێشی، هیللی دووه‌می به‌رگری سه‌ریزه‌کانی شکاند، به‌لام هیشتا ما‌بووی بگاته که‌ک لۆتس شای که‌ گورزتیکی وای وێی که‌وت له‌گه‌ل عه‌ردی ته‌خت بوو.

نه‌میران ناراحت بوو و بریاری دا خۆی له‌گه‌ل که‌ک لۆتس شادا ده‌سته‌ویه‌خه بێ. کتۆ به‌نه‌میرانی گوت:

«بایم تاشه‌ به‌ردیکی گه‌وره‌ی له‌ سه‌ر سه‌ریه و نه‌و به‌رده‌ش به‌زنجیرتیکی زێر به‌له‌شبه‌وه به‌ستراوه. لیبی نیزیکی به‌وه و هه‌ول ده‌ زنجیره‌که‌ بپسینی. نه‌گه‌ر زنجیره‌که‌ پسا سه‌ری به‌پێشتندا دێ و گه‌رده‌ ملی



دەردەكەوئ. ئەوجا دەتوانى خەنجەرەكەت ھەلكتىشى و مىلى ھەلپىرى و سەرى لە لەشى جودا كەپەوہ. لەوہ زياتر ھىچ پىيەكى دى نىيە بتوانى بايى پى بكوژى.»

ئەوہى ئەو كچە بەئەمىرانى گوتبوو، ھەمووى لە سىنگ و مېشكى خۇيدا ھەلگرتن و بەرەو پېش خۇى پانا و كەوتە نىبو سەربازانەوہ و ئەوہى لە دەستى ئوسىبى و بەدرى رىزگاربان بوو ھەمووى كوشتن و ئەوجا كەوتە سەر سەر و سۇراغى كەك لۇتس شای. شا گورزىكى و اشى گەيانە ئەمىرانى بەچۆكىدا ھېتا. بەلام دەستویرد خەنجەرى ھەلكتىشا و زنجىرەكەى مىلى كەك لۇتس شای ھەلپىرى. تاشە بەردەكە سەرى كەك لۇتس شای نەوى كرد و گەردە مىلى و دەدەركەوت. ئەمىران خۇى ھەلدایە پىشى و خەنجەرى بەمىلى شايدا ھېتا و گۇشاوگۇشى سەرىپى. دواپە گەراپەوہ لای قوللەكەى كۆتى. بەكجار زۆر غەمى لە دەستدانى ئوسىبى و بەدرى بوو.

«بە بى و ان ناچمەوہ مالى، ئەگەر بەبى و ان پچمەوہ چ وەلامىكى ئەو پىرە باەيان بەدەمەوہ.»

كتۆ پرسى:

«تایا دەتوانى لاشەكانیان لە نىبو ئەو ھەموو لاشانەدا بناسىەوہ؟»

ئەمىران وەلامى داپەوہ:

«بەلئى، ئوسىبى نىشانەى خۇرى دە ئەنگوستىلەكەپداپە و بەدرىش نىشانەى مانگى دە ئەنگوستىلەكەپداپە.»

ئەمىران و كتۆ چوونە نىبو لاشەكان و بەدوای دۆزىنەوہى لاشەى ئوسىبى و بەدرى داكەوتنە گەرانئ. دىتسانەوہ. كتۆ چوو دەسزۆكەپەكى ھېتا و بەسەر و دەم و چاوى ئوسىبى و بەدرىدا ھەلكتىشا و ھەردووكیان زىندوو بوونەوہ. ئەمىران ھەم بەھاوسەرى كتۆز و ھەم بەزىندووېى چوونەوہى ئوسىبى و بەدرى بۆ مالى زۆر خۇشحال و شاد و شەنگول بوو. ھەر چى سامانى كەك لۇتس شاش بوو ھەموویان ھېتا و بەرەو مالى خۇيان بوونەوہ.

گەپىشتنەوہ ئای ئامان.

ئای ئامان بەدېتنى ئەمىران و كورەكانى كە بەسەرکەوتوېى دېنەوہ زۆر خۇشحال بوو. بەلام ئەمىران بەئای ئامانى گوت كە لەمەودوا و جارېكى دى ئوسىبى و بەدرى بۆ ھىچ جىيەكى دى لەگەل خۇيدا نابات. چونكە ئەوان پالەوان نەبوون و ەك و بىيان پى نەدەكرا.

دوای ئەوہ ئەمىران ھەر بەتەنئ و دەدەردەكەوت و لە شەر و ھەرا و پىكداھاتانئىشدا كەس نەبوو شانى لە شانى بدات و بەرامبەرى راوہستى. ھەموو دوژمنەكانى خۇى لە ناو بردن. لە تەواوى دنياپەدا تەنبا سى دىو و سى بەراز و سى دار بەروو ھەبوون كە ئەو دەروەستىيان نەپەت. ئەمىران تەنانت سى جارانى سوتىند لئ كەوتىبوو و زۆر كارى نالەبارى دىكەشى كردبوون.

بۆيە ئەمىران بەسزای خۇى گەپىشت و بە زنجىرېكەپەوہ بوو كە بەسىنگىكى ئاسنى درېژ و پتەو تا ناخى زەوى رۆچوو و قايم كرابو لەگەل تاژىيەكى راوى كە ناوى كۆرشا بوو و كارە كىيىبەكى زۆرى راوكرديوون بەستراپوونەوہ.

ئەمىران و كۆرشا ھەمىشە ئەو زنجىرەيان رادەكىشا تا ئەو سىنگە لە زەوى ھەلكتىشنەوہ و رىزگاربان بى. راست دەو دەمەپدا كە سىنگى زنجىرەكە ھەلدەكشا و خەرىك بوو لە زەوى پىتە دەرى، بالندەپەك

دەھاتە سەر سىنگەكە و لە سەر وى دەنىشتەوہ. ئەمىران لە پىستى خۇى دەھاتە دەرى و بەزنجىرەكەى دەپوہخرانندە ئەو بالندەپە و زنجىرە و سەرى سىنگەكەى دەكەوت و سەرلەنوئ بالندەكە ھەلدەفرىبەوہ و سىنگەكەش وەك جاربان ھەتا بن دەسكان بەناخى زەويدا دەچۆوہ خوارى. سالىھى سالان ئەو كارەيان ھەروہا بەردەوام دەكردەوہ.

كۆرشا گوجىلەى دالىك بوو. ھەموو سالى مېيەى ئەو دالە كە ناوى ئوربى بوو لە نىبو ھىلانەكەپدا (وەرەق)^(۲) پىكى دەبوو. كە چاوى پى دەكەوت چەنگى لئ دەدا و دەچووە تاقى ئاسمانى و لەوېرا (وەرەق) ەى بەردەداپەوہ تا كەس نەتوانى بەزىندووېى پەى پى بەرى و بەخىوى كا. راوچىسەك ئەو كۆرشاىەى كە ئىستا دەگەل ئەمىرانى دە زنجىرېداپە، دەدۆزىتتەوہ و دەبىاتەوہ مالى و بەخىوى دەكا و نايەلئى بتوېى. بالئى دالەى لئ دەروپىن و ھىندەش لەش سووك دەپى ھەر بەدوو بازان چ بزنە كىيىبەكى لە بەر چىنگان دەرناچى. كە ئەو بەراستى نەنگى و شەرمەزارىبەكى گەورە بوو. لە تۆلەى ئەو ھەموو كارە كىيىبە بەستەزمانانە، كۆرشا دەگەل ئەمىراندە بەو سزايە گەپىشتن. سوانى شىعەرېكى بۆ كۆرشا داناپو، كە لاواندەوہى راوچىبەكە بوو بۆ سەگە و ن بووئەكى:

كۆرشا، كۆرشاى خۆم،

كۆرشاى بىزبوو، كۆرشا.

تۆم نىبە شوئى لئ و ن بووى.

ھەر راست نىبە شو!

ئای لە خۆم، چ خاكېك بەسەرى خۆمدا كەم ئەگەر خوانەكا بازىگانېك بتبا، بازىگانېك؟

ئای لە خۆم، ئەگەر بەدخوويەك تۆ لە من بدزى چ بكم.

دەم و گوتى كۆرشا وەك زىن، زىن.

چاوەكانى كۆرشا، چاوەكانى وەك مانگە شەون مانگە شو.

وەرېنى كۆرشا دەتگوت ھەورە تىرشقەپە،

پەنجەكانى دەستى كۆرشا ھەر دەتگوت پانايى جى خەرمانىن

بازى كۆرشا- بەئەندازەى كىلنگەپەك بوو

خواردنى كۆرشا، خواردنەكەى!

نانى گەرم و نەرم و تازە.

ئای لە خۆم، چ بكم ئىستا ئەگەر وردە نانى پاشماوہت بەدەن، وردە نانى پاشماوہ!

خواردنەوہى كۆرشا، خواردنەوہكەى...

شەرابى شىرن و تازەپە.

ئای لە خۆم ئەگەر ئىستا ناوى راوہستا و بۆگەنىبوت بەدەن.

چارپايى كۆرشا، چارپاكەى-

(۲) وەرەق: پەو گىانلەبەرە دەگوتىن، كە لە ئەنجامى جووت بوونى سەگىك و تاژىبەكدا پەيا دەپن، جا نە سەگە و نە تاژى. بەو پەيدەپە دەگوتىن (وەرەق). -وەرگىن-

لَيْفَه و پەتۆی نەرمە .
 ئای لە خۆم، ئەگەر ئیستا لە سەر تەراشانت بنوێن. لە سەر تەراشی زیر!
 کۆرشا. کۆرشای خۆم،
 لەسەرپرا شێری
 لەبەرپرا قەرەقاوڵ
 لە وشکانیە دەلێنی قارەمانی
 لە دەریایەدا کەشتی ماندوو نەناس!
 کۆرشا، کۆرشای خۆم
 لە پرسەیی تۆدا دەگریم، هەر دەگریم.
 غەمیکی زۆر گەورەم دە دەلێ دایە، غەم.
 ئیستا ئەو سالیکی، سالیکی ڕەبەق.

کچی بازرگانی و هەوت برا

ئەفسانەیی نازەری

سەردەمانیکی زۆر زوو بازرگانێکی زۆر دەولەمەند هەبوو ناوی خواجە ئەبوتالیب بوو. ئەو بازرگانە ژنیکی بەناوی پەریزاد و کچیکی بەناوی نیگارەو هەبوو. خواجە زۆری دڵ بەمال و مندالەکەیی خۆی خۆش بوو، ئەو دەمەیی ناچار دەبوو بۆ بازرگانێهە بجێتە ئیترە و ئەوئ هەولێ دەدا هەرچی زووترە بگەریتەووە چونکە زۆری دڵ بەژن و کچەکەیهووە بوو.

پۆژێکی نەگبەتی رووی تێ کردن و پەریزاد خان نەخۆش بوو و زۆری پێ نەچوو مرد. بازرگان زۆر دلتەنگ بوو لە تاو ژنەکەیی ماویەکی زۆری هەر بەگریه و نالە و هەناسەیی ساردەو بەسەر برد. خواجە ئەبوتالیب لە دواي مردنی ژنەکەیی نەیدەتوانی وەک جاران بجێتە سەفەرێ و نیگاری جوان و شۆخی بەتەنی لە مالتی بەجێ بێتی، کەسیش نەبوو چاوەدێری کچ و مالتەکەیی بۆ بکات، بۆیە تا دەهات کار و کاسبەکەیی روو لە خرابی بوو. خواجە ئەبوتالیب چی لە دەست دەهات و دەیتوانی چی بکا؟ زۆری بیس کردنەو، تا سەرەنجام هاتە سەر ئەوئ ژنی بێنیستەو. چونکە چ چارەیهکی دیکی نەبوو. کچە بازرگانێکی دەولەمەندی بەناویانگی خواست کە ناوی گولناز بوو، سێ شوو و سێ پۆژان شابی گەرا و دەهۆڵ و زورنا لیدرا و ئەو شۆخەیان بۆ خواجەیی گواستەو.

بازرگان گولنازی ژنی هینایە بەر مالتی و پیتی گوت:

«ئاگاداری کە نیگاری کچم لە خۆم خۆشتر دەوئ، دەبێ تۆش وەک کچی خۆتی تەماشاکەیی.»
 گولناز وەلامی دایەو:

«لەوئ دلتیا بن. کە نیگار کچی ئیویه کچی منیشە.»

سال هاتن و تێپەرین. نیگار بوو پازدە سالان. هیندە جوان و شۆخ و شەنگ بوو لە تەواوی شاریدا دەنگی دابۆو و باس هەر باسی جوانی و زبەرەکی ئەو بوو. خوازینی زۆری دەهاتن، یەک لەوانەش شوانکارەیهکی جحیلە بوو ناوی مراد بوو. ئەو مرادە هیندەیی نیگار خۆش دەویست نە خواردنی ماپوو نە خەو، سەرەنجام دەردی دلتی خۆی بۆ داکی هەلپشت و داکەش سەربوردەکەیی بۆ بابی مرادی گێرایەو، کە بابی مرادی لە ئەوینی کورەکەیی بەکچی بازرگانی دەولەمەند ئاگادار بوو، پیتی گوت:

«کورەکەم، بەخۆرابی خۆت هەلمەخەلەتینە، بازرگان هەرگیز کچی ناداتە لاویکی هەژاری وەک تۆ. وا چاترە ئەو خەیاڵەیی لە سەرت دەرکەیی.»

مراد بەبێستنی ئەو قسانە تێر گریا. بابی زگی پیتی سووتا. کە زانی هەر ناچاریشە چوو خوازینییه کچی بازرگانی. کە خواجە ئەبوتالیب لە مەبەستەکەیی بابی مرادی حالی بوو، هەر لێی راست بۆو و لە مالتە خۆی و دەدر نا. بابی مرادی لە پیتی گەیانندی ئەو هەوالە بەکورەکەیی، بەجی دەهیلین و شتێکتان دەبارەیی ژنی خواجە ئەبوتالیب - گولناز - هەو بۆ باس دەکەین.

گولناز ناوینه یه کی هه بوو وهک ئاده میسان ددوا. ئه وه مسوو رۆژی جارێکی ده گه ل ئه و ناوینه یه یه ده که وته قسان. خۆی ده پازانده وه و به خۆی هه لاده گوت. جارێکیان دواى خۆ له ته ل دانێ، چوه بهرده مى ناوینه که ی و پرسى:

«پیتم خوشه بزاتم داخوا له و دونه با په یدا که س له من جوانتر هه یه؟»

ناوینه وه لایم دایه وه:

«به لێ هه یه.»

گولناز به توره بییه وه قیژاندی:

«کێ؟»

و ناوینه گوتی:

«نیگار، نیگاری شوخ و شهنگ.»

گولناز به وه قسه زۆر تیکچوو و ئارامی لێ هه لگیرا. ماوه یه کی زۆر به یی کرده وه چ بکا؟ سه ره نجام بۆ ئه وه ی خۆی تاکه جوانی دنیا به بێن بریاری دا نیگاری جوان بکوژیت. گولناز ئه وینداریکی هه بوو هه رچی پیتی راسپارد با به ته نیا ئاماره یه کی ئه وه به س بوو خۆی ده ئاوری هاوی و ئه وه ی نا کرێ بیکا. رۆژیکی که خواجه ئه بوتالیب بۆ کاری بازرگانییه چوه سه فه ریکی دوور، گولناز ئه و کورده ی بانگ کرد و پیتی گوت:

«نیگار ئه به ره نیو دارستانیکی دوور و بیکوژه. دوا به ش جله خویناویه کانیم بۆ بیته وه ئیره.»

کورده ی شه یدا نه ییرسی داخوا بۆ ئه و کاری بکات و کچی بازرگانی بۆ بکوژێ. ئه وه نده نه بێن گوتی:

«تۆ شتیکی ده رخوا رد ده با بیته وش بێ، ئه وه ده می بۆ خۆم ده زانم چ ده که م.»

ئیواره داها ت، کاتی نان خوا ردنی شیوان، گولناز ده رمان خه وی بۆ نیگاری ده چیتستی کرد. هه ر که خوا رده که ی چوه دیوی زگی به لادا ها ت و خه وی لێ که وت. دوا به دلخوا زه که ی گولنازی ها ت و نیگاری ده پارچه کلیمتیکه وه پیتچا و به شانی دادا و دارستان خۆت بگره و ها ت. که گه بییه دارستانی کلیمه ی لێ کرده وه و ویستی سه ری کچه ی به یی، هه ر که چاوی به و جوانییه ی ئه وه دم و چاوه خه و الوه ی که وت له دلی خزیدا گوتی:

«باشه ئه من ئه و کچه بێ گونا هه بۆ بکوژم؟ هه ر لیته ی به جێ ده هیلیم و ده رۆم. دلنیام درنده و گورگ هه ر ده یخۆن.»

نیگاری له سه ر عه ردی به جێ هیتت و کلیمه که ی به سه ردا هه لکیشایه وه. دوا به چوه که رویتشکیکی را و کرد و خوینه که ی له کراسه که ی نیگاری هه لسوو و بر دیه وه. له رتی گه رانه وتی بۆ شاری لایدا به لای گولنازی، کراسه خویناویه که ی دایه ده ستی و گوتی که کاره که ی ئه نجام دا. گولنازی لیته به جێ ده هیلین که پیتی وایه جوانترین ئا فره تی سه ر ئه و دنیا به یه و ده چینه وه سه ر و سو راغی نیگا ره جوانی.

نیگار سێ شه و سه ر رۆژان هه ر نوستبوو. سه ره نجام ئیواره ی رۆژی سییه م که وه ناگا ها ت خۆی له دارستانیکی چر و پر و تاریک و ترسناکدا دیته وه. نیگار زو و تیکه یی که زردا که که ی له به ر ئیره بیان

ئه و کاری کرده وه. کچه ماوه یه ک گریا و فرمیستی زۆری هه لوه راندن. به لام گریان چاره ی وی نه ده کرد. توژیکی ها ته وه سه رخۆ، چاوی خۆی سه ینه وه، هه ناسه یه کی قولی هه لکیشان نه فرینی له چاره نووسی خۆی کرد و به نا و دارستانیدا که وته رێ. هه ر رۆی رۆی تا گه بییه کیوتیکی قووتی زۆر بلند. له ده ور و به ری خۆی روانی چهن د خانویه کی له داوینى کتوه که وه دیتن. کچه برسی و تینوو و شه که ت و ماندوو بوو، به یی کرده وه:

«ئیره ئه و لا چه به ته نیا جیتی دپوانه. ده چه ده و خانویه وه، با دیو بمخۆن، چیه خۆ هه ر نه بی له وه هه مو ئیش و ئازار و ژان و ژوار و رهنجه م رزگار ده بی.»

نیگار به ره و خانویه که چوو. له پر چاوی به سه گیتی گه وره و ترسناک که وت که له به ر ده رکێ وه رکه و تیبوو، کچه زۆر ترسا به لام سه که که خۆی تی نه که یاند. هه ر هینده لپی ها ته پیتستی خۆی له لاق و له ته ری هه لسوو، کچه ئا هتیکى ها ته وه به رێ و چوه ژوورێ و سه ری ده هه مسوو ژووره کان هه لکرد و که وته ئیشان. ژووره کانی مالین و خاوتینی کردنه وه. دوا به مه نجه له پلاوتیکی گه وره ی لینا، که پیتکه یی دانیشت هه تا تیر بوو خوا ردی، ئه ویدیسی له سه ر ئاوریکی کز دانا، تا سارد نه بیته وه.

خۆر له کتوان ئاوا بوو و شه و داها ت. له پر کچه گوتی له ده نگى سمى ئه سپان بوو. چوه خۆی په نادا و چاوه رێ ما. زۆر نه چوو هه وت پاله وانى وه ک رۆسته می زال ها ته نه ژوورێ. پاله وانه کان هه ر هه مو بیان پیایى چاک بوون و به حه وت برا ناسرابوون. له به ر بی دادی و زۆر و زۆرداری هه لاتیبوون و ها تیبوونه ئه و داوینى کیوتی بیستوون. دوندی ئه و چیا به هه میشه هه ر به فر بوو. برایه کان له و ده ور و به ره بیان روانی. دیتیان ژووره کان هه مسوو پاک و خاوتین و ریکوییک و رازا وه یه و پلاوی ئاماده ئه وه له سه ر ئاگریه. به سه ر سامییه وه لیکتر پامان، ده بی ئه وه چ بێ؟ خۆ له ترسی ئه و سه گه دره ی وان، بالنده ناویرێ بیته ژوورێ. دواى ئه وه ی هه ر حه وت برا نانیان خوا رد، برا گه وره گوتی:

«با تا به یانی را وه ستین، هه ر ده زانین چیه.»

به دریزیی شه وئ نه نووست و سه ینی زووش لیباندا وه ده ر که وتن، هه ر که ئه وان رۆیشتن نیگار له په نایی ها ته ده رێ و جی و بانی شه وئی هه لگرتن و ژووره کانی مالینه وه و مه نجه لیتکی دیکه پلاوی وه سه ر نا. بۆ خۆی نه ختیکى خوا رد و ئه و دیسی له سه ر ئاگریتکی کز هیتسته وه تا سارد نه بیته وه.

ئیواره ی ئه و رۆژه هه ر حه وت برا ها تنه وه مالنی. هه ر وه ک رۆژی پیتستر ژووره کان مالدرابوون و چیتت لیترا بووه و له سه ر ئاگری بوو. رۆژی سییه میس هه روا را برد.

برا گه وره که یان گوتی:

«براینه! یه کتیک لیته به. که ئیمه وه ده ر ده که وین ئه و ئیشه کانی مالنی ده کا و چیتستی لیده نی و که ئیمه ش دیتینه وه ئه و خۆی ده شاریته وه.»

برایه کان به ده نگیتکی به رز گوتیان:

«ئاوالی خو شه ویست! خو تمان لێ ئاشکرا که. ئه گه ر پی ره میردی ئه وه با و کمانی. ئه گه ر لاوی برامانی،

ئه گه ر پی ریتنی دا کمانی و ئه گه ر کچیشی ئه وه خوشکمانی.»

که نیگار ئه و قسانه ی بیست له په نایه ها ته ده رێ. ها ته لایانه وه و هه مو به سه ر ها ته کانی ژبانی خۆی بۆ گیترا نه وه.

برایه‌کان هه‌موو هاواریان کرد:

«خواتی بۆ ئێمه ناردوو. ئێمه خوشکمان نییه. ئیستا ئه‌وه تۆ خوشکی مه‌ی. ئێمه وه‌ک چاوی خۆمانت ده‌پاریزین و ناگامان لیت ده‌بێ. هه‌ر له سه‌ر چاوانت داده‌نێین، ئه‌و چاوه‌یان شل بوو ئه‌ویدی.»

نیگار یه‌کجار زۆر شاد بوو له‌ خۆشیان سوور هه‌لگه‌را و دلێشی وه‌ک گولێ گه‌شایه‌وه.

له‌و رۆژه‌ به‌دواوه هه‌موو رۆژێ ئه‌و سه‌وت برایه‌ ده‌چوونه‌ ده‌رێ و ئه‌و له‌ ماله‌ی ده‌مایه‌وه، ماله‌که‌ی رێک ده‌خست و چیشتیشی لێده‌نا. ئیستا که‌ نیگار له‌گه‌ڵ برایه‌کانیدا به‌خۆشی و شادییه‌وه ده‌ژین. لێرهبان به‌جێ ده‌هێلێن و ده‌چینه‌وه سه‌ر و سوواغی خواجه‌ ئه‌بوتالیب و ژنه‌ ئیروه‌بیه‌که‌ی -گولناز-.

خواجه‌ ئه‌بوتالیب نیگاری کچی یه‌کجار زۆر خۆش ده‌ویست. که‌ له‌ سه‌فه‌ری هاته‌وه، یه‌که‌م شتییک که‌ له‌ گولنازی پرسێ ئه‌وه بوو:

«ئه‌دی نیگار که‌م کوا؟»

گولناز گریانی هێنایه‌ خۆی و به‌ده‌م نووکه‌ نووک و هه‌نیسکانه‌وه گوتی:

«کچه‌که‌مان بۆ گه‌رانێ چوو بووه‌ نێبو بیستانی شووتیان و له‌وێ کاره‌ساتیکی ترسناکی به‌سه‌ر هات. گورگییک پری ده‌داتێ و ده‌یخوا. ئه‌وه‌ش جله‌ خوتناویه‌کانیه‌تی.»

خواجه‌ ئه‌بوتالیب زۆر به‌کوڵ گریا. ماوه‌یه‌کی زۆر ده‌ینالاند و به‌سه‌ری خۆی داده‌دا. هه‌موو بازرگانی شاری هاتنه‌ لای و که‌وتنه‌ دلدا نه‌وتی:

«خواجه‌ ئه‌بوتالیب! ئه‌و گریان و هات و هاوار و داد و برۆ و له‌ خۆدانه‌ کچه‌که‌ت نایه‌نیته‌وه.»

به‌لام ئه‌و هه‌ر چه‌ندی ده‌کرد نه‌یده‌توانی نیگار شۆخه‌که‌ی له‌ دل ده‌رکا و له‌ بیسر خۆی به‌ریته‌وه. له‌و رۆژه‌وه که‌ ئه‌و هه‌واله‌ ترسناکه‌ی مه‌رگی کچه‌که‌ی بیستبوو هه‌موو شه‌وی ده‌خه‌وتییدا ده‌دیت.

به‌لام گولنازی خواجه‌ ئه‌بوتالیبی که‌ پیتی وابوو له‌ دنیا یه‌دا که‌س له‌وی جوانتر نییه، رۆژ له‌ رۆژی و جار له‌ جارێ دلشاد و خۆشحالت‌تر بوو و هه‌موو ده‌می هه‌ر ده‌تریا یه‌وه. رۆژ تا ئیوارێ له‌ به‌ر ده‌می ئاوینه‌ ئه‌فسووناویه‌که‌ی پاده‌وستا و له‌ خۆی پاده‌ما.

رۆژیکی گولناز له‌ به‌ر ئاوینه‌ی به‌جوانییه‌که‌ی خۆی هه‌لده‌گوت. له‌ ئاوینه‌که‌ی پرسێ:

«ده‌مه‌وێ بزانه‌ داخوا له‌و دنیا یه‌دا که‌س له‌ من جوانتر هه‌یه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«به‌لێ هه‌یه.»

گولناز به‌رق و کینه‌وه پرسێ:

«کێیه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«خوشکی سه‌وت برایان که‌ له‌ داوینی کتیی بیستووندا ده‌ژی.»

گولناز له‌ خه‌فه‌تان خه‌ریک بوو شیت بێ، هه‌موو به‌رده‌ست و خزمه‌تکاره‌کانی خێ کردنه‌وه و گوتی:

«له‌ داوینی کتیی بیستووندا خوشکی سه‌وت برایانی لێیه. کێ ئاماده‌یه‌ و بچێ بیکوژێ؟»

هیچ یه‌ک له‌ خزمه‌تکاره‌کان ئاماده‌ی چوون و کوشتنی خوشکی سه‌وت برایان نه‌بوون.

ته‌نیا سه‌رخزمه‌تکار نه‌بێ، ئیکلامی کیشا و گوتی:

«خانم! دوو خزمه‌تکارم په‌گه‌ل خه‌ن ئه‌من ده‌چم ده‌یکوژم.»

گولناز گوتی:

«برۆ، ئه‌گه‌ر سه‌رکه‌وتی ئه‌وا پاداشتیکی چاکت ده‌ده‌می.»

سه‌رخزمه‌تکار ده‌گه‌ڵ دووی ده‌دی به‌ره‌و کتیی بیستوون وه‌رێ که‌وتن.

چهند رۆژییکان به‌ریته‌ بوون تا سه‌ره‌نجام گه‌یشتنه‌ کتییکی بلند که‌ ئه‌گه‌ر له‌سه‌ر لووتکه‌یرا ده‌ست درێژ که‌ی ده‌ستت ده‌گاته‌ ئه‌ستێران. گه‌یشتنه‌ به‌ر ده‌رکه‌ی ماله‌ی خوشکی سه‌وت برایان. به‌لام سه‌گه‌که‌ ئامانی نه‌دان و نه‌یه‌یشت پێ ده‌دیوی ژووری نین. ماوه‌یه‌کی زۆر له‌و ده‌وره‌یه‌ی سه‌ورانه‌وه تا تووشی ده‌رویشتییک بوون. سه‌رخزمه‌تکار زۆر خۆشحال بوو و پرسێ:

«ئه‌رێ مام ده‌رویش کێ ده‌ماله‌یدا ده‌ژی؟»

ده‌رویش وه‌لامی دایه‌وه:

«سه‌وت برا و خوشکییک.»

«باشه‌ ده‌کرێ بچیه‌ ژووری؟»

ده‌رویش وه‌لامی داوه:

«نه‌ک هه‌ر تۆ ته‌نانه‌ت ئه‌ژدیه‌ها و دیویش له‌به‌ر ئه‌و سه‌گه‌ی ناتوانن بچنه‌ ژووری، چونکه‌ ده‌یانگری و

پارچه‌ پارچه‌یان ده‌کا.»

دیسان سه‌رخزمه‌تکار پرسیه‌وه:

«ناوی خوشکی ئه‌و سه‌وت برایانه‌ چیه‌؟»

ده‌رویش وه‌لامی داوه:

«ئه‌و کچه‌ ناوی زتیبا جوانه‌!»

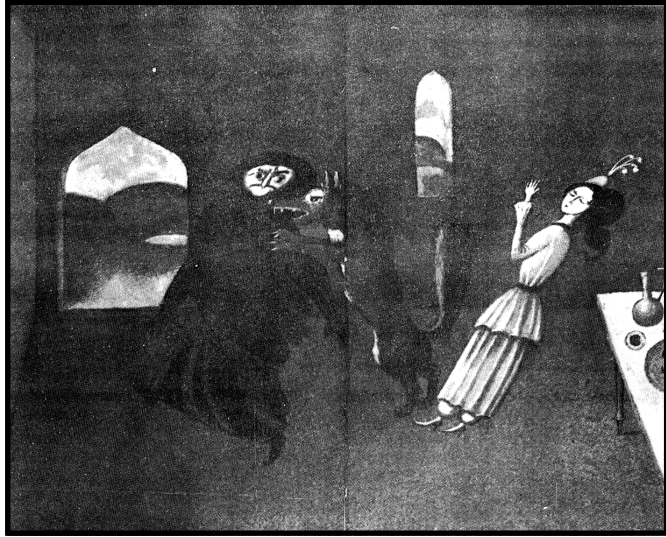
سه‌رخزمه‌تکار ماوه‌یه‌کی زۆر له‌و ناوه‌یدا خۆی دانووساند، به‌لام سه‌گه‌که‌ نه‌ک هه‌ر نه‌به‌یشت بچیته‌ ژووری، ته‌نانه‌ت پتی لای ده‌رکیشی نه‌دایه، لینی نیزیک بچیته‌وه.

که‌ سه‌رخزمه‌تکار ناویمید بوو به‌ناچاری گه‌رایه‌وه و ئه‌وه‌ی له‌ ده‌رویشی بیستبوو هه‌مووی بۆژنی ئه‌ریابی گێژایه‌وه.

گولناز دوا‌ی بیستنی ئه‌و به‌سه‌ره‌تانه‌ی سه‌رخزمه‌تکاری، دلنیا بوو که‌ ئه‌و کچه‌ هه‌ر -نیگار- ی زێ کچه‌که‌ی خۆیه‌تی. زۆری رق له‌و کورپه‌ ئه‌وینداره‌ی خۆی و سه‌رخزمه‌تکاره‌ی هه‌ستا که‌ کاره‌که‌ی بۆ ئه‌نجام نه‌داوه و سه‌رخزمه‌تکاریش هه‌والی نه‌بوونی پتی چوونه‌ ژووریتی دابوویه. ده‌و ده‌مه‌یدا که‌ ده‌ قژه‌ سه‌ری سه‌رخزمه‌تکاری ده‌نوسا قیژاندی:

«سوینده‌ و خواردوومه، رێبه‌کی بۆ کوشتنی ئه‌و چه‌تیوه‌ی نه‌بینه‌یه‌وه، ئه‌من ئه‌تۆ به‌ده‌ستی خۆم پارچه‌ پارچه‌ ده‌که‌م.»

خزمه‌تکاره‌ به‌ترس و له‌رزه‌وه گوتی:



له ناو دهرکتی هه لئوتوته کا، ده بقروسکاند و چاوه پتی برابره کان بوو بیته وه.

ئییواری که هه وا تاریک بوو، برابره کان هاتنه وه، دیتیان سه گه که یان به پیره وه نایه و بیج جووله له ناو دهرکتی هه لئوتوته کاوه و زۆر به نارحه تبه وه نووزه نووزیه تی. برابره کان دلته نگ بوون. برا گه وره گوتی:

«ده بی خوشکه که مان شتیکی به سه ره نه هاتیی؟»

هه موو به خیرایی رایانکرده ژووری، خوشکه که یان دیت که له ناوه راستی ژووری پاکشاوه و ههستی نایه و هه ناسه ی لی براوه. سیویتیکی له دهستی دایه و پیریتزنیکی پارچه پارچه کراویشی له ته نیشتیوه یه. هه زوو تینگه یشتن که نه و کاری پیریتزنیبه و بۆهش سه گه که وای درپوه و ونجی ونجری کردوه.

سیوه که یان له دهستی خوشکه که یان دهرتیناوه هاویشتیانه به رده می سه گه که. به لام نه و سیوه که ی نه خوارد. دوايه سیوه که یان هاویشته به رده می گیانله به رتیکی دی، هه ره که سیوه که ی خوارد مرد، ئیستا دلنیا بوون که سیوه که ژه راوی بوو. برابره کان لاشه ی پیریتزنیان برده سه رانگوتیلکن و له وئی ده چالیکیان هاویشته و شاردیانه وه، له سه ره لووتکه ی کیتیوی بیستونیش گۆرتیکی به کجار شایسته یان له به رده به نرخه کانی نه و کیتوه بۆ هه لئا و لاشه ی خوشکه که یان ده سندووقیکی زه ردی زه عفه رانیدا به و گۆره سپارد و له وئییان دانا. هه موو رۆژتیک به و کیتوه ی هه لده گه ران و په رده یان له رووی خوشکه که یان لاده دا و تیر و پری به سه ردا دگریان و تاویتیکی چاکی تیراده مان و نه و جا نارامگا که یان به جی ده هیشته وه.

ئیستا نه وان له پرسه ی خوشکه خۆشه ویسته که یاندا به جی ده هیلین و ده چینه وه په یسه ری خاتو گولنازی.

«بانو سه لامهت بی! نه من پیریتزنیکی جادووگه ره دناسم، ره نگه نه و سه ری له و کارانه دهرچی و بتوانی بیفه و تینی.»

گولناز پتی له زهوی دان و فه رمانی دا:

«هه ر ئیستا خیرا که بچۆ نه و پیریتزنه م بۆ بیته ئیره.»

سه رخمه تکار هه ر خیرا وه دهرکه وت و بی راوهستان چوو له گه ل پیریتزنی هاته وه. گولناز فه رمانی دا پیریتزنی زیاتر بیته پیشی و گوتی:

«له داوینی کیتیوی بیستونین خوشکی هه وت برابری لیبه و له وئی ده ئی. نه گه ره بتوانی بۆم له ناو به ری زیری و زه به رتیکی زۆرت ده ده می.»

جادووگه ر گوتی:

«جاری تۆ له پیشدا پیتم بلتی بزانه م نه و کچه چه کاریکی ناشایسته و خرابی کردوه؟ نه و ده م ده چم ده بیینمه وه و ده یکوژم.»

گولناز به ده م گریانیه وه له لامی داوه:

«نه و له من جوانتره، چه زم لیبه له دنیا به دا که س له من جوانتر نه بی. جا تۆ بیکوژه نه و ده م هه رچیبه کت بوئی له دنیا به ده تده می.»

پیریتزنی جادووگه ر و چاوه چنۆک که هه یج شتیکی له خویترشتن و کاره سات به سه ره خه لکیدا هیتان بی خۆشتر نه بوو گوتی:

«زۆر چا که! من ده چم و کچه ی ده کوژم.»

چاکی به ده فیه ری لیکرد به لادا و رووی له کیتیوی بیستون کرد.

شه و و رۆژی دانه به ری تا گه بیبه کیتیوی بیستون. پیریتزنی گه بیبه مالتی خوشکی هه وت برابریان و ویستی له دهرکتی دا به لام سه گه که بواری نه دا و زۆر به قه وه وه ری. چه په چه پی سه گه که ی نیگاری له مالتی هیتا دهری. که پیریتزنی جادووگه ری دیت بیری کرده وه:

«برابره کان له مال نین و نه منیش به ته نیتم. هه ر چا که بانگی ده که مه ژووری و بۆ خۆمان سه ره پیکه وه ده نیتین. هه ر چا که بۆ ناو ده نگیبه.»

ئیدی هه ره که کچه دهستی پیریتزنی گرت بیبا ته ژووری سه گی تاین هار بوو، وه ک پارانه وئی خۆی له لاق و له ته ری نیگاری هه لده سوسی تا پیریتزنی نه با ته ژووری. به لام کچه گوتی نه دایه و تینه گه یی. سه گه ی چغ کرد و پیریتزنی برده ژووری. له په نایه ک دانیشتن و پیریتزنی سه ره گوزه شته یه کی خۆشی بۆ کچه ی گتیرا به وه و دوايه سیویتیکی دایه و گوتی:

«کچه جوان! نه وه سیوی به هه شتیبه، بیخۆ.»

که نیگار سیوه که ی له پیریتزنی وه رگرت و ویستی بیخوا، سه گه که چه ند جار یکان هاته وه و خۆی به ده ست و پتی دادان به لام کچه هه ر تینه گه یی. هه ره که گه یان دیبه ده می و قه پالتیکی چکۆله ی لیدا، به لادا هات و مرد. هه ره له و ده مه یدا سه گه نامبازی پیریتزنی بوو و دایه اتی و پارچه پارچه ی کرد و چوو

گولناز ماوه‌یه‌کی زۆری چاوه‌پیتی پیریزنی جادوگر کرد. به‌لام هەر نه‌هاته‌وه، وای لێ هات ئەو به‌دفعه‌ری به‌دفعه‌ساله‌ ئۆقره و ئارامی لێ هه‌لگیرا، هات جوانترین جلی له‌بەر کرد و خۆی پازانده‌وه و له‌ ئاوینه‌ی ئەفسووناوی پرسى:

«ده‌مه‌وێ بزانه‌م ده‌و دنیا به‌یدا که‌سی له‌ من جوانتر هه‌یه‌؟»

ئاوینه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«نه‌خێر.»

گولناز تیگه‌یی که‌ پیریزنی جادوگر نیگاری کوشتووه. زۆر دلشاد و خۆشحال و شاد و شه‌نگول و سه‌رمه‌ستانه‌ هاته‌ به‌رده‌می مێرده‌که‌ی و به‌زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی پر له‌ هه‌ز و ئاره‌زۆوه پرسى:

«پیاوه‌که‌! له‌ ته‌واوی دنیا به‌یدا که‌سی له‌ من جوانتر تێدایه‌؟»

خواجه‌ ئه‌بو تالیب وه‌لامی دایه‌وه:

«نه‌خێر! هاوسه‌ره‌که‌ی خۆم. که‌س پیتی ناکه‌وێ له‌ تۆ جوانتر بێ، به‌لام خۆزگه‌ مێشکیشته‌ وه‌که‌ دهم و چاوت جوان بایه. هه‌زار ئەفسوس که‌ ئەلکه‌ی.»

گولناز قاقایه‌کی کیشا و گوتی:

«مێشک، مێشک... مێشک چیه‌؟ ئیستا هه‌موو نا ته‌واوییه‌که‌ی من هه‌ر ته‌نیا مێشکه‌! گێله‌ پیاو! ئەگه‌ر جارێکی دی ئەو قسانه‌ت لێ بییه‌م هه‌ردوو چاوت پێکه‌وه‌ ده‌ردینم.»

خواجه‌ ئه‌بو تالیب گوتی:

«گالته‌م کرد.»

سه‌ری له‌ ناو هه‌ر دوو ده‌ستی خۆی نا و نالاندی:

«ئاو... که‌چه‌که‌م نیگار! تۆ چه‌نده‌ جوان بووی هێنده‌ش به‌ئاوه‌ز و وریا و به‌هۆش بووی. ئای... نیگار، نیگار.»

لێره‌دا خواجه‌ ئه‌بو تالیب به‌ده‌م گریان و یادی نیگاری و گولنازیش له‌گه‌ڵ به‌خۆنازینییه‌وه‌ به‌جێ دێلێن و هێندیک ده‌رباره‌ی مرادی شوانکاره‌ ده‌دوین.

مرادی شوانکاره‌ باوه‌ری نه‌بوو نیگار گورگ خواردیته‌ی، وه‌بیری هاته‌وه:

«هۆی مه‌رگی ئەو که‌چه‌ی، گولنازی زردا که‌که‌ی بوو.»

به‌لام مراد نه‌یده‌توانی ئەو گومان و بۆچوونانه‌ی خۆی به‌خواجه‌ ئه‌بو تالیب بلێ، هه‌ر له‌بەر ئەوه‌ش که‌ ئەو هه‌ژار و کوپه‌ هه‌ژاریک بوو و خواجه‌ش بازرگانێکی خاوپیدا و ده‌وله‌مه‌ند و ده‌ستپێشوو بوو و وه‌که‌ پاشایان ده‌ژیا و دیاره‌ که‌ گوتی له‌ قسه‌ی شوانکاره‌یه‌کی وا هه‌ژار و نه‌دار پاناکرێ و له‌ ماله‌ی خۆی وه‌ده‌ر ده‌نێ.

رۆژ و هه‌فته‌ و مانگ و ساڵ تێپه‌ڕین، مراد زانی که‌ گولناز فه‌رمانی به‌و کوپه‌ دلداره‌ ئه‌وینداره‌ی خۆی کردووه‌ ئەو که‌چه‌ی به‌رێته‌ نیو دارستانێ و له‌وێ بیکوژێ. راوه‌ستا تا شه‌و داها. گالۆکه‌که‌ی که‌ قورسایی سه‌ره‌که‌ی سێ مه‌ن بوو تاو دایه‌ و به‌ره‌و ماله‌ی پیاوه‌- ئه‌وینداره‌که‌ی گولنازی- که‌وته‌ رێ، له‌

عاشقی گولنازی پرسى:

«نیگار له‌ کوێ کوشت؟»

پیاوه‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«من نیگارم نه‌کوشتووه، نیگار گورگ خواردوویه‌تی.»

دوايه‌ کوپه‌ شوانکاره‌ گویا له‌ که‌ی هه‌لینایه‌وه‌ و گوتی:

«به‌ خودای له‌سه‌ران، ئەگه‌ر ته‌واوی هه‌موو راستییه‌کانم پێ نه‌لێی کوته‌کێکی وات له‌ مێشکی ده‌ده‌م، مێشکت وه‌که‌ ده‌نکه‌ هه‌ناران به‌گۆرێ وه‌رێ.»

ئه‌وینداری گولنازی ده‌ستی بلێد کردن و که‌وته‌ پارانه‌وێ:

«ده‌ستت بینه‌ خوارێ تا هه‌رچی به‌سه‌ره‌اته‌ پیت بلێم.»

مراد گالۆکه‌که‌ی هینایه‌وه‌ خوارێ و گوتی:

«قسان بکه‌.»

گوێ راگره‌ شوانه‌! گولناز نیگاری ده‌رمانداو کرد و خه‌وی لێ خست و له‌ هۆش چوو و ئه‌وجا فه‌رمانی به‌من دا بییه‌مه‌ نیو دارستانێکی و له‌وێ سه‌ری بیسم، به‌لام من زۆرم زگ به‌و به‌سته‌زمانه‌ی سووتا و هه‌روه‌که‌ خۆی به‌نووستوویی ده‌دارستانێمدا به‌جێ هێشت و هاقه‌وه‌ و ئیدی نازانه‌م دواي من چی به‌سه‌ر هاتووه‌.»

مراد که‌ بیستی خۆشه‌ویسته‌ دلخوازه‌که‌ی نه‌کوژراوه‌، هه‌ر ئەو شه‌وه‌ به‌دلێکی یه‌که‌جار خۆشه‌وه‌ چوو له‌ی کۆمه‌له‌ی شوانکاره‌کانی ئاوه‌لی و پیتی گوتن:

«من سه‌فه‌ریکی دوور و درێژم له‌بهره‌، تا ده‌گه‌رێمه‌وه‌ چاوتان بۆ له‌ په‌زه‌کانم بێ و چاکیان بله‌وه‌رێن و ئاگانان لێیان بێ و به‌ره‌هلدايان مه‌که‌ن.»

دواي ئەو قسانه‌ مراد خۆی ئاماده‌ کرد و ملی لێنا. به‌پیتی پیاوه‌ شار و گوند و پیده‌شتی دانه‌به‌رێ و له‌ رێشه‌ش گه‌بیبا هه‌ر که‌سێکی سۆراغیکی نیگاری لێ ده‌پرسی.

ماوه‌یه‌کی زۆر رۆبی، هه‌ر رۆبی رۆبی به‌لام تووشی که‌سیکی وا نه‌بوو سووسه‌یه‌کی له‌ نیگاریوه‌ بزانی. سه‌ره‌نجام ده‌ ئەشکه‌وتێکییدا تووشی پیره‌مێردێکی ریش چه‌رمگی به‌سالدا چوو بوو و هه‌رچی به‌سه‌ره‌ات و غه‌م و ناخۆشیه‌کانی بوو هه‌مووی بۆ وی گێتیاوه‌وه‌. که‌ پیره‌مێرد ته‌واوی به‌سه‌ره‌اته‌کانی کاکێ شوانکاره‌ی بیستان گوتی:

«لاوه‌! تۆ بۆ خۆت ده‌زانی که‌ خۆر ته‌واوی ئەو دنیا به‌ لێک ده‌دا و هه‌موو جێبه‌کی ده‌گه‌رێ و هه‌موو شوێنیکی رووناک ده‌کاته‌وه‌ و هه‌موو جێیانیش پێ ده‌زانی، دیاره‌ هه‌ر ده‌بێ سووسه‌ی نیگاریش له‌وی به‌رسی تا پیت لێ له‌ کوئیه‌.»

به‌لام چۆن ده‌توانم ئەو په‌رسیارانه‌ و هه‌والانه‌ له‌وی به‌رسم. ئەو له‌ ئاسمانێ و من له‌سه‌ر عه‌ردی.»

«خۆر به‌ رۆژ له‌ گه‌رانییه‌ و ئیوارانیش دێته‌وه‌ ماله‌ی، تۆ له‌ ماله‌ی بچۆره‌ لای.»

«جا باشه‌ خۆر ماله‌که‌ی له‌ کوئیه‌؟»

پیره‌مێردی ریش چه‌رمگ وه‌لامی داوه‌:

«خۆر مالى له پشت كيتوه بلند و سهركهشهكانى قهوقازه و له نيو باغى ئيرهمدايه. بچۆ لاي و بلتى: ئهى شاي جوان و نازداران، خۆرى مهزن! من بۆ تكا و نياز و مهبهستىك ها توومه لاي كيتوه و ئه وئيش وهلامت ده داته وه»

شوانه زۆرى سوپاسى پيره مهتردهى كرد و وهرئ كهوت تا بچين باغى خۆر بدۆزته وه. مانگىك و دوو و سنى بهرپوه بوو تا كه ببينه كيتوهكانى قهوقاز. مراد به رهو لووئكهى بلندترین كيتويك ههنگه را و ماوه يهك سه رسام و واق و رماو و بچ ههست و چريه ئه بله ق بوو: دره ختانی سه رسام هينى ئه و باغه، پهل و پویان هاو يشت سبوو و سه ريان له كه شكه لانی فه له ك دابوو. گول و گوليلكى پازاوه و گه شاهوه ئه و ناوه يان بۆنپيژينى بۆنى خوش كرديوو. ئيره به ههشت بوو، به ههشت. هه مو شتيك جوان و سه ر سووپهيته بوو.

شوانه هاواری كرد:

«ئهى خۆرى مهزن! ئهى شاي جوان و نازداران! من بۆ داوا و تكا و نياز و مهبهستىك ها توومه لاي تۆ.»

هه ر دهو ده مه يدا ئاسمان پر بوو له پرووناكيبه كى گهش و دره وشاوه و خۆر له پشت ته پۆلكهى «گرده زپي» هه سه رى ده رپنا و گوتى:

«هۆۆۆ شوانه! بلتى بزانه چت له من ده وئى؟»

«ئهى خۆرى جوان! حهوت ساله له نيگارى خوشه ويستم بچى ناگام و سه ر و سووراييكي نازانه. ئه وه ها تووم ده سته و دامانى تۆم پيم بلتي بزانه له كويبه؟»

خۆر وهلامى دا په وه:

«من نازانه له كويبه. له وانه يه مانگ بتوانى ياره تيبه كت بدا.»

«به لام من چۆن ده گه مه مانگ و چۆنى ده بينم.»

«حهوت شه و حهوت رۆژان به پيخواستى ده باغي دا برۆ تا ده گه يه "گرده زپوي". بچۆ سه ر تۆقه له ي ئه وه گرده و چۆنت بانگى من كرد هه ر ئاواش ئه وى بانگ كه و لئى بهر سه ريه دلخوازه كهت له كويبه؟ ئه وهش بزانه كه مانگ وه زيرى جوانانه.»

شوانه زۆرى سوپاسى خۆرى كرد و ئه و ريبه ي پيى گوتبوو گرته بهرئ. چهنه رۆژ و رۆژگارانه بهرپيه دا رۆيبى تا كه ببينه "گرده زپوي". چوه سه ر گرده ي هاواری كرد:

«ئهى وه زيرى جوانان و نازداران! مانگى پازاوه! من بۆ داوا و تكا و نياز و مهبهستىك ها توومه لاي تۆ.»

مانگ هه ر خبيرا له بن هه وران ها ته ده رئ و گوتى:

«هۆۆۆ شوانه! بلتى بزانه چت ده وئى؟»

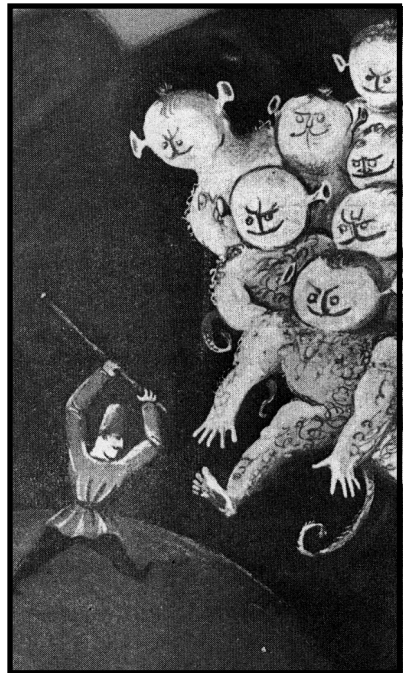
«ئهى مانگى جوان! حهوت ساله كه نيگارى دلخوازم ون بووه. ده ستم داوینت به لكه پيم بلتي له كويبه و چۆنى وه بينم؟»

«هۆى شوانه! من نازانه نيگار له كويبه. با له سه رتاسه رى دنيا يه ده گه رئ. ئه گه ر ئه و بتوانى ياره تيبه كت بدا.»

مراد پرسى:

«باشه من "با" ي له كوي وه بينم؟»

«سنى شه و سنى رۆژان به و باغه يدا برۆ تا ده گه يه كيتويكى زۆر بلند، بچۆ سه ر لووئكهى ئه و كيتوه و



هه ر هك چۆنت بانگى من كرد ئه وئيش ناوا بانگ كه و دوایى لئى بهر سه ريه داخوا دلخوازه كهت له كويبه. ئه وهش بزانه كه "با" شاي پالنه وانانه.»

شوانه دواى سوپاس و پيزانىنى ئه و رينماييبانه، به رهو دیدارى (با) مى لینا. سنى شه و سنى رۆژان رپى كرد تا گه ببينه كيتويكى، له كيتوه ي وه سه ركهوت و به دهنگى بلند گوتى:

«ئهى شاي پالنه وانان! باى به هيتز و توانا! به هيسواى داوا په كه وه ها تووم.»

و له پر بايه كى يه كه جار زۆر توند هه لئى كرد و هه موو شتيكى هه ژانده. "با" پرسى:

«هۆۆۆ شوانه! بلتى بزانه چت ده وئى؟»

«ئهى باى نازا و نه بهز! حهوت ساله نيگارى دلخواز و نازه نينم ون بووه. ده سته و داوینى تۆم پيم بلتى بزانه له كويى وه بينم.»

"با" وهلامى دا وه:

«دلخوازى تۆ ده ت ابووتىكى زه رده باودا و له نيو نارامگا يه كى مه رى سه رى لووئكهى كيتوى بيستوندا چاوى ليك ناوه و پاكشاوه.»

مراد زۆر سوپاسى "با" ي كرد و رپى كيتوى بيستونى دا په بهرئ. كهس نازاننى چهنه ي پچو هه ر رۆيبى و رۆيبى تا كه ببينه خه رهنه و هه لد ترپى كه هه زار به هه زار. له پر تۆفان هه ستا و ئاسمان گرماندى و برووسكه كه وتنه چه خماخان. زهوى وه له رزه ها ت و ده و تارىكا ييبه ئه نگوسته چاوه دا سه ر و كه لله ي حهوت ديوان په يدا بوو. هه ر كه چاويان به شوانه ي كهوت له هه موو لايه كى رها شيسان بۆ هينا و په لاماريان دا. به لام مراد هيج خۆى تيك نه دا، گالۆكى راست كرده وه و به ده ورى سه رى خۆيدا كه وته هه لسووپراندنيينى و كوتكيكى واى پاوه شانده سنى ديوى پيكه وه له گه ل عه ردى جووت كردن و واى ليدان ده تگوت هه رگيزاو هه رگيز هه ر زيندووش نه بوون، چوار ديوه كه ي ديش كه ديتبان ئه و پاروه به وان قووت ناچن، هه يان له پيى خۆيان كرد و پييه هه لئ و سه رئ رزگار كه. مراد سه رى له دوونان، كلكى په كيكيانى گرت و خۆى هه لد ايه سه ر پشتئ و سوارى بوو. ديوه به ده م پارانه وه و فرميسك رشتنيوه گوتى:

«ئهى پالنه وان، ئه و جار ه ي مبه خشه و چا و له كوشتنيم بپۆشه، هه ر چييه كت بوى بۆت ده كه م.»

مراد گوتى:

«مجه سهر لووتکه‌ی کیتیوی بیستون. سهر نارامگای مه‌رهم‌رین، جا له‌وئ بره‌هلدات ده‌کم و ده‌توانی بچیه‌وه لای بیچوه‌کانت.»

دیتوه ده‌ستوبرد ره‌حوا که‌وت. ریتی حه‌وت سالانی به‌حوت رۆژان بری. شوانه‌ی گه‌یاندی لووتکه‌ی کیتیوی بیستون و سهر نارامگای مه‌رهم‌رین.

مراد گوتی:

«ئیسنا نازادی.»

دیتوه وه حه‌وا که‌وته‌وه و له‌ چاوان ون بوو. شوانه‌ چوه‌ نیبو نارامگایه‌وه و به‌ره‌وه لای تابوته‌که‌وه چوو. رووپۆشه‌که‌ی له‌ سهر لادا و چاوی به‌نیگاری شوخ و شنگ و جوان که‌وته‌وه. ههر دوو چاوی له‌ سهر یه‌ک دانابون و لیوه‌کانی جصوت کردبون. ده‌ست و په‌نج‌ه‌کانی سارد و سپر. ئییدی خوین به‌ده‌مکاره‌کانیدا هات و چۆی نه‌بوو.

مراد به‌ناویمیدی و ناکامیییه‌وه به‌هردوو چه‌پۆکان به‌سه‌ری خو‌ی دادا. ویستی خو‌ی بکوژئی و بو‌تا هه‌تایه‌ له‌ ته‌نیش و بییه‌وه بینین. به‌لام ده‌و ده‌میدایا حه‌وت براکه‌ له‌وئ په‌یدا بون. زۆریان سهر له‌ کوره‌ جحیل‌ه‌ی سوورما که‌ به‌بانگ و سه‌لا له‌وئ ده‌گریا و خه‌ریکی خۆکوشتیش بوو. دوا‌ی نه‌وه‌ی هیندیکیان دل‌دایه‌وه و هینایانه‌وه سهر خو، برا گه‌وره‌که‌ پرسی:

«تۆ کیتی؟»

شوانه هه‌موو رووداو و به‌سه‌ره‌اته‌کانی بز باس کرد و دوا‌یه‌ پرسی:

«نه‌وه‌ چهند ساله‌ نیگاری شوخ و شنگ و جوان مردووه‌؟»

برا گه‌وره‌ وه‌لامی داوه:

«تا نه‌ورۆ نه‌وه‌ سنی ساله‌. به‌لام نه‌و مردنه‌ی وی تا ئیسنا لای مه‌ روون نییه‌. هه‌رچه‌نده‌ به‌مردووان ده‌چن، به‌لام ئیمه‌ پیمان وایه‌ که‌ نه‌مردووه‌ و به‌لکه‌ له‌ هۆش خو‌ی چوه‌ و ده‌ خه‌ویکی به‌کجار قول‌ دایه‌.»

شوانه هاواری کرد:

«من ده‌بی نه‌و گرییه‌ بکه‌مه‌وه و نه‌و ته‌لیسمه‌ بشکینم.»

برایه‌کان گوتیان:

«نه‌و کاره‌ به‌ته‌نی له‌ ده‌ست تۆ نایه‌، تۆ لێره‌ لای ئیمه‌ میینه‌وه‌ به‌تۆوه‌ ده‌بینه‌ هه‌شت برا.»

«حوت سالانم چاوه‌رئ بن، نه‌گه‌ر گه‌رامه‌وه‌ نه‌وه‌ باشه‌، نه‌گه‌ر نه‌شه‌تمه‌وه‌ نه‌وه‌ بزانتن مردووم.»

به‌یانی زوو دوا‌ی مال‌اوایی کردنی له‌ برایه‌کانی که‌وته‌ ری. پیش هه‌موو شتیک چوه‌ سهر کیتیوی بیستون و سه‌ریکی له‌ نارامگایه‌که‌ی دایه‌وه و رووپۆشه‌که‌ی سهر ده‌م و چاوی لادا‌یه‌وه. به‌ده‌م گریانیکی به‌کجار به‌کوله‌وه‌ به‌دل‌خوازه‌که‌ی گوت:

«نیگاری شوخ و شنگ و جوان! ههر نه‌و ته‌لیسمه‌ی تۆم شکاند دیمه‌وه‌ لات و بز تا هه‌تایه‌ پیکه‌وه‌

ده‌ژین.»

شوانه زۆر له‌ سه‌رخۆ رووپۆشه‌که‌ی به‌سه‌ردا هه‌ل‌کیشایه‌وه و له‌ مه‌زازه‌که‌ی وه‌ده‌رکه‌وت و به‌ره‌وه‌ خه‌ره‌ند

و هه‌لدیتری دیتوه‌ زل و زه‌به‌لاحه‌کان که‌وته‌ ری.

ههر که‌ پیتی نایه‌ سه‌ره‌تای خه‌ره‌ندی دیتی نه‌و دیتوه‌ی برده‌یه‌ سهر لووتکه‌ی کیتیوی بیستون‌ن راست هه‌وه‌ به‌پیری‌ه‌وه‌ دیت.

دیتوه‌ پرسی:

«نه‌ی پاله‌وان سلاو، نه‌وه‌ بو‌کوی ئوغر ده‌فه‌رمووی؟»

مراد گوتی:

«تکایه‌ بمگه‌یه‌نه‌ کیتیوه‌کانی قه‌وقاز، نه‌و کیتوه‌ به‌رز و بلند و لووتکه‌ قیتانه‌ی مالی "با" یان لیتییه‌.»

دیتوه‌ گوتی:

«وه‌ره‌ سهر پشتم.»

شوانه زۆر له‌سه‌رخۆ خو‌ی هه‌لدایه‌ سهر پشتی و سواریبوو. دیتوه‌ ره‌حوا که‌وت و نه‌وی برده‌ کیتیوا. که‌ نه‌وی دانا دووباره‌ هه‌ستایه‌وه و ده‌ هه‌وراندان و بون. مراد چوه‌ سهر هه‌ری لووتکه‌ی بلند و به‌ده‌نگیکی زۆر به‌رز هاواری کرد:

«نه‌ی شای پاله‌وانان! نه‌ی بای به‌هیز و توانا، وه‌لامی نه‌و هاوارم بده‌وه. داوا‌یه‌کم هه‌یه‌.»

و له‌ پر ده‌نگیکی زۆر ترسناکی هاته‌ به‌ر گوتیان و نه‌و ناوه‌ش هه‌مووی وه‌ له‌رزه‌ هات. "با" پرسی:

«شوانه! داوا‌یه‌که‌ت چیییه‌»

«نیگاری دل‌خوازم نه‌وه‌ سنی سالنی ره‌به‌قه‌ ده‌ تابووتیکی زه‌ردباودا راکشاهه‌. تا ئیسناش ههر زیندووه‌، به‌لام بی‌هۆشه‌ و ده‌ خه‌ویکی قول‌ دایه‌. نه‌و ته‌لیسمه‌م بز بشکینه‌، وه‌ ناگا بیتته‌وه‌.»

«هۆژۆی شوانه! نه‌و ته‌لیسمه‌ به‌من ناشکن مه‌گه‌ر مانگ بتوانی یارمه‌تیت بدات.»

"با" ده‌هانای شوانه‌ی هات و بانگی گاجووتیکی کرد و گوتی:

«وه‌ره‌ شوانه‌ی به‌ره‌ گرده‌زیتوی، نه‌و جیییه‌ی مانگی لی‌ ده‌ژی.»

مراد سواری پشتی گایه‌ی بوو و گاجووت ره‌حوا که‌وت و که‌وته‌ فینت به‌ناسمانیدا و به‌په‌له‌ رووی له‌ گرده‌زیتوی کرد. شوانه‌ چوه‌ سه‌ری سه‌ری نه‌و گرده‌ و به‌ده‌نگیکی بلند هاواری کرد:

نه‌ی وه‌زیری جوان و نازداران! مانگی نازه‌نین، وه‌لامم بده‌وه، داوا‌یه‌کم لیتته‌.»

مانگه‌ شه‌وه‌ هات و گوتی:

«داوا‌یه‌که‌ت چیییه‌؟»

«نیگاری دل‌خوازم سنی ساله‌ ده‌ تابووتیکی زه‌ردی نارامگایه‌کدا راکشاهه‌، هیشتا ههر زیندووه‌ به‌لام بی‌هۆشه‌ و ده‌خه‌ویکی قول‌ دایه‌. به‌لکه‌ نه‌و ته‌لیسمه‌م بز بشکینی.»

«نه‌ی شوان نه‌و ته‌لیسمه‌ به‌من ناشکی به‌لکه‌ خۆر بتوانی»

شوانه به‌دل‌شکاواییه‌وه و به‌ده‌م گریان‌ه‌وه‌ رووی له‌ باغه‌ زیری خۆر کرد. له‌ ریتییه‌دا تووشی شیرتکی بوو، شیر لیتی پرسی:

«نه‌ری شوانه، نه‌وه‌ بو‌ ده‌گری؟»

«نیگاری دل‌خوازم سنی ساله‌ ده‌ تابووتیکی زه‌رددا راکشاهه‌. هیشتا ههر زیندووه‌ به‌لام بی‌هۆشه‌ و

دهخويكي قولل راجووه. دهمه وئ ئهه ته ليسمهه بشكيتيم.»

شېر به بيستني ئهه قسه به پرسى:

«ئهدى ئهه ئيست خهريكى كوتى؟»

مراد وهلامى داوه:

«دهچمه لاي خور.»

شېر دلى پتي سووتا و گوتى:

«وهره سهر پشتى من، دهنگه يهغه باغه زيري خور.»

مراد چووه سهر لووتكهه كيتوى باغه زيري خور و به دهنگيكى بلند هاوارى كرد:

«ئهى شاي جوانان، خورى مهزن! وهلام بدهوه، داوايه كم ليته.»

خور هات به لايه وه و گوتى:

«شوانه! داواكهت چيبه؟»

«نيگارى دلخوازم ئهه سى ساله ده تابووتى زهرددا راکشاوه. هيتاش ههر زيندووه به لام بچ هوشه و

ده خهويكى قولل راجووه، دهمه وئ ئهه ته ليسمهه بوشكيني!»

خور گوتى:

«هوئى شوانه! دلخوازي تو له ژيانيدا نهگه بيبه همز و ناره زووه كانى خوى. ئهه همزى لييه برييهت و

ئه ويندارى بكات و دلدارين. ههر بزيهش تا هيتاشا نه مردووه و بچ هوشه و دهخوى قولل راجووه چونكه

چاوى له دنيا به يه.»

مراد به دهم هه نيسكى گريانيهه گوتى:

«ئه، ئهى داناي ههمو دانايان! ئهى خورى جوان! دووباره نيگاره كم زيندووه كهوه و ژيانى دووباره

پي به خشه وه.»

خور زورى دل به حالى شوانه سوتاي و گوتى:

«ئهى شوانه ي بيهكس و بيدهر! دلتهنگ مه به! بچووه لاي نيگاره كهت و له وئ فرشتهه خوشه ختى

و شادى و به ختيريت چاوه ريبه.»

مراد خورى به بچ هيتاش و به رهو كيتوى بيستون كوتاي، چل شهو و چل روظان رويى، تا گه بيهوه

باريكهه خه رهندي و لهوى ديتهه خوى بانگ كردهوه. ديته هات و گوتى:

«سلاوت لي ئهى پالوان! فهرموه فرمانت چيبه؟»

شوانه داواى كرد:

«مگه به نهوه كيتوى بيستون و نارامگاي مهرمه رين.»

ديتهه گوتى:

«وهره سهر پشتم.»

شوانه چووه سهر پشتى ديتهه و ديتهه واهه كهوته وه، ههر رويى رويى تا گه يشتهه وه نارامگاي

مه رمه رين.

شوانه زور سوپاسى ديتهه كرد و گوتى:

«ئهوه سى جارنم له هانا هاتى، ئهوجا وهره با بيبهه براى يهك.»

شوانه و ديتهه يه گديان ده ناميز نا و دوويه ليك جودا بوونه وه. مراد چووه سهر نارامگايه كه و روو

پوشه كهه سهر دم و چاوى نيگارى جوانى لادايه وه، ههر دهه دهه پيدا گزنگى زهردى خوره تاوى له سهر

بلندترين لووتكهه كانى كيتوى بيستون نهوه سهرى وه رنه. خور تيشكه زيرينه پيشنگداره كانى خوى

به كه ليتى بهردى نارامگايه دا ناردنه زورى مه زاري و چووه سهر دم و چاوى نيگارى. كچه گرژ بوو و

پشمى و چاوه كانى هه ليتان. ده نيتو تابووته كه پيدا دانبيشت و به سهر ساميبه وه گوتى:

«ئاي كه زور نووستم! ئيست برايه كانم ديتهه وه. خو ده بى نانى شيتوانيان بو ناماده كه م.»

نيگار هه روا ده تابووتيدا راست بووه و چاوى به شوانه كهه كهوت و به سهر ساميبه وه پرسى:

«ئهوه تو چوون كه بيبويه نيره؟»

دوايه ئه وهه به سهرى هاتبوو، مراد ههموى بو گتيرايه وه.

كه نيگار ته واوى قسه كانى مرادى بيست گوتى:

«ئهى كورده لاوى نازا! تو راستى پهيانى خوشه ويستى خوت به من سه لماند. منيش تو خوش ده وئ و

پيم خوشه بيمه هاوسه رى تو.»

لهو سهر و به ننده پيدا ههر كهوت برا هاتنه ده نه شكه و تى. كه نيگارىان به زيندوويى ديت خهريك بوو له

خوشيان شيت بن و جيتيان به خويان نه ده گرت.

نيگار تاك تاكهه ههمو برايه كانى ماچ كردن و گوتى:

«ئهو لاوه دهست و داويتن پاكه گياني دووبارهه وه بهر نامه وه.»

برايه كان ههمو شوانه يان ده ناميزى وه رينا و له گهل نيگارىدا بردبان نه وه مالى. كهوت شهو و كهوت

روظان يان كرده شايى و لوغانى زه ماوه ندى شوانه و نيگارى.

ئيستاش ههر كهوت برا و مراد و نيگارى له گهل شايى و به زم و ره زمى خويان به بچ ديلىن و

ده چينه وه سهر و سوراعى گولنازي تا وانكار.

گولناز ههر وه كوو جارن روظانه له بهر تا ويتنهه ئه فسووناوى داده نيشت و دهخوى راده ما و له گه ليديا

دهدوا.

روظيكي هه روا كه گولناز خهريكى به خوده اهله داني بوو له تا ويتنه كهه پرسى:

«پيم خوشه بزائم! داخوا له دنيا به دا كهس هه به له من جوانتر؟»

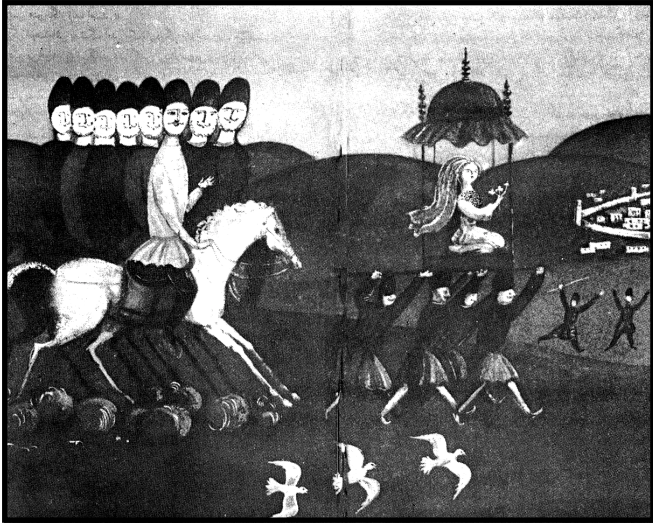
تا ويتنه وهلامى دايه وه:

«به لي كه سيكي وا هه به.»

گولناز خهريك بوو له داخان شهق به رين. ته نانهت له خه فه تان ههر نه شيپرسى كتيه، بيري كرده وه:

«ئهو هه بى و نه بى ده بى ههر نيگار بى و زيندو بوو بيتنه وه.»

گولناز بانگى سه رخزمه تكاره كهه خوى كرد و گوتى:



رؤژتیکی نیگار به هر همت برا و هاوسه ره که گوت:

«زور غه ربیبه دیتنی بابم کردوه، وهرن مهردی چا بن با همومومان پیکه وه سه رتیکی له بابم هه لئینین و دواى نه وه دیتنه وه تیره.»

مراد و همومو برابره کانیش زوربان پی چاک بوو. که ژاوه به کی زتیرینیان هیتنا و نیگاریان خسته ناوی و نه وانیش نه سپیان زین کردن و به ره و شاری وهری که وتن، نه و شاره ی خواجه نه بو تالیبی لی ده ژیا.

نیستاش نه وان به تنی له رتیبه دا به جی ده هیلین و ده چینه وه سهر و سزراغی گولنازی گیل و له خویابی.

گولناز له سهر ناو و ناگران بوو تا جادو و گهری پیر دیتسه وه، ههر چا وهری بوو، همومو رؤژی خوی ده گزری و خوی له تهل ددا و له بهرانه بر ناوتنه ی نه فسووناوی راده و سستا و به رده وام ده پیرسی:

«پیتم خوشه بزانه ده ته وای دنیا به دا که سی له من جوانتری تیدایه یان نا؟»

وه لام همیشه ههر یهک وه لام بوو:

«به لئی هه یه.»

گولنازی به دغه بری بیری ده کرده وه:

«دیسانه وه نیگار هیتشا ههر زیندو وه.»

نییدی سهری دنیا به ی لی ویک ده هات. جارتیکی دیش چوه بهر ناوتنه ی و پرسی:

«پیتم خوشه بزانه داخوا دهو دنیا به دا که سیکی دی له من جوانتر هه یه؟»

و ناوتنه دیسانه وه وه لامی ددا وه: «به لئی هه یه.»

گولناز هینده نارحمت بوو له همزه متان ههر ناوتنه ی بلتد کرد و له تخته عه ردیی کوتا و به پیبانی که وته سهری و ورد و خاشی کرد. ناوتنه ورد و خاش بوو، به لام تیکرای همومو پارچه کانی ده یانگوت:

«ههر نیستا برؤ بزانه خوشکی همت برابان له کوئیبه و چ ده کا.»

سه رخمه تکار تویشووی ناماده کرد و که وته رتیبه. ماوه به کی زور به رتیبه دا رؤیی تا که بیبیه وه کتیی بیستوون و له لووتکه ی کتیه که ی هه لروانی تا نارامگاهه ی دینه وه. به کتیی هه لگه را تا که بیبیه نیو نارامگاهه، تنیا تابووته که ی دیت که به زتراوی لیی نووسراوو:

«کچی بازرگانی، نیگاری شوخ و شنگ لیره دا پاکشاهه.»

هیتشا له خویندنه وه ی نووسینه که نه ببووه که سه رخمه تکار لیی پرسی:

«ده رویش پیتم نالیی کی نه و نارامگاهه ی دروست کرد و گزری کیی تیدایه؟»

ده رویش وه لامی داوه:

«همت برا خوشکه که یان نیگار که کچی بازرگانیک بوو مرد. نه وانیش نه و نارامگاهه یان له به ردی گرانبه ها و به نرخ بو دروست کرد و کچوله که یان ده تابووتیکی زهر ددا درتیز کرد و له سهریان نووسی:

«کچی بازرگانی نیگاری جوان و شوخ و شنگ دیره دا پاکشاهه. دواى سی سال دووباره هه ستایه وه و زیندو بووه و له تابووتی هاته دهری و نارامگاهه کی به جی هیتش و چونه وه مالی همت برابره کان.»

که سه رخمه تکار زانی نیگاری جوان و شوخ و شنگ دووباره زیندو بوته وه و چوته وه مالی همت برابان راسته و ری گه راپه وه لای گولنازی خامی و نه وه ی بیستووی پیی گوت. گولناز ده ستورد همومو جادو و گهره کانی نه و ناوه ی کوکرده وه و گوتی:

«ههر یه کتیک له ئیوه بتوانی نیگاری جوان و شوخ له ناو به ری به قه دهر قورسایبی خوی پاره و زتری ده ده می.»

چاوی برسی و چا وچونکی جادو و گهران زیت بوونه وه و یه کتیک له وان زوو هه لیدایه و گوتی:

«من ده یکوژم.»

جادو و گهر به رگیکی سوال که رانه ی له بهر کرد و گزچانیکی تاو دایه و به شله شله به ره و کتیی بیستوون وهری که وت. کاتی گه بیبیه مالی همت برابره ی دهستی به ناله و هاوار و داد و بیتدادی کرد و گوتی:

«دهو دنیا یان پز و به رینه یدا بیکه س و بیدهر خوم، خیرتان ده گاتی بگه نی و به زه بیبیه کتان پیمدا بیته وه!»

که نیگاری جوان و شوخ چاوی وی که وت دوو دل بوو، هه مان نه و جادو و گهره ی وه بیره هاته وه که نه و به لا گهره ی به سهر هیتنا. له دلی خویدا گوتی:

«خودایه، نه وه ش یهک له و جادو و گهرانه یه که له گه ل نه و جادو و گهره ی دی ده لئی سیوتیکن و له ت کراون.»

که جادو و گهر گوتی له و قسانه بوون گزچانه که ی بلتد کرد تا له سهری نیگارتی دا، به لام ههر له و وه خسته یدا راست، ههر همت برا گه یشتن و پیش نه وه ی جادو و گهر بتوانی چ که تنان بکا، پارچه پارچه یان کرد. دواى بهر تهره ف بوونی نه و ته له زگه به ش نیگاری جوان و شوخ له گه ل ههر همت برا و هاوسه ره که یدا به خوشی که وته زیان به سهر بردنی.

«هه‌یه... هه‌یه... هه‌یه.»

گولناز هەر دوو گوێبه‌کانی خۆی توند توند گرتن و له مالتی وه‌ده‌رکه‌وت. هەر که گه‌یبیه‌ ده‌رکی لوت و بزوت له‌گه‌ڵ نیگاری جوان و شوخدا رووبه‌روو گه‌یشته‌ یه‌ک. گولناز هەر له‌گه‌ڵ چاوی به‌نیگاری که‌وت قریشکه‌یه‌کی لێدا و به‌لاداهاات و مرد. ده‌ده‌مه‌یدا خواجه ئه‌بوتالیب گه‌یشته‌وه، دوا‌ی ئه‌و هه‌موو سالانه‌ به‌کچه‌که‌ی شاد بووه و له ئامیژی گرت و ده‌ستی به‌سه‌ریدا هێنا و هه‌ردووکیان یه‌کتریان ماچ کرد و فرمیسه‌کی گه‌رم و سوێری شادییان له‌ چاوان هه‌له‌وه‌رین. ئه‌و جا نیگاری جوان و شوخ به‌باوکی گوت:

«ئه‌وانه هەر چه‌وتیان برامن و ئه‌وه‌ش می‌رده‌مه.»

خواجه ئه‌بوتالیب ئه‌وانیسی ماچ کرد، که ئاو‌ری دا‌یه‌وه لاشه‌ی ژنه‌که‌ی دیت له‌سه‌ر عه‌ردی پان رابووه. نیگار به‌باوکی گوت:

«بۆی دلگیر و ناراحه‌ت مه‌به، ئه‌و ژنه‌ به‌دغه‌سال و به‌دغه‌ره هەر بۆ مردنی چاکه.»

هەر ئه‌وی رۆژی گولنازیان به‌خاک سپارد و له‌سه‌ر گۆره‌که‌یان نووسی:

«پێم خۆشه‌ بزانه‌ داخوا له‌و دنیا‌یه‌یدا که‌س له‌من جوانتر هه‌یه؟»

نیگاری جوان و شوخ و برابه‌کانی و مرادیش هەر هه‌موویان هه‌رچی رووداو و به‌سه‌رهات و کاره‌سات بوو بۆ خواجه ئه‌بوتالیبیان گێرا‌یه‌وه و هەر یه‌که‌ش نه‌فرینیکی بۆ گولنازی نارد.

رۆژی یه‌کشه‌مه

رێکه‌وتی ۱۹۹۹/۲/۲۱

وه‌رگێرا‌نه‌که‌ی بۆ کوردی ته‌واو بووه

رېښووسى يه گگر تووى كوردى

تكا له نووسرانى به رېښ ده كه ين:

بۆ بلا و كورده ودى نووسينه كانيان له ده زگاي ئاراس تكا يه ره چاوى ئهم رېښووسه ي خواره وه بكه ن
كه په سندر كراوى كۆزى زانبارى كوردستانه:

په كه م: گبروگرتى پىتى (و).

نیشانه ی (و) له زمانى كوردیدا به شپوهى خواره وه دهنوسریت:

۱- پىتى (و) كورت، واته (و) ی بزوینى كورت (و: u)

بۆ نمونه: **كورد. كورت. كوشت.**

Kurd. Kurt. Kust

۲- پىتى (وو) ی دریت، واته (وو) ی بزوینى دریت (وو: û)

بۆ نمونه: **سور. چوو. دوو.**

Sûr. Çû. Dû

۳- پىتى (و) ی كۆنسۆنانت (نه بزوین). واته (و: w)

بۆ نمونه: **ئاوايى. وده. هاوار. ئاو**

دهنگى (و) لێردها هه نديك جار له زاراوى كرمانجى سه روودا ده بۆ به دهنگى (ڤ)

Awayî (Avahî). were. Hawar. Av

۴- پىتى (ۆ) ی كراوه. واته (ۆ: o)

بۆ نمونه: **دۆل. گۆر. نۆ.**

Dol. Gor. No.

هه وه م: گبروگرتى پىتى (و) ی سه ره تاي وشه.

هه ره وشه يهك به پىتى (و) دهست پچ بكات به يهك (و) دهنوسریت.

بۆ نمونه: **وريا. ولات. وشه. ورد.**

wirya. wilat. wise. wird.

په كه م: گبروگرتى پىتى (ی):

نیشانه ی (ی) له زمانى كوردیدا به شپوهى خواره وه به:

۱- پىتى (ی) ی بزوین. واته (ی: î).

بۆ نمونه: **زهوى - Zewî**

۲- پىتى (ی) ی كۆنسۆنانت. واته (ی: y)

بۆ نمونه: **يار - yar**

• **سه رنج ۱:** پىستىكى (ی) ی بزوینى فره كورت هه يه كه له نووسىنى كوردى به ئه لفویتى لاتىنىدا نیشانه ی (i) ی بۆ دائراوه وهك له وشه كانى: من - Min ، كن - Kin ، ژن - jin . ئهم نیشانه يه له نووسىنى كوردى به ئه لفویتى عه ره بیدا نییه .

• **سه رنج ۲:** نیشانه كانى (ی) ی بزوین و (ی) ی كۆنسۆنانت واته (î) و (y) له پىتى عه ره بیدا هه ردوو كيان هه مان نیشانه ی (ی) یان هه يه به لام له راستیدا له يه كتر جیاوازن و له كاتى به دواى يه كتر هاتنیاندا ده بۆ هه ردوو كيان بنووسریت.

وهك: **نییه. چیهه. دیارییه كه. زهوییه كه.**

Nîye. Çîye. Dîyarîyeke. Zewîyeke

• **سه رنج ۳:** له كاتى هاتنى سۆ پىتى (ی) به دواى يه كتردا وهك له وشه كانى (**ئاوايیه كه مان...**) (**كۆتايیه كه ی...**) (**وه ستايیه كه ی...**) (**كۆتايی به كار كه هیتا**) ده بۆ به سه ره يه كه وه بنووسریت، واته سۆ (ی) به شپوهى (ییه) به دواى يه كتردا دیت.

(Westayîyeki...) (Kotayî be Kareke hêna)

چواره م: گبروگرتى پىتى (ر) ی گران، واته (ر) ی نیشانه دار. ئهم پىته له هه ره كۆتیه كه وشه دا هات ده بۆ به نیشانه كه يه وه بنووسریت. واته له سه ره تا و ناوه راست و كۆتايی وشه دا هه ره (ر) ی گرانى نیشانه داره.

وهك: **رۆژ. به یار. كه ر.**

په نه م: گبروگرتى پىتى (و) ی به يه كه وه به ستن (عطف):

پىتى (و) ی به يه كه وه به ستن، به شپوهيه كه جیاواز له وشه ی پيش خۆى و پاش خۆيه وه دهنوسریت و مامه له يه كه سه ره خۆى له گه لدا ده كريت.

بۆ نمونه: **من و تۆ. ئاره زوو و وریا.**

• **سه رنج:** له هه نديك وشه ی لێكدرادا پىتى (و) ی به يه كه وه به ستن بووه به شپىك له هه ردوو وشه لێكدراره كه و به هه موویان وشه يه كه سه ره خۆيان دروست كرده وه.

وهك: **كاروبار. دهنگریاس. ئه لفوین. هاتوچۆ.**

له م بارانه دا مامه له ی سه ره خۆ له گه ل پىتى (و) ی به يه كه وه به ستندا ناکریت و وشه كه هه مووی به سه ره كه وه دهنوسریت وهك له نمونه كاندا پيشانمان دا.

شه نه م: وشه ی ناساده چ ناو بۆ بیان زاراوه ده بۆ به سه ره يه كه وه وهكو يهك وشه دهنوسریت. وهك:

ناو: **چه چه مال. بیکهس. دلشاد. زورگه زراو. بیخال. نالپارتز. میانداو. كانیکه وه. سپیگره.**

زاراوه: **رینوس. رپیتوان. دهسه جن. جیبه جن. نیشتمانپه ره ره. دهستتوس.**

دهسبازی. ولاتپارتز. نازادبخواز. دووشه مه. سیتشه مه. پیتنجشه مه. يه كسه ره. راسته وخۆ. يه كشه وه (مانگی يه كشه وه).

هه وه م: پىتى (ت) له كۆتای كار (فرمان) دا ده شۆ بنووسریت و ده شۆ نه شنوسریت.

وهك: **دیت و دهروات (يان) دئ و دهروا.**

هه شه م: نىسه بت له زمانى كوردیدا زۆریه ی جار به هۆى پىتى (ی) له كۆتای ناودا ده كريت.

وهك: پیتنجوینی. ههولیری. دهۆکی. شیخانی.

ههروهها ئەم نمونانەیی خوارەوه:

ئەحمەدئاوا: ئەحمەد ئاوی

یارمەجە: یارمەجەیی.

تووژخورماتوو: تووژخورماتووئی.

شنۆ: شنۆئی.

ئاكری: ئاكریئی (یان) ئاكرهیی.

لادی: لادیئی.

● سەرنج: ئەو ناوانەیی خۆیان بە پیتی (ی) تەواو دەبن پیتیست ناکات (ی) نەیسبە تیان بخەیتە پال. وهك:

سلیمانی: کامەران سلیمانی.

کانیماسی: حاجی حوسین کانیماسی.

نامیدی: نازاد نامیدی.

نۆیەم: هەر وشەیهکی بیانی چ هاتبێتە ناو زمانی کوردییەوه، یان هەر ناو و وشەیهکی تر که له نووسینی کوردیدا دیتە پێشەوه، دەبێ بەرپیتوووسی کوردی بنوسریت.

وهك: ئەللا. قەلەم. ئەکەر. قاهیرە. ئۆتۆمۆبیل. دۆستویفسکی.

دەیهەم: ئامرازی (تر، ترین) که بۆ بەراورد بەکار دێن دەبێ بە وشەکانی پێش خۆیانەوه بلکینن. وهك:

جوان: جوانتر - جوانترین.

خاو: خاوتر - خاوترین.

● سەرنج: ئەم ئامرازی (تر) جیاوازه له وشە (تر) که بهواتە (دی، دیکه) دیت. ئەمەیی دوايي دەبێ بە جیاواز له وشەیی پێش خۆی دەنوسریت.

وهك: مایکی تر، چیی ترم ناوی.

بیاژەیهەم: جیناوی نیشانەیی وهك: ئەم. ئەو. ئەف.

ئەم جیناوانە ئەگەر ئاوەلکاری (کات - یان - شوین) یان بەدوادا هات پێیانەوه دەلکین و دەبن بە یەك وشەیی سەربەخۆ.

وهك: ئەمشەو. ئەمەق. ئەمجارە. ئەمبەر. ئەوێر. ئەفۆ.

هواژەیهەم: نیشانەکانی نەناسراوی وهك (...یەك، ...یک، ...هك) بە شیوەیی خوارەوه دەچنە سەر وشەکانی پێش خۆیان:

۱- ئەگەر وشەکان بە پیتە بزوینەکانی (ا، ی، ه، ع) تەواو بووین ئەوا نیشانەیی (...یەك) یان دەخەیتە پال. وهك:

چیا: چیا یەك.

زەوی: زەوی یەك.

وینە: وینە یەك.

دێ: دێ یەك.

۲- ئەگەر وشەکان بە پیتە بزوینی (وو) یان هەر پیتیکی دەنگدار (نەبزوین: کۆنسۆنانت) تەواو بووین ئەوا نیشانەیی (یک - له کرمانجیی خواروو) و نیشانەیی (هك) یان له کرمانجیی سەرودا دەچیتە سەر.

خانوو: خانوویك، خانووهك

گوند: گوندیک (کرمانجیی خواروو)، گوندهك (کرمانجیی سەرودا).

ژن: ژنیک (کرمانجیی خواروو)، ژنهك (کرمانجیی سەرودا).

سێزەیهەم: گبروگرتی پاشگرهکانی (دا. را. وه. هوه)

ئەم پاشگرانە بە وشەکانی پێش خۆیانەوه دەلکینن. وهك:

دا: له دلدا (هەر برینێ که له دلدا هەیه سارپێژی کەن). (خەمبێکم له دلدا یە).

را: له ئامیدیرا (له وێرا به پێ هاتووین). (له خۆرا دلێ گۆراوه).

وه: له چوارچراوه (له وێوه هاتووین).

هوه: به مالهوه (به مالهوه رۆیشتین).

(جاریکی تر نووسیمه وه). (خانوو هەم کەریه وه).

● سەرنج: پاشگری (دا) جیا یە له وشە (دا) که فرمانە و چاوهگەیی (دان) ه.

وهك: تیریکی له دلای دا. تیریکی له دلای داوم. ئەم (دا) یەیی فرمان بە جیا دەنوسریت.

چوارەیهەم: گبروگرتی پێشگرهکانی (هەل. دا. را. وه. دەر)

۱- ئەم پێشگرانە کاتێ دەچنە سەر چاوگ یان فرمان یان هەر حاله تێکی تر، پێیانەوه دەلکین بە مەرجی جیناوی لکاو نەکهوتبێتە نێوان پێشگر و وشەگی دواي خۆی. وهك:

* چاوگ:

هەل: هەلکردن. هەلگرتن. هەلکورمان. هەلکێشان.

دا: دابران. داخستن. دارمان. داگردن.

را: راکرتن. راکێشان. راپهرین.

وه: وهرگرتن. وهرسووران.

دەر: دەرکردن. دەرھێتان.

* فرمان:

هەل: هەلگره. هەلمەخه. هەلکشێ.

دا: دانێ. دامه پره.

را: راکیشه. رامه پهرینه.

وه: وهرگره. وهرسوورینه.

دەر: دەرپینه. دەرخه.

* حاله تی تر. وهك:

هەلکشاو. هەلنەکشا. دانراو. راپه پيو. رانه په پيو. وهرگرتوو. وهرگرته. دەرخواو. دەرکراو.

۲- ئەگەر جیناوی لکاو کەوتە نێوان پێشگر و فرمانەگی دواي خۆی ئەوا بە جیا دەنوسریت و جیناوه که بە پێشگره وه دەلکینن.

هەل: هەلم گرن. هەلیان کەن. هەلمان کێشن. هەلمان مەواسن.

ناوهرپوک

5	پيشدهستی
9	لوقمانی حکیم - ئەفسانە یەکی ئەرمە نییە
14	بەسەرھاتی مانگا سووری - ئەفسانە یەکی ئەرمە نییە
20	ئوخیک - ئەفسانە ی ئەرمە نی
25	کچی خۆز - ئەفسانە ی گورجی
36	گولی ئیژوان - ئەفسانە ی گورجی
43	ئەو دیوہی ویستی کوری ئاشەوانی بکوژی - ئەفسانە ی گورجی
51	بەسەرھاتی هەتیویک - ئەفسانە ی ئازەری
66	بولبولی ئازەران - ئەفسانە یەکی ئەرمە نییە
86	کوری پاشا و رپوی فەرماندە - ئەفسانە ی گورجی
96	ئانائیت - ئەفسانە ی ئەرمە نی
108	برایم - ئەفسانە ی ئازەری
132	ئەمیران - ئەفسنە ی گورجی
144	کچی بازگانگی و حەوت برا - ئەفسانە ی ئازەری

دا: دامان نەنایە. دایان خەن. دای پرە.
 پرا: رایان دەگرین. رام کیشە. رام پەرتنە. راشیان پەرتین.
 وەر: وەرمان گرتایە. وەری نەگری. وەریان سوورپتنەوہ.
 دەر: دەریان پەرناندین. دەری خە.

بازەدەپەم: گیروگرفتگی وشە ی لیکدراو.

ئەگەر وشە ی دووہم لە دۆخی فرماندا بوو، بەجیا دەنووسرین:

ریک دەکەوین. پیکیان هیناینەوہ. پیک نەهاتین. یەکیان نەگرتوہ. دەستمان

نەکەوت.

بەلام ئەگەر وشە ی دووہم لە دۆخی چاوگ یان حالەتی تردا بوو ئەوا هەردوو وشە کەوہ بە یەکەوہ دەلکینرین.

وہک: ریککەوتن. پیکهاتن. یەکگرتن. دەسخستان. یەکگرتوو. دەسکەوتوو. پیکهاتە.

بازەدەپەم: نامرازی (ش) ی تەئکید کەوتە هەر شویتیککی وشەوہ دەبی بە بەشیک لە وشە کە و نابێ بە هۆی لە تیبوونی وشە کە. وەک: بشتەوی ئاتدەمی. نەسخوی. گوتی دیم... نەشہات. نەشمانگرتن. بشانەن.